

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ДЖЕИМ РЪСЕЛ

Слънце, море и сатанински самурай
Не бъдете Небесните псета!

НЕБЕСНИ ПСЕТА

ДЖЕЙ РЪСЕЛ НЕБЕСНИ ПСЕТА

Превод: Емилия Масларова

chitanka.info

Марти Бърнс е бил известен. Преди доста години. Сега е поредната залязла звезда, която си вади хляба като нископлатен частен детектив. Ала всичко, в което е вярвал, се преобръща и рухва, когато се захваща да издирва една изчезнала от Холивуд проститутка и е въвлечен в епичната битка между отколешни врагове.

Злото — чисто и стародавно като първородния грях — спи в мрака. И чака. И ето, над окъпания в слънце Лос Анджелис се е спуснала тъма. Изчезнало момиче, мъртъв клиент, низ от жестоки убийства.

В дъното на всичко това са се спотаили бесовете, които дебнат. Този път обаче се намесва и Марти Бърнс, който отново ще се прочуе.

*На Флорънс Шлехтър, която ми даде думите
На Джейн Стоукс, която ме учи какво означават те*

В ЗНАК НА ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Да, знам, страниците с благодарности понякога са скучновати. Ами опитайте да си представите, че това е една от невероятните заставки или титри на Сол Бас. Или си спомнете страхотната филмова музика на Елмър Бърнстейн.

Хиляди благодарности:

На Джесика Хорстинг и Пол М. Самън, задето вярват и подкрепят младите автори просто защото работата им харесва.

На Стив Джоунс за смислените редакторски съвети и най-вече за това, че храбро се пребори с тези дрънканици.

На Луис Шлехтър, задето ме е подкрепял цял живот и ми е вярвал далеч повече, отколкото го е изисквал дългът.

И на Джейн за... ами за всичко останало!

ПРОЛОГ

Хоншу, Япония

1548 г.сл. Хр.

Зима

Плътта се разпада.

Така и трябва да бъде — винаги да се разпада, но при това негово посещение в Нака-цу-куни, царството на човеците, крехката, взета назаем плът започна да се разкапва по-рано от предвиденото. Всичко се разпадна по-рано от предвиденото.

Кимоното виси на копринени дрипи по нараненото човешко тяло, великолепните шарки по него вече не личат сред петната кръв и разпрания плат. Подредените на сложна спирала свещени йероглифи, татуирани върху кехлибарената кожа, тук-там са се заличили, ситните знаци са размазани от кръвта, процеждаща се от множеството рани и драскотини. От разкъсаната, увиснала на парцали почерняла кожа като нацърбени зъби са щръкнали късчета кост с намотани около тях лъскави розови сухожилия. Дясното око се е превърнало в кървавочервена дупка — пронизана от вражеска стрела, меката очна ябълка нехайно е изгубена, затова пък лявото око вижда с нечовешка яснота касапницата по бойното поле.

Гледката отпред е не по-малко опустошена от плътта, в която той се е вселил. Докъдето поглед стига, планината Ое е осеяна с осакатени трупове. Някои от разгромените воители се гърчат и крещят в предсмъртни мъки, чакат смъртта и се молят тя да настъпи час по-скоро и да ги отърве от страданията, ала повечето вече са вкочанени като замръзналата пръст, върху която лежат. Белезникавите каменни стени на величествената крепост са избраздени с червени струйки — тънки вадички кръв, които се стичат от подножието на твърдината надолу по стръмния скат към задръстената с трупове река.

Битката продължава, ала Шутен Доджи знае, че тя е загубена. Неговите воители горьо-до се сражаваха както винаги храбро, той обаче бе предал тяхната всеотдайност — беше подценил силите и

фанатичната решимост на врага. Поредната от безчетните поуки, които да прибави към своя опит.

Заедно с халите, извили се отгоре, се спуска и страховита черна сянка: последният от крилатите бесове, от чиито рани капе черна кръв, напада с клюн, нокти и трижди прокълнат меч един от вражите флангове. Цели десетина воители какуре падат, покосени от дивия босовски набег, а от дупката в стената начаса изникват нови дваисет, които да заемат местата им. Наредени един до друг, стрелците изстрелват дъжд от стрели със сребърни наконечници, бесът рева от гняв и болка и се свлича на земята. Воините се втурват да го довършат. Бесът се пресяга и раздира със счупен крив нокът тлъст търбух, от който изпадат навити на кравай черва. Чудовището пак замахва отчаяно и откъсва изненадана глава, после и неговият обезобразен череп се търкулва, а проблясващата стомана го насича вихрено на малки парченца. Бесът е покосен твърде лесно, но то е, защото е черпел сила главно от Шутен Доджи, сила, която се оттича ведно с разпадащата се плът.

Край един повален жрец на какуре спира мъничко триоко същество от по-нисшите — и определено по-глупави бесове — което започва да лочи ненаситно от раздрания му врат. Повелителят на босовите можеше да изкреци и да спре глупавото мъниче, но отсъжда, че то си е заслужило онова, което ще получи. Изотзад се приближава воин какуре, който пронизва беса в гърба с катана и го вдига във въздуха. Уплашено, съществото надава писък и се опитва да наплюе своя нападател с разяждаща отрова, ала не може да извърти глава. Воинът вади втори меч и отсича опашката на беса, сетне един по един и осемте му крайника, които падат на гърчеща се купчина в нозете му. Воинът завърта меча и мъничкият он се надява още по-надолу върху острието, като креци на умряло и мърда чуканчета, останали от отсечените крайници. Последен смъртоносен замах и грозната глава е отделена от осакатеното туловище. Воинът смъква с ботуш туловището от меча, сетне вдига с усмивка главата на беса, като я хваща за единия рог с цвят на слонова кост. Сега е ред на Шутен Доджи да се усмихне: отсечената глава блъвна за последно жлъч в лицето на онзи глупак — воина какуре, плътта му пламва и се смъква от черепа досущ нагорещен воськ под пламък.

Усмивката върху лицето — на повелителя на бесовете помръква, след това грейва отново — от различни посоки към него се приближават двама воина какуре с амулети о-фуда срещу уроки и зло. Първият върти вещо в ръцете си две обсипани със скъпоценни камъни ками — дълга и къса, а другият надава боен вик и се спуска с изваден меч. Шутен Доджи се оставя първата кама да го проние в месестата плът на бедрото, но замахва в другата посока с плоското на тежкото острие, за да отбие ударите на нападащия воин. Свлича се на земята, с едно-едничко чисто движение изтръгва камата от раната в бедрото си и я насочва право към сърцето на мъжа. Скача пак на крака, сграбчва своя противник, когото е умъртвил, още преди трупът му да се е строполил на земята, и с една ръка го запокитва по неговия другар. Докато той се опитва да отмести тялото и да се измъкне, повелителят на бесовете вече се е метнал отгоре му. Изтръгва с все сила дългия амулет около врата на воина и го забива дълбоко в ухото му. Сетне Шутен Доджи бръква под широкото му кимоно, завърта рязко китка и го скопява.

Лапва члена му и го изгълтва цял, сетне оставя воина какуре да умре от мъчителна бавна смърт.

Мигът почти е дошъл. Шутен Доджи вече усеща как отвъдното го тегли. Престоят му в Нака-цу-куни вече приключва. Повелителят на бесовете знае: влече го неудържимо към портата между царствата, към вятъра, духащ там, където не духа вятър. Той вече чува звънтежа на камбаните, долитащ от пущинака на отвъдното.

Знае, че всичко това ще му липсва, когато се завърне там. Нищо в Горната и Долната земя не може да се сравнява с човешката плът, която повелителят на духовете обича да надява, обича и да я погълща. Мисли си каква ирония е, че нещо толкова крехко и окаяно може да те дарява с такива неописуеми наслади. Още по-голяма ирония е, че такива внушаващи страх създания като Шутен Доджи чувстват непреодолимо желание да я търпят.

Но не само да я търпят, но и да й се *радват*, да й се наслаждават:

Блаженството Шутен Доджи да държи във взетите назаем ръце меч, да изпитва омраза в сърцето, което е откраднал.

Вкусът на сурово месо, на плът, изтръгната с остри зъби от костта.

Наситената тежка миризма на току-що пролята кръв, изпълнила дробовете му.

Взривът от похотлива наслада, плиснала се между краката му, или топлите влажни устни на обиграна гейша.

Мускули и сухожилия. Кожа и кост. Звук и гледки. Вкус и обоняние.

Човешка плът, жива и мъртва.

Да, всичко това *наистина* ще му липсва.

До следващия път, когато и да бъде той. Макар че Шутен Доджи знае ако не друго — може би по-добре от всичко друго — че този път неминуемо ще дойде.

Винаги е идвал, винаги ще идва.

Раната в бедрото кърви ли, кърви, единственото му око ту се премрежва, ту отново вижда ясно. Ала Шутен Доджи открива наслада дори сега, в непоносимата болка на умиращата плът. Притиска пръст към дупката в крака си, за да спре бликащата кръв, и закуцуква назад към крепостта. Трудно му е да изкачва стъпалата, а докато върви нагоре, неуморните, макар и не особено умни воители го нападат отново и отново. Но той с лекота отбива мижавите им набези — тук ще избие меч, там ще прекърши врат — и продължава към горните катове на планинската крепост.

Дори сега, когато е омаломощен и краят е толкова близо, има само едно съществуване, което може да му надвие.

Шутен Доджи ще чака своя заклет враг горе, навръх планината.

Стои сам-самичък върху покрива на крепостта. Ветрищата са се развилнели, разнасят тежкото зловоние на кръв и смърт. И последните они вълшебници са избити или са се разбягали кой накъдето види, изпокрили са се в своите бърлоги и леговища в това и в отвъдното царство. Малкото останали му човешки сили са взети в плен; скоро предстои да започнат обредното мъчение, празниците в чест на победата. Вятърът донася до слуха му смеха на воините какуре, жалните стонове на разгромените горьо-до. Шутен Доджи гледа как неколцина бойци какуре подритват по окървавения сняг обезобразена глава — устройли са си нещо като мач. Успява дори да се подсмихне,

когато един от воините се подхлъзва и пада върху леда, а озъбената паст на някакъв мъртвец хваща крака му като в капан.

Чува зад себе си звук: острие, което се тътри по камък.

Другият е дошъл.

Подобно на неговата, и кожата на Другия е изрисувана с гъста плетеница усукани татуировки, с прилична на примка спирала от кърмъзени и черни йероглифи за пречистване и заклинание: ханяшинкьо. Този път отколешният му враг си е избрал хубаво тяло: снажно, мускулесто, дори (както никога) красиво. Дори и Другият да е участвал в битката, не му личи по нищо. По плътта му няма и една-едничка драскотина, по прелестното му пурпурно кимоно не се вижда и гънчица. Повелителят на бесовете кима одобрително и си мисли, че и той е могъл да си избере такова тяло. Другият навежда едва забележимо брадичка в знак, че го е познал, и вдига меча. Шутен Доджи разпознава безукорното острие със свещени йероглифи, изсечени върху стоманата, и ръкохватка от злато и бисер. Познава меча, знае името му, тъй като той е негов отколешен, достоен за уважение враг.

Шутен Доджи поглежда назад през крепостната стена. Преданите воини какуре се тълпят в подножието, за да наблюдават решителната схватка. На повелителя на бесовете му иде да скочи долу и да ги избие до крак, колкото да им е за урок на тези самонадеяни глупаци, но после се отказва.

Извъръца се отново към своя противник и вдига меча.

Двамата врагове се гледат мълком, впили очи един в друг. Вягърът се усилива, върти на вихрушка пепел и сажди, но и двамата не трепват. Шутен Доджи усеща как изопнатите мускули на ранения му крак се сгърчват, как кръвта тече ли, тече по бедрата му, но мечът не помръдва. Той чува как мъжете долу са затаили дъх, как пристъпват със свито сърце от крак на крак и вече не издържат на напрежението. От плътта им, от човешката обвивка на неговия враг, от собственото му, покрито с рани тяло го лъхва на вълнение и страх.

Някъде в гората зад крепостта гарван грачи самотно, пронизително. Сякаш по знак двата силуета навръх твърдината се спускат със смъртоносен вик един към друг.

Мечовете им се срещат сред порой от искри. Самата планина потреперва, разгърсва се от тътнещия удар на стомана о стомана.

Двамата противници отново се изправят с лице един към друг и застиват.

Шутен Доджи е в див възторг от този миг, от това неописуемо изживяване — живота на ръба и смъртта. Дланите и ръцете му още потрепват от удара. Кръвта препуска като обезумяла по тялото му, раните са забравени, изчезнали са във вълшебния екстаз, че просто *съществуваш*. В тези мигове болка и наслада са се слели в едно. Сега важни са единствено сетивата: това чудо, плътта.

Шутен Доджи си позволява да се подсмихне, когато вижда, че противникът му усеща същото — и също се опива от тръпката.

Долу мнозина от воините вече не издържат на гледката. Затулват очи, свличат се на земята, докато жреците напяват в разнобой един през друг своите заклинания. Има и такива, според които подобни гледки не са за човешки очи. Кой ще седне да ги опровергава?

Отколешните врагове отново се готвят за схватка. Наместват мечовете — всяко движение и стъпка е претеглен отглас на движенията на другия: единият да понаведе глава, и другият моментално извива китка, единият да отмести меча, и другият присвива коляно, единият да вдигне вежда, и другият изцъква с език.

Застиват.

Нахвърлят се един на друг.

Шутен Доджи знае, че този миг неминуемо е щял да настъпи. Знае го с първата малка стъпка, която прави към своя заклет враг. С цялото си съзнание изучава онова, което се разгръща пред него.

Иска да запомни как косъмчетата в носа му са замръзнали от зимния въздух и го гъделичкат.

Недоумява, че стомахът му къркори, моли да бъде нахранен дори сега, когато смъртта се готви да сложи край на всички земни гладове.

Проронва сълза, усетил как кръвта нахлува в члена му, сякаш за да направи възможно едно последно съвкупление, едно изхвърляне на семето точно преди края.

Най-чистосърдечно — както винаги — не може да се начуди на всички радости на плътта.

Дори когато мечът на врага захапва нежната кожа по врата му, Шутен Доджи се мъчи да съхрани в стародавния си зъл мозък всяко движение и чувство, и най-дребната подробност: точната ръка, с която неговият неприятел стиска меча, цвета на небето отвъд валмата пушек,

сърбежа между пръстите на краката. Може би това ще му помогне следващия път, ще докаже разликата между победа и разгром. Може би при следващата среща именно Шутен Доджи ще нанесе смъртоносния удар.

Или пък просто ще му бъде приятно да си спомня за тези неща.

За стотна от секундата си позволява да се наслади на това как мечът на неговия враг пронизва гръкляна му, как разрязва сънната и вратната артерия, трахеята.

Сетне Шутен Доджи, най-злият, вдъхващ най-голям страх повелител на бесовете, се измъква от човешката си обвивка точно в мига, когато ухилената глава на неговия „домакин“ се търкулва от тялото.

Звук и гледки, вкус и обоняние малко по малко изчезват. Вятърът, веещ откъм отвъдното, отново го всмуква и го притиска в желязна прегръдка. От тук нататък ще има само чернилка, макар че и Шутен Доджи не знае със сигурност докога.

Мракът и спомените са всичко, което му е останало.

И обещанието — вековечното обещание — за друг далечен ден.

1.

Лос Анджелис, Калифорния

1996 г.сл. Хр.

Безкрайно лято

— Достатъчно топла ли е?

Бирата беше почти в устата ми. Трепнах и блъгнах възтопла кехлибарена вълничка, която се плисна по ръба на халбата и надолу по китката ми. Въздъгнах, после довърших познатото до болка движение: пресуших на един дъх блудкавия „Будвайзер“.

Вдигнах поглед към ухиления шишко вдясно, лицето му беше плувнало в пот. Беше подпухнал като превтасало тесто и от жегата и алкохола бе станал червен като домати. Зяпаше ме обнадено с широко отворени мътни кафяви очи, върху тънките му устни играеше хитрата усмивчица на продавач на евтини, демек „Падна ли ми в ръчичките!“.

— Я ми се разкарай от главата — казах му аз.

Онзи изсумтя и от едната му ноздра се показа нещо зелено. Той бързо го избърса с длан, обърна ми гръб и пак насочи вниманието си към пиетието.

— Лайно! — изсумтях аз.

Почуках по плота — да ми донесат още една бира. Пластмасата лепнеше от безбройните напитки, разплисквани по нея — и да се скъсаш от търкане, няма да я измиеш. Бръкнах под плота и извадих пакет книжни салфетки. По тях се мъдреха нескопосно нарисувани цицести мадами, правещи орален секс, над тях пишеше: „Лятото на 69-а, лято на любовта“. Избърсах бирата по китката си, намачках салфетките на топка и ги метнах на пода точно когато барманът стовари пред мен халбата, която, общо взето, беше пълна.

— Местенцето си го бива — отбелязах аз.

Носът на бармана беше счупен като на крадец от Западен Холивуд. Той се изхрани върху пода зад плота.

— Два и петдесет — рече ми.

Сложих върху плота една петачка. Понечих да се взра в халбата — да проверя чиста ли е, но после се отказах. Преполових я на един дъх и си погледнах часовника. Щях да дам на бъдещия си клиент още десетина минути и после щях да вдигам гълъбите. Не че бързах за някъде, но открай време съм на мнение, че не бива да позволяваш да ти личи колко си отчаян. За кой ли път огледах отегчено заведението.

Беше дълго и тясно, гледаше към булевард Холивуд малко по-нататък от киносалона с отпечатъците от стъпки. Точно над входа бръмчеше ръждясал допотопен климатик, но явно не му стигаха силиците да се пребори с жегата на септемврийския ден. Барплотът опасваше три четвърти от помещението. В дъното се мъдреха две кривогледи билиардни маси с износен червен филц и подпъхнат под краката им сгънат вестник, който да създава илюзията за равна повърхност. На едната билиардна маса двама латиноамериканци наркомани, изпосталели като мексикански псета, се надлъгваха, че я умеят тази игра, а на другата, ни жива, ни умряла, се беше проснала проститутка с кожа с цвят на капучино с неопределена етническа принадлежност — вероятно просто спадаше към лосанджелиския Трети свят. Един от наркоманите беше пъхнал горе между бедрата ѝ една от билиардните топки и беше натикал увисналата ѝ като празна пазарска чанта червендалеста гърда (дясната) в страничното джобче на масата (лявото).

В ранния следобед дебелилото ми приятелче бе единственият друг посетител в заведението — след задушевния ни тет-а-тет бе затътрил два от високите столове по-нататък при барплота. Погледнах го и забелязах, че ми хвърля белтъци.

Казвам се Марти Бърнс и навремето, преди милион, че и повече години, бях дребна знаменитост. Понякога си мисля, че то всъщност и няма други знаменитости. На зрялата възраст от шестнайсет години изпълнявах главната роля в един семеен сериал — „Солникови и Пиперкови“. Сигурно го помните — една от онези нашумели през шейсетте блудкави бози за две заможни семейства от предградията с майки, извадени като от кутийка, и бащи, които за смях на кокошките се правят на големи деспоти. Сериалът се помни най-вече с отговора на въпрос, който задължително присъства във всички телевизионни игри: В кой сериал Ръсел Джонсън играе главната роля, след като се прочува с „Острова на Гилиган“?

Изпълнявах ролята на Санди Солников, синчето, което е тайно влюбено съвсем в стила на Ромео и Жулиета — ще знаете, големи умници са това, сценаристите! — в Пени, отраканата щерка на Пиперкови. Имах си преждевременно развита по-малка сестра и пълничко братче кърмаче, а също и свадлив грохнал дядо, изпълняван не от друг, а от Гейл Гордън, моля ви се! Гафове и комичните ситуации се нижеха едни след други!

Най-малко по веднъж на епизод бях длъжен да изпищя: „Достатъчно топло ли е?“, с което неизменно отприщвах гръмогласен, записан на лента смях. Това се превърна в нещо като крилата фраза, точно както „Нани-нани“-то на Мърк и „Извинявай, шефе“ на Максвел Сمارт. Зрителите много си падаха по нея най-малкото докато не я измести репликата „Хайде да те видя сега“ на Джуди Карн. Дори се наложи да я кажа веднъж и във вечерното шоу на Карсън, който ме бе поканил за събеседник през краткия период, когато се бях вживял в ролята на любимец на всички пъпчиви девойчета, но после „Солникови и Пиперкови“ бяха изместени от „Всички в семейството“ и бе пратен на заслужен отдых, там, където му е мястото — в ада на сериалите.

Все пак преди това се бе въртял цели три години. Благодарение на него се сдобих с лъскав автомобил, и то не какъв да е, а марка „Ягуар“, а също с популярност сред девойчетата, за каквато другите момчета на моя възраст можеха само да мечтаят. Но парите свършиха още преди да са излъчили последната серия на филма, а после кариерата ми на актьор също приключи безславно. Снимах се в куп евтини филмчета, опитах силите си и като телевизионен водещ, но се издъних с гръм и трясък и онова говедо, моят агент, побърза да ми бие дузпата. Скъсах веднъж завинаги с живота си на телевизионна звезда един прекрасен ден, когато отново се озовах на снимачната площадка заедно с едно от момичетата, нашумяло покрай сериала „Родът Брейди“ — или може би беше „Семейни работи“? — изпълнявах ролята на поредния пъпчив девствен гимназист с лице като пица в поредната блудкава телевизионна поредица. Насред снимките заряха всичко и се зарекох да правя, да струвам, но никога повече да не заставам пред камера.

Надявах се, въобразявах си, че съм изпаднал в уютна забрава, колкото да установя, че „Солникови и Пиперкови“ са прокълнати на

вечен живот — кабелните телевизии се надпреварваха една през друга да ги въртят. Все още младея за възрастта си и благодарение на кретените от поредната кабелна станция, които пускат сериала всяка божа вечер, и досега, толкова години след събитието, хората ме познават. Това ми остана от славата. Почти не минава седмица да не се натъкна на някой мухльо, който, решил, че е самото въплъщение на това изкуство — остроумието, подвиква, щом ме зърне: „Достатъчно топла ли е?“. Заради тази работа са ме задържали цели два пъти за нанасяне на телесна повреда, макар че и двата пъти бях пиян до козирката и не се стигна до съд.

Обикновено си имам основателна причина да пия: рождения ден на Имануел Кант, годишнината от третото дело за бащинство, заведено срещу мен — днес обаче пиех, колкото да минава времето, докато вися и чакам клиента. Обикновено се чувствам длъжен да поддържам илюзията, че съм трезвен, отвори ли се такъв изгоден случай, най-малкото докато не се споразумея с клиента за хонорара. Така де, кой ще тръгне да наема частен детектив, който не се налива като невидял? Бог да го благослови Реймънд Чандлър — разчисти пътя за всички отрепки, решили след „Големия сън“ да стават частни детективи.

Напоследък работата ми се свежда главно до това да разнасям призовки на адвокатските кантори, дето се рекламират по местните телевизии, но само в програмите преди обед и след полунощ. Те неизменно прибъгват до услугите на пенсионирани ритнитопковци, които са им нещо като говорители и които задължително *hablo espanol*. Случва се да върша и неща, които по прилягат на един детектив — например следя някого най-често по поръчка на работодатели, срещу които са заведени дела за компенсации: държа под око мексиканци, които са завели искове с подправени медицински бележки, преди по живо по здраво да се запътят обратно към южната граница. Но от дъжд на вятър се случва да си намеря и някой истински клиент. Най-често ми възлагат да следя някого, и то благодарение на това, че някой ме е препоръчал. Отдавна съм се отказал да пускам обяви в телефонния указател: след големи перипетии и патила проумях, че хората, наемащи детективи по обяви в телефонния указател, най-често не могат или не искат да си платят за работата, която са ти възложили, и никога не харесват резултатите. Пък и издателите на телефонния указател вече отказват да приемат чековете ми.

Погледнах към билиардната топка, която тупна на земята с оглушителен трясък. Проститутката седна на билиардната маса, а топката се търкулна под стола ми. Лоша поличба! Жената се прозина широко, при което се видяха острите ѝ жълти зъби, и се почеса между бедрата.

Един от наркоманите ѝ изломоти нещо на испански, тя му се ухили и му отреза квитанциите. Забеляза, че гледам натам, и стана бавно, като ленива котка от масата. Тръгна към бара, като подръпваше впития оранжев клин. Отдолу беше гола-голеничка, беше само с една обувка и затова залиташе.

Щом се приближи, аз се облакътых на лепкавия плот и подпрях буза върху юмука си. Онази мърла дойде право при мен и притисна едрите си като пъпеши гърди. Прокара пръсти през проскубаната си коса и навлажни с език напукани устни. Езикът ѝ се белееше, тя вонеше на помийна яма.

— Ще ме черпиш ли едно, сладур? — изхриптя жената и отпусна длан върху бедрото ми.

Ноктите ѝ бяха наплескани с червен лак и бяха изгризани до кръв.

Някой зад гърба ми отвърна вместо мен с леден глас:

— Я се разкарай оттук!

Изтиках проститутката и се обърнах. До мен стоеше висок бял мъж в добре скроен ленен костюм — беше блед като тебешир. Имаше валчесто лице и увиснала двойна брадичка. Носът му беше остър като ръба на панталона, а сребристите му очи проблясваха като на котка на лунна светлина. Мръснорусата му оредяваща коса бе прибрана на стегната конска опашка, прихваната с дебели сребърни халки. Мъжът ми протегна ръка.

— Марти Бърнс!

— А ти сигурно си Джон Дългуча — отбелязах аз и му магнах да седне.

— Както гледам, не ти е от най-дългите — изпухтя проститутката.

Сводникът вдигна светкавично ръка и я зашлеви през лицето. Главата ѝ отскочи назад и жената простена тихо и жално. От раната, останала под окото ѝ от сребърния пръстен върху кутрето на Джон Дългуча, се застича кръв. Личеше си, че аха, и жената ще изтърси

нещо, но се взря в студените очи на сводника и реши, че е по-добре да си държи езика зад зъбите. Притисна длан към бузата си и се върна да си потърси втората обувка под билиардната маса. Нахлузи я надве-натри и закрета към изхода с малкото достойнство, което ѝ беше останало. Изпроводих я с поглед и пак се извърнах към Джон Дългуча, който ме озари с усмивка. Барманът отново се изхрачи върху пода. Шишкавият дребосък също се беше изнизал.

Сводникът на име Джон Дългуча се намести на стола до мен и вдигна пръст към бармана, който му сипа едно „Гранд Марние“ — сложи му все пак и лед — а после отиде в дъното.

— Падам си по тая помия и туйто — поясни Джон Дългуча и отпи, — все едно лижеш путе с портокал.

— Изгарям от нетърпение да чуя мнението ти за банан с дайкири — отбелязах аз.

Джон Дългуча отметна глава, прихна в гръмогласен смях и ме потупа по ръката. Имаше дълги тънки пръсти с добре поддържани нокти, но кокалчетата му бяха издраскани и отекли, а палецът явно беше чупен и бе зараснал накриво.

— Голям образ си бил! Буркана ми каза, че си мъж на място.

— Не съм много сигурен, че това е комплимент.

Джоуи Буркана беше мутра, охраняваше един местен лихвар, когото навремето бях измъкнал от една каша. Викаха му Буркана заради стъкленницата, в която, ако се вярва на хората, държал в хладилника си гениталиите на опърничавите длъжници. Да ви призная, не съм виждал никога въпросния съд, но източници, на които може да се вярва, се кълнат, че съществувал.

— А, защо, Джоуи е свястно момче. Е, понякога си вре гагата където не му е работа, но кой не го прави! Разбираш ли?

Ухилих се и кимнах. Сводникът изпи до дъно съдържанието на чашата и задъвка кубчетата лед.

— Та какво ти каза Буркана? — поинтересува се той.

— Че търсиш човек, който да потърси някого.

— Точно така. Чуй сега какво искам от теб — подхвана сводникът. — Работя най-много с пет-шест момичета, нали разбираш? Не е кой знае какво, но така се оправям по-лесно, а и от твоята конфиденциална гледна точка си е много задоволително. Вършат си жените работата, а аз не ги тормозя. Не ми е в стила. Е, сегиз-тогиз ги

строявам, нали разбираш, но не им се бъркам. Не ми е в стила. И да им ударя някой и друг плесник, гледам да не остават белези. Снабдявам ги с презервативи, внимавам да не им пробутат някой боклук вместо дрога. Но не им посягам, разбираш ли. Не съм по тези неща.

— Както е тръгнало, човек не може да е особено внимателен — отбелязах аз, но на сводника не му беше до шегички.

— Ти го каза, мой човек, знаеш си работата — рече Джон Дългуча и махна на бармана, който му донесе още едно питие, а на мен — поредната току-що подтоплена бира.

— Но както и да го погледнеш, в занаята има голямо текучество. Момичетата идват и си отиват.

— Но най-вече идват — прекъснах го аз.

Джон Дългуча ме измери с присвити очи и прихна.

— Ти си бил голям шегаджия! Това се казва мъж на място. Важно е да имаш чувство за хумор. Напоследък е кът.

Вече се отвращавах от него. Знаех, че всяка работа, дошла по линия на Джоуи Буркана, си е гнусна, но от доста време не си бях имал вземане-даване със сводници и проститутки. Почти бях забравил как трябва да се държат — че трябва да се правят на пълни непукисти, ако искат да оцелеят. Реших да изслушам Джон Дългуча, да изпия блудкажа, с който ме черпеше, но толкоз — каквото и да искаше от мен, друг щеше да го свърши. Нищо че бях закъсал здравата за пари.

Което всъщност си беше доста кофти.

— Но както и да е. Та напоследък работя с пет момичета, кое от кое по-хубаво. Наскоро една, моля ти се, рече и отсече: било й дошло до гуша от този живот, щяла да се прибере в Питсбърг, което, мен ако питаш, си е пълна тъпотия, но карай, какво да я правиш! Прав й път. Ако съм научил нещо в този занаят, то е, че няма смисъл да ги спираш. Два дни след това и рижавата — това й е естественият цвят, не се плеска с разни бои, честно ти казвам, има цици като кравешко виме и задник като чайник — та и тя изчезна сякаш вдън земя, без да каже и дума. Казваше се Нина, беше страхотна минетчийка, ще ти лъсне кила и на параход, нали разбираш. А оная й работа беше като тежкотоварен камион.

Нямах представа какво означаваша последните му уточнения, но да ви призная, ме достраша да попитам.

— Е, не си умирам от кеф, задето си вдигна чукалата, без да ми се обади, но какво мога да сторя? Поразпитах тук-там, никой не знае нищо. И така, останаха ми само три момичета и работата наистина се закучи. После онези кретени, боговете, сякаш ми направиха подарък. Седя си един ден в бардака в Кахуенга и що да видя, влиза онова пиленце с цици от тук до Каталина и усмивка, от която стаята направо грейва. Казвала се Джени. Руса и приказно хубава, била от Южна Небраска или от някакъв друг шибан щат, вече не помня. Само да ѝ го натикаш, разбираш ли. От тук нататък се сецаш.

— Оправил си я — казах, вторачен в халбата.

Не ми се слушаха такива дивотии.

— А, не — прошепна Джон Дългуча.

Погледнах го. Той се извърна и се взря в отражението си в мътното огледало зад плота. Двамата наркомани се бяха изнизали през задния вход, барманът бе застанал на прозореца към улицата и не помръдваше, сякаш беше вкаменен. Единственият звук в заведението долиташе от бръмчащия със сетни сили климатик, който береше душа. Джон Дългуча пак ме погледна право в очите.

— Защо да си кривя душата, мой човек, искаше ми се. Но не го направих... не можах. — Затвори очи и допря до тях юмруци досущ невръстно дете, на което му се спи. — Мацето беше страхотно, пък и беше навито. Мале, какви цици! Вторият ѝ баща ѝ посегнал и тя дошла в Лос Анджелис да става актриса, моля ти се. Знаеш я историята, мой човек. Изтъркана като песента „Честит рожден ден“ и дважд по-сучна. Взех я под крилото си, а тя девствена, представяш ли си! Тук, в Лос Анджелис! Правил съм какви ли не дивотии, за които няма да кажа и на дявола, ако ще да ме зарови до гуша с маймунски лайна. Но такова чудо не съм виждал! Девственица, моля ти се! — Джон Дългуча махна ръце от очите си и пак ме погледна. За пръв път видях пред себе си нещо, което смътно приличаше на човешко същество. — Е, не се стърпях, пъхнах се с нея в леглото. Плачеше като коте или като невръстно детенце, което търси гърдата на майка си. Беше неописуемо хубаво, така да знаеш. Погледнах я и си помислих за всички неща, които съм ѝ приготвил. Представих си как я уча да го прави така, че да си умре от кеф — с трима мъжаги, които да ѝ го натикат по всички дупки. Представих си и как кадифената ѝ кожа ще изглежда след половин година боцкане и дрога. И да ти призная, не можах да го

направя. Представяш ли си, да се уплаша аз, Джон Дългуча! Имах чувството, че посегна ли ѝ, все едно ще се изсера върху чисти чаршафи или ще се изпикая върху току-що натрупал сняг. Стори ми се, че... как му се викаше... че ще я покваря.

Не можех да повярвам на ушите си. Да чуеш поезия от един сводник, бе като да дочакаш мрак от слънцето: взаимно изключващи се понятия. Стори ми се дори, че виждам в очите на Джон Дългуча сълзи.

— Ти я обичаш — промълвих аз — направо не ми се вярваше, че го изричам.

Джон Дългуча извърна поглед, сетне се вторачи в пода и кимна.

— Обичам я. Никога през живота си не съм обичал никого, мой човек. Не съм обичал нито онази курва, майка ми, нито котка, куче или златна рибка, камо ли пък някое от момичетата. Но малката от Майната си в Небраска направо ми влезе под кожата. Накара ме да се почувствам нов човек. — Пак ме погледна и аз видях, че наистина се е просълзил. — Но си отиде.

Притесних се ужасно. Погледнах към булевард Холивуд.

— Друг покровител ли си е намерила?

— Не, мой човек. Не е това. И тя ме обича. Няма да си тръгне току-така. Дори обмисляхме дали да не заживеем заедно, да започнем на чисто. Опитвах се и да я вкарам в индустрията.

Вдигнах вежда.

— Знам, мой човек, звучи ти като бабини деветини, като празни дрънканици, но си е голата истина. От доста време съм в този град. Имам връзки с агенти. Някои дори са законни, е, почти законни де. Уредих ѝ да се яви няколко пъти на пробни снимки. Издействах ѝ и една-две ролички. Дребна работа, но все пак законна.

Всички в Лос Анджелис са — или си *въобразяват*, че са в *Индустрията*. Всяка повлекана получава някаква роля, поне така говорят хората тук, не знам дали е вярно. Затова пък е сигурно, че всички си имат агенти. Джон Дългуча явно бе забелязал съмнението, изписало се върху лицето ми.

— Не те баламосвам, мой човек, истина ти казвам. Бива си я. Е, защо да си кривя душата, взимат я заради циците, но си има момичето и талант. Честна дума, разбирам нещичко от актьорство.

Подаде ми две снимки: едната беше моментална, другата — лъскава, правена в студио. Момичето имаше задължителните сини очи,

руса като царевична свила коса и похотливи устни. Дума да няма, средностатистическата домакиня би ѝ завидяла. Хората по тези лъскави студийни снимки в сковани пози си приличат като две капки вода, да си речеш, че са манекени в музей с восьъчни фигури — но трябва да призная, че дори на тези стандартни фотографии девойчето на Джон Дългуча излъчваше нещо. Свежест и жизненост, вместише се идеално в представата за обикновената симпатична млада американка, която, мен ако питате, си е изсмукана от пръстите, но дори сега, след толкова години, хваща дикиш от екрана. Докато я гледах, чак ми се стори, че усещам повея на ветреца в лятна нощ в провинцията.

— Има ли познати в града? Приятели, роднини?

— Не. Няма си никого, освен мен. Не я запознах дори с другите момичета. Живееше при мен, но не стъпваше в бардака.

Замислих се. Звучеше налудничаво. Разнежен сводник, който, както личеше, се беше хванал в собствените си мрежи. Или младо момиче, което, уплашено, хуква назад към фермата, след като проумява що за стока е нейният така наречен спасител. Да намеря дребничко русо момиче, тръгнало да бяга в Южна Калифорния, бе като да открия песъчинка сред дюните в Долината на смъртта.

— Тя ми е последната надежда, мой човек. Разбираш ли? Последната ми надежда да се измъкна от този живот. Да се махна от лайната и боклука. Последният ми шанс.

Все още се колебаех.

— Моля ти се! За мен тя е всичко на този свят.

Погледнах сводника в очите, после пак се вторачих в снимката. Видях нещо, което не знам откога не съм виждал в огледалото вкъщи — мисля, че се казва надежда.

— Добре — рекох и поклатих глава. — От мен да мине.

2.

Само съществуването на някакво весело божество с мръсно подсъзнание би могло да обясни факта, че нравствената полиция в Холивуд се помещава в Шейсет и девети полицейски участък в Лос Фелис. Досуц лъвове, преотстъпени срещу мижавя сумица, двама скитници спяха в двата края на стълбището пред входа на участъка. Видях набит негър с абаносова кожа, който се въртеше ли въртеше в летящата врата като конче върху въртележка. Беше по къси панталони във високоволтово електриковозелено, от кръста нагоре беше гол. Свъсен, забелязах, че от пробитото зърно на гърдата му се поклаща пръстен с череп и кръстосани кости под него. Чернокожият не се движеше много бързо — издебнах момент и се пъхнах в една от празните прегради на вратата, разчитайки, че негърът ще я засили и ще ме вкара в сградата. Той промърмори нещо, но така и не разбрах какво.

Докато вървах към дежурния, хвърлих през рамо един поглед към този самоназначил се портиер. Той продължаваше да кръжи бавно. Когато сержантът ме погледна, вдигнах вежда и показах с палец вратата, но ченгето само вдигна рамене.

— Да — кимна мъжът, — викаме му Черния дребосък. Явно се надява, че все някога ще се превърне в масло. Но както е тръгнало, вероятно ще стане на кайма.

— Какво си мърмори? — поинтересувах се аз.

— Знам ли! Мрънка си нещо за пантери в мрака и за адския театър на сенките. Дрънканици! Мъкне се всеки божи ден, но е безобиден. С какво мога да ви помогна?

— Търся лейтенант Тайтелбаум.

— Сид Чифутина ли? Да, май е тук. Знаете ли къде е кабинетът му?

Кимнах. Сержантът ми връчи временен пропуск и посочи стълбището. Качих се на третия етаж, където се помещаваше нравствената полиция, и усетих, че не ми стига въздух. Пак се

ослушвах и не правех гимнастика — за кой ли път се зарекох да взема мерки. И то без да отлагам.

На практика целият трети етаж на сградата беше запазен за нравствената полиция. В просторното помещение имаше двадесетина-трийсет подредени в редички сиви метални бюра, на които детективите провеждаха разпити, пиеха кафе и четяха вестници. В помещението на несекващ поток влизаха и излизаха униформи, които извеждаха и доставяха заподозрени, разменяха си с детективите цветисти обиди и мръсотии и озаптяваха бандюгите.

Тръгнах по дългата пътека между бюрата към отделените със стъкло кабинети в дъното на помещението, като подминавах проститутките, джебчиите и наркоманите. Кимнах на едно-две ченгета, с които се познавах бегло и които не бях виждал от сума ти време.

Вратата от матово стъкло, върху което с олющени букви бяха изписани имената на Тайтелбаум и Стражински, беше открената. Надзърнах вътре и видях Сид, който се беше сгърбил над бюрото и ту отхапваше от мазния сандвич с риба тон, ту попълваше квадратчетата на кръстословицата в „Лос Анджелис Таймс“. Почуках, влязох и оповестих присъствието си.

— Подочух, че ти трябвала помощ за седемнайсет водоравно — рекох му.

Тайтелбаум вдигна поглед и се облегна на въртящия се стол. Облиза майонезата, полепнала по долната му устна.

— Правилно си чул — потвърди той. — Частно ченге с три букви. Сещаш ли се?

Понечих да се засмея, но Тайтелбаум продължи да ме зяпа с изопнато лице. Висок и слаб е, с гъста черна коса, къдрава като на овца. Семитският нос и рунтавите вежди му стоят върху лицето досущ долнопробна маска от евтин магазин, а покрай увисналите клепачи човек остава с впечатлението, че е дрогиран. Знаех, че не един и двама задържани се хващат на въдицата и покрай външния вид на Тайтелбаум решават, че е някой мухльо, колкото след това да пропепят на бърза ръка по време на безмилостните му разпити.

— Как си, Сидни? — попитах аз, след като се ръкувахме.

— Като патица на витрина в Китайския квартал. Божичко, кой вятър те е довял в това кътче на подземния свят?

— Мисля си дали да не стана полицай, ще бъда от най-добрите. Искан ми се да пазя хората и да им служа.

— Дрън-дрън, точно колкото аз искам да ти го начукам в тъпия задник. Какво ново-старо, Марти, бизнесът върви ли?

Плъснах се на твърдия дървен стол пред бюрото на Тайтелбаум. Взех вестника, плъзнах поглед по главоблъсканицата и пак го метнах: акростих. Ченгето отново задъвка лоясалия сандвич.

— Ама че съм загубен! — чу се откъм вратата. — Мислех си, че съм настъпил кучешко лайно, пък то каква била работата — вонята се разнасяла от собствения ми кабинет.

В тясното като кутийка помещение влезе колегата на Тайтелбаум — Питър Стражински, който си стискаше носа. Беше нисък и дебел, с мазна оредяваща коса и лъснат костюм с демодирана кройка. Разхождаше се с авиаторски очила със стъкла в кехлибарен цвят и дебели златни ланци на врата и китката. Навремето, когато го видях за пръв път, реших, че този псевдовид на сводник е част от прикритието му, но за нищо време установих, че Стражински просто си е лайнар.

Преди няколко години здравата се счепкахме — обвиних го, че изнудва непълнолетните проститутки да му правят минети. Всички, включително и Тайтелбаум, знаеха, че това си е самата истина, но на никого не му стискаше да наруши полицейския кодекс на мълчанието. Моята свидетелка — петнайсетгодишно девойче, умря от свръхдоза още преди да я разпитат и Стражински се измъкна сух от водата. Но и двамата помнехме прекрасно случката.

— Ето на, видя ли? — обърнах се аз към Тайтелбаум. — Щом заговори за задници, и той довтаса.

Стражински явно умуваше дали да ми натрие носа, когато Тайтелбаум се намеси. Изгледа кръвнишки колегата си и го озапти.

— Искаш ли нещо от мен, Марти, или си дошъл колкото да се позабавляваш?

Стражински изсумтя, после седна зад бюрото и се взря във фиш за залагания на конни надбягвания от предния ден. От време на време ме пронизваше с поглед и току ръсеше просташки ругатни.

Сложих пред Тайтелбаум снимката на момичето, който ми беше дал Джон Дългуча. Детективът си избърса ръцете в попивателната върху писалището и вдигна фотографията.

— Избягала ли е? — поинтересува се той.

Кимнах.

— Мен ако питаш, проституира — вероятно в Холивуд, но няма да се учудя, ако е и в Долината. Та дори и в окръг Ориндж. Не съм сигурен. Доколкото знам, е новачка в занаята.

— Пък аз смятах, че вече не се занимаваш с такива гнусотии — отбеляза Тайтелбаум. — Мислех те за по-умен.

Взря се съсредоточено в снимката, за да запомни чертите, и поклати глава. Метна фотографията и на Стражински, който я погледна намусено и му я върна.

— Устните ѝ си ги бива — отбеляза той.

— Хич не си прави устата, Стражински! Още не е завършила гимназия.

Тайтелбаум пак се намеси още преди колегата му да е отговорил.

— Не я познавам, Марти, но хайде, от мен да мине, ще хвърлям по едно око. Може пък да се появи.

— Не се и надявах да я познаваш. Но сигурно ще ми помогнеш да издиря Джейк. Търся го цяла сутрин под дърво и камък. Сякаш е потънал вдън земя.

— Джейк Змията ли? — попита невярващо Тайтелбаум.

Стражински изсумтя презрително.

— Нали го знаеш, той е на всяка манджа мерудия. Реших, че е най-добре да започна от него, но не мога да го намеря.

— Божичко, Марти, ти на Луната ли живееш! — възкликна Тайтелбаум и погледна Стражински. — Джейк умря преди... преди колко? Сигурно преди два месеца.

Стражински погледна едва ли не покрусено и кимна.

— Пустият му Джейк, пустата му едноока Змия, дето все по гащите шареше. Отживя си, отчука де що дупка има.

— Умря от СПИН, Марти. Видях го малко преди да хвърли топа, тъжна гледка, ще знаеш! Беше изпосталял като дърт пес, целият беше в морави петна. Бррр! Не заслужаваше чак такава съдба.

— Клетият той! — заопява и Стражински.

— Мамка му и живот! — отбелязах аз и известно време и тримата мълчахме.

— Защо не поговориш с Роза Мендес? — попита по едно време Сид. — Работи в едно помещение, където навремето е имало магазин, на Санта Моника, при Върджил. Държи нещо като пансион за

момичета, решили да се откажат от проституцията, пък било то и за една-две нощи. Казва се „Нощен приют“. Роза познава едва ли не всички проститутки и сводници.

— Някоя набожна мисионерка ли е? — поинтересувах се аз.

— А, не, нормална си е. Мен ако питаш, дори не знае защо го прави. Май преподава в някакъв колеж, нещо от този род, но е много оправна. Страхотна жена, такива не се срещат под път и над път.

— Парче и половина! — намеси се Стражински. — Има лице като капак на кошче за смет, от ония, изрисуваните.

Аз го изгледах злобно от глава до пети, Тайтелбаум само изсумтя. Стражински се ухили мръснишки до уши — чакаше да си довърши остроумната реплика.

— На драго сърце бих си седял по цял ден на него.

От тази страна на улицата имаше гастрономи и магазини за евтини преоценени стоки, както и закрит киносалон за порнофилми, над който се мъдреше очукана табела с изпадали букви: „КОКТ ЛИ И КУР БИЙ И“. Мястото, където се подвизаваше нашата всеотдайна Роза, се падаше точно срещу киното и се помещаваше в нещо, което преди явно е било мебелен магазин. По огромните витрини накриво висяха прашни щори, входната врата беше заключена. Единственият опознавателен знак беше написаната на ръка табелка над вратата, върху която прочетох само: „Нощен приют“, а отдолу: „За влизане — натисни звънеца“. Върху стъклената врата беше спусната плътна щора — опитах се да надзърна отстрани на щората, но не видях нищо.

Натиснах звънеца и чух отвътре сподавен вик. Отстъпих назад и зачаках. След малко някой размърда щората и в мен се вторачи сиво око върху черно лице.

— Какво искаш?

Ухилих се и се опитах да изглеждам безобиден.

— Здравей. Търся Роза Мендес.

— За какво ти е Роза?

Понаведох се, но пак не видях през процепа в щората нищо друго, освен малък полумесец от лицето на жената.

— Казвам се Марти Бърнс. Праща ме лейтенант Тайтелбаум от Шейсет и девети полицейски участък. Госпожица Мендес тук ли е?

Жената се обърна, каза нещо на някого вътре и пак ме погледна през щората.

— Ченге ли си?

— Не, госпожице, частен детектив съм.

— Нещо не ми приличаш на детектив. Но изглеждаш добре за бял.

— Радвам се да го чуя.

Продължих да стърча пред вратата и да се хия като последния глупак на окоето без тяло, което продължаваше да ме изучава — резултатите явно не бяха от най-задоволителните. Тъкмо понечих да опитам друг подход, когато окоето изчезна и аз чух как някой отключва. Вратата се отвори и видях пред себе си лице, което беше ненагледно красиво.

— Аз съм Роза Мендес — представи се жената, — защо ме търсите?

Беше облечена в дълга памучна пола и небесносиня тениска с преобърнат розов триъгълник отпред, под който пишеше: „Напълно изпортена нация“. Беше някъде към трийсетте, бе слаба и средна на ръст. Косата ѝ беше светлокестенява и нежна като пролетен дъжд. Имаше високи волеви скули и тъничко носле. Устните ѝ бяха големи и розови — Стражински не се беше изхвърлил. Очите ѝ блещукаха както градът нощем.

— Здравейте — поздравих я аз.

— Здравсти — отвърна жената и погледна през рамо.

Имаше вид на човек, на когото все не му достига времето.

— Казвам се Марти Бърнс. Сид Тайтелбаум ми каза, че сигурно можете да ми помогнете.

— Кутията с хартиените салфетки е в тоалетната — каза жената на някого вътре. — Не, другата. Да, тази. — После пак се обърна към мен. — Е, и?

— Ами търся...

— Момиче, което е избягало от Айова и сега проституира. Съдираш по десет кожи от родителите ѝ, взимаш им по два бона на седмица, а щом намериш момичето, ще оправиш и него в замяна на обещанието да не я връщаш на майка ѝ и баща ѝ.

— А любимият ми цвят кой е? — попитах аз.

Тъкмо да ме отпрати, когато лицето ѝ светна — явно ме бе познала. Виждал съм го хиляда пъти. Че и повече. Жената се усмихна, а аз усетих как още малко и ще си изтърва нервите.

— Достатъчно топло ли е? — попита Роза, а аз се поклоних. — Марти Бърнс. Божичко, като малка бях влюбена до уши в теб!

Усетих как ми пада перде пред очите — когато Роза ме покани да вляза, само дето не се пъгнах под пролуката в долния край на вратата.

Помещението беше голямо, с висок таван. Навсякъде бяха наслагани преносими прегради, които отделяха кабинетите от всекидневната. Бюрата бяха стари и очукани, канапетата — изтърбушени, плочките по пода бяха напукани и бяха изгубили цвета си. Макар че навсякъде лениво се въртяха вентилатори, вътре беше топло и задушно и вонеше на долнопробен одеколон.

Тръгнах след Роза към кабинета ѝ: подминахме няколко прилични на кутийки помещения с тесни легла и килимчета — младите момичета в тях спяха, ядяха или гледаха телевизия. Изгледаха ме притеснено, нито едно не отвърна на усмивката ми. След като влязох в кабинета на Роза, си дадох сметка, че съм единственият мъж тук, и изпитах чувството, че съм нахълтал в огромното спално помещение на девически пансион.

Роза се настани върху писалището и приглади полата върху дългите си крака. Махна ми да седна на канапетото, после се подпря на бюрото. Кожата ѝ беше с цвят на пшеница, бе гладка и съвършена като кристален лебед.

— Санди Солников! — възкликна Роза и поклати глава. — Божичко! На никого не му е лесно в Холивуд.

— Град като всички останали. И се казвам Марти, а не Санди.

— Добре де, Марти! Лос Анджелис си е помийна яма, няма що.

— Ами, защо! Това е градът на ангелите! — отвърнах аз и се усмигнах.

— Казвай сега за кого работиш!

— Това е поверителна информация.

— Моята също, сладурче — рече Роза и заклати крака досуц малко момиченце.

Погледнах я право в очите, но не успях да я смутя. Тя сподави смеха си, а аз извърнах очи и въздъгнах.

— Нае ме бившето ѝ гадже — отвърнах, като поразкрасих малко истината.

— Колко го оскуба?

Пак я погледнах — сега вече наистина бях ядосан. И бездруго не ми се занимаваше с този случай.

— Може и да съм мухльо, но както нашия бивш достопочтен президент, лека му пръст, не съм мошеник. Взимам му точно толкова, колкото ми струва. Обикновено не се захващам с такива гадости, защото навремето си вадох с тях хляба и съм наясно къде ще намеря момичето. Зарекъл съм се да работя по случая три дни, а после да кажа на клиента, че няма да стане нищо. Нямахше да сторя заради него дори това, но ми се видя наистина влюбен в момичето. Дори не помня защо си помислих, че това все значи нещо.

Роза слезе от бюрото и дойде при мен. Отпусна длан върху рамото ми, аз обаче извърнах очи, притеснен от позорно лицемерния си изблик. Но тя го изтълкува превратно.

— Извинявай — рече ми. — Как се казва момичето?

— Джени Лио — отвърнах и ѝ връчих моменталната снимка, която ми беше дал Джон Дългуча.

Загледах как Роза се вира съсредоточено със зелени очи в сребристите линии на фотографията. Сетне поклати глава.

— Не. Не е била тук — отсече тя повече от убедено. — Знаеш ли кой ѝ е бил сутеньор?

Подвоумих се. Опасявах се да не би Роза да попита откъде съм научил.

— Ако не се лъжа, май се казва Джон Дългуча, но данните не са пълни. Името познато ли ти е?

Роза кимна и присви презрително прелестната си уста.

— Да, представя се за Джон Силвър, по прякор Дългуча. Мъжът с телената закачалка за дрехи.

Усетих, че пламвам като догат, но Роза се бе обърнала към вратата, за да повика едно от момичетата. Дори и да намерех девойчето, не бях сигурен, че ще го върна на сводник с такава слава. Когато Роза седна отново върху бюрото, вече си бях възвърнал самообладанието.

— Роза Мендес — рекох и се взрях в лицето ѝ.

— Моля?

— А, нищо. Само си помислих, че... Сигурно ще ти прозвуча като някой скапан англичанин, задръстен с расистки предразсъдъци...

— Може би си точно такъв.

— Не е изключено — кимнах аз, — но това твое име Роза Мендес нещо не се връзва с външността ти.

— А как според теб изглежда една Роза Мендес? Ниска, набита, с престилка на камериерка ли?

— Нямах предвид това... Аз такова... Помогни ми, моля те!

Тя се подсмихна.

— Явно те притеснявам. Майка ми е полушотландка, но баща ми си беше мексиканец до мозъка на костите. Ако се вярва на майка ми, съм наследила нейните скули и характера на баща си.

— Можеше да е и по-зле — отбелязах аз.

Роза понечи да отвърне нещо, но точно в този момент в кабинета влезе слаба като щека млада негърка по къси панталонки и блуза с гол гръб. Видях по ръцете ѝ следи от боцкане. Носеше шапка с козирка, обърната настрана. Роза ѝ подаде снимката на Джени.

— Познаваш ли това момиче, Деби?

Тя погледна снимката и по очите ѝ разбрах, че е познала момичето. Наведох се напред, но негърката веднага подскочи като ужилена.

— Защо питаш?

— Този човек се опитва да я намери. Не се притеснявай, Деби, вярвам му.

И аз не знам как не се задавих от последните ѝ думи.

— Виждали ли сте я? — попитах негърката.

— Това е Джули. Не знам коя си — отвърна тя. — Не съм я срещала от няколко седмици, но я познавам.

— Джули ли? — възкликнах аз. — Сигурна ли сте, че името е Джули?

— Ако не бях сигурна, нямаше да го казвам, драги ми господине. Точно така, това е Джули.

Имаше нещо гнило. Ако се вярваше на Джон Дългуча, момичето изобщо не е проституирало. Сводникът не бе споменал и да е използвало повече от едно име.

— Знаете ли къде живее? Къде бих могъл да я намеря?

— Чукаше я онзи кретен Джон Дългуча. Може би и сега ще я намерите, впита в дългия му чеп.

— Знаеш ли нещо друго за нея, Деби? — попита Роза.

Момичето се позамисли, но лицето му приличаше на черна дъска, която току-що са изтрили — по него не се изписа нищо. Накрая Деби кимна.

— А, да, падаше си по хамбургерите в „Джони Рокетс“. Все се навърташе около заведението, но я изритваха като мръсно коте. Понякога се промъкваше през черния вход и правеше по някоя и друга свирка на управителя, да ѝ даде от сандвичите. Но никога не си взимаше пържени картофи или нещо за пиене. Луда за връзване, няма що.

— Нещо друго? — не мирясвах аз. — Знаете ли с кого е движела? Кои са ѝ приятелите?

Деби само поклати глава.

— Благодаря ти, миличка — усмихна се Роза, — иди да си догледаш филма.

Момичето сви рамене и понечи да излезе, но после се обърна към мен.

— Ти да не си баща ѝ? — попита ме.

Стъписан, побързах да поклатя глава.

— Не — отсякох прегракнало.

Негърката отново вдигна рамене.

— Жалко! Джули си търсеше бащата. Поредната тъпа путка, тръгнала да издирва шибания си баща.

Докато вървеше към вратата, забелязах, че късите ѝ панталони са скъсани отзад и се вижда закръгленото ѝ дупе. Върху наситеночерната кожа бе татуирана малка синя розичка.

Деби тръгна по коридора, а аз само я изпроводих с поглед.

3.

Разделих се без особено желание с „Нощен приют“ и Роза Мендес и реших да се поразходя из следобедния град, колкото да убия времето и да се помотая.

Подкарах в западна посока по булевард Санта Моника. Още беше доста рано, за да се случва нещо интересно, но най-трогателните измежду невръстните проститутки вече се размотаваха пред най-скъпите входове, на всекидневен лов изпъпляха и жиголата, наплесканите като клоуни с грим транссексуални, джебчиите и отрепките, които се точеха сякаш на безкрайно окаяно шествие по улицата. На всяко кръстовище, незаето от мексиканци, които продаваха плодове, при прозореца на колата идваха скитници — бездомници де — които протягаха треперещи длани. Давах на всекиго по двацет и пет цента, само и само да не ми плюят по предното стъкло — и бездруго си беше доста мръсно.

Поех към булевард Холивуд и спрях да звънна от един уличен телефон на Джон Дългуча. Бях си доста притеснен от разминаванията между неговия разказ за изчезналото момиче и онова, което ми беше казала младата проститутка от „Нощен приют“. Негърката като нищо е могла да се припознае, но имах неприятното усещане, че тя знае прекрасно за какво говори. При това положение Джон Дългуча ме беше излъгал, а аз се бях хванал като последния надрусан тъпанар. От това, което щеше да ми обясни, щеше да зависи дали да продължа да се занимавам с този случай, още повече пък с парите му. Вече се чувствах омърсен от тях, особено след като бях изтърсил пред Роза Мендес онези опашати лъжи.

Извадих от портфейла си телефонния номер на Джон Дългуча, но вместо гласа му чух съобщението, записано на телефонния секретар. Опитах на клетъчния телефон, но той ме прехвърли пак на същото съобщение. Казах, че трябва да го видя незабавно, и обещах да звънна пак.

Сигурно не е зле и аз да си взема клетъчен телефон, но само като си го помисля и ме побиват тръпки. Всички до последния човек в Лос Анджелис, дори дъртите бездомни повлекани с пазарските чанти и сценариите, се размотават с клетъчни телефони, по тях говори и всеки втори задник на магистралата, който непрекъснато ти препречва пътя. Последното нещо, което искам на този свят, е да ми звъни телефонът и в колата — е, не че се скъсват да ме търсят. Освен кенефа колата е единственото място, където човек може да се усамоти. Не се и съмнявам, че навсякъде другаде по света домът на човека е негова крепост, но в Лос Анджелис най-добрите крепости са с четири колела, инжекцион и факс.

Тъкмо отварях вратата на преносимия си палат, когато някакъв дребосък японец с видеокамера — а има ли изобщо други? — се втурна като хала към мен. Беше притиснал мъничката камера марка „Сони“ до окото си, а със свободната ръка ми махаше като обезумял. Около врата му, над шарената като дъга хавайска риза на балончета и ухилени карибски чичковци, се поклащаше тежък фотоапарат „Никон“. На двайсетина крачки след него подтичваше японка, още по-дребна и от него. И тя държеше в едната ръка видеокамера, а в другата влачеше малко момченце — поне то не снимаше нищо.

Щом се приближи, мъжът спря да маха, колкото да притисне кръглата намачкана шапка, която аха, и да политне от валчестата му глава. Жена му — предположих, че няма каква друга да му е, освен жена — крещеше нещо на японски, той обаче изобщо не й обръщаше внимание, погълнат от трескавите опити да улови върху лентата късче от душата ми. Дойде право при мен и без да спира да снима, затанцува в бавен кръг около колата ми. Точно когато слезе на уличното платно, профуча автобус на градския транспорт, който насмалко да го отвее, добре че се пресегнах да го сграбча за една от каишките на фотоапаратурата, за да предотвратя най-лошото. Останала без дъх, жената спря като закована на тротоара и продължи да снима мъжа си, докато той снимаше мен. Хлапето си бъркаше в носа и каквото извадеше, го изяждаше.

— Хм... с какво мога да ви помогна? — попитах аз и отново го сграбчих, когато той съвсем безразсъдно слезе още веднъж на платното, за да ме хване в общ план.

Накрая спря да снима, макар и да забелязах, че жена му все така държи пръст върху бутона. Японецът свали камерата и ме озари с широка усмивка.

— Достатъчно топло? — попита ме и допря пръсти до шапката си.

После плесна с ръце и се впусна да танцува нещо като жига.

— Достатъчно топло ли е? — повтори япончето на безупречен английски, след това изръкопляска като баща си.

Жената продължаваше да снима — пипаше професионално.

Идеше ми да се ядосам, но ме напуши смях.

Японецът си умираше от щастие, че ме е познал — как да му се ядоса човек! Ще прощавате за израза, но сигурно бях първата знаменитост, която срещаша по време на посещението си в Холивуд. А вероятно и последната, освен ако не се претрашаха да отскочат до тежкарския Палисейдс. Рекох си: е хайде, чудо голямо! Не се втелявай!

— Достатъчно топло ли е? — попитах на свой ред, осланяйки се на възторжената имитация на нявгашната слава.

Японецът само дето не подскочи от радост. Дори жена му си позволи да се усмихне зад камерата, а малчуганът се изкикоти истерично. Мъжът се поклони и ловко като жонгльор, който събира направо от въздуха петачета, ми подаде визитната си картичка. Срам, не срам, трябва да призная, че нямам визитни картички, затова само се поклоних още по-дълбоко. Някъде към минута стояхме и се гледахме, после японецът пак кимна, вдигна отново камерата и притиснал шапката си, хукна по улицата, зарязвайки жена си и детето на около половин пресечка подире си. Жената тутакси го последва с камерата. Поклатих глава и се засмях на това шествие.

Качих се в колата и пак подкарах на запад, после свърнах за по-пряко на юг, към Ла Брея. Беше ми толкова леко на душата, че спрях да се почерпя с две лютиви наденички и диетичен севън ъп. Хапнах на крак, като използвах покрива на автомобила за маса, после пак се качих в колата и поех към Мелроуз — щом стигнах „Джони Рокетс“, намалих скоростта и свърнах към бордюра. Около барплота бяха насядали неколцина души — някои очевидни туристи, други лъжепънкари с кожени якета за по четиристотин долара едното, които преживяха скъпите-прескъпи недопечени хамбургери, инак

заведението бе почти празно. Ако не друго, пред него определено не се виждаха проститутки.

Върнах се на Мелроуз и се отправих на север, към Феърфакс и каньона Лоръл. Когато навлязох в Долината, вече приближаваше най-натовареното време по шосетата и започнаха следобедните задръствания. Подкарах по криволичещия път през каньона след една бронзова руса богиня в кървавочервен кабриолет. Дългата ѝ коса блестеше още по-ослепително и от лъскавата боя на автомобила, но по едно време красавицата започна да ми лази по нервите — току се оглеждаше в огледалото за обратно виждане и лъкатушеше от едното платно в другото. Накрая я подминах, там където откъм страната на Холивудските хълмове пътят се разширява. Все пак я погледнах в огледалото, колкото да видя колагеновите ѝ устни и неестествено щръкнали гърди — истинско предизвикателство към земното притегляне — до които всъщност се свежда Холивуд.

Такъв, какъвто го знаем.

Вече след като навлязох в Долината, подкарах по магистралата и пришпорих за кратко грохналия си японски звяр така, че той вдигна цели сто и двайсет километра и се разтресе, сякаш е изпаднал в делириум тременс, после пак намалих скоростта на деветдесет километра и се прехвърлих в платното за бавно движение. След километър — километър и половина се озовах в страхотно задръстване и чак до Шърман Оукс се наложи да пъпя като костенурка. Пъхнах в касетофона запис на Уорън Зивън и се опитах да се наслаждавам на пътуването, докато Уорън ми изнасяше серенада на тема адвокати, патлаци и пари. Любувах се на гледката, докато автомобилите от двете платна пъплека в двете посоки. Беше поредният съвършен ден в Лос Анджелис: двайсет и пет градуса на слънце и небе с цвят на пикантна кафява горчица. Бях свободен, с бяла кожа и пълнолетен, нямах да върша нищо, ако не се брои това, че по поръчка на сутеньор, който използва не по предназначение металната част на закачалките за дрехи, трябваше да откроя младичка проститутка и да се радвам на пищното зрелище, наречено живот, и на задръстванията по пътищата.

Свърнах към Сепулведа и поех по прочутия булевард на север. Сепулведа е любимата ми улица в Лос Анджелис — първия път, когато идват тук, нюйоркчани задължително произнасят името погрешно и после до края на живота си го разказват като майтап. Викат ѝ Съпъл-

вийда, макар че „съпъл“^[1] е последната дума, с която ще ти хрумне да опишеш саждите и задръстванията. Прекосих квартал Шърман Оукс с неговото стълпотворение от ъглови магазини за полуфабрикати, бензиностанции с намаление и жилищни блокове, които, колкото и невероятно да звучи, са в стил рококо, но въпреки това са си абсолютно еднакви, сякаш са правени по калъп. Онова приятелче Уорън пееше от касетата за тъжния живот на въоръжен до зъби сърцат мъжага на име Роланд. Когато наближих оживения квартал на проститутките Ван Нюйс, слънцето вече залязваше над Вентура, свърши и касетката, която засъска тихичко като наденици на скара.

Заедно с десетина други зяпачи обиколих бавно булеварда, но не забелязах нищо, което да привлече вниманието ми. В тази част на Долината облечената в ликра тълпа се състои главно от бели, макар че мярнах и две-три латиноамерикански физиономии. Но явно и тук всичко се променяше непрекъснато. Мина и полицейска кола, ченгетата обаче не проявиха никакъв интерес към момичетата и техните клиенти. Пазеха интереса си за провежданите на всеки два месеца хайки, когато екипите на местните телевизии надлежно ги следваха по петите и запечатваха за идните поколения и за новините в шест часа колко бдителни са блюстителите на реда в Лос Анджелис. Полицейският автомобил спря пред една от закусвалните. Там вече се мъдреха още две полицейски коли.

И аз не знаех какво точно търся. Не че очаквах да зърна на улицата изгората на Джон Дългуча — мен ако питате, мислех, че отдавна се е вдигнала от Лос Анджелис. След „Нощен приют“ не знаех дали Джон Дългуча ме е праметнал за момичето, или то е праметнало него. Не ми приличаше на чак такъв загубеняк, но знае ли човек? Сърцето е странен мускул, стават какви ли не неща. Нищо чудно девойчето да е изиграло Джон Дългуча, дето е думата, да е стоварило неговите камъни по неговата глава, а после, ни лук яло, ни лук мирисало, да се е прехвърлило на следващата жертва.

Уж смятах да се върна на магистралата и може би да пообиколя още веднъж Холивуд, за да видя какво ново, но при вида на всички тези заведения по Сепулведа не се стърпях и се поддадох на изкушението. Откакто се помня, неоновите реклами на бира ме привличат както прословутите лампи — мушиците. *Тря-я-я-с,*

спирачките. Заковах пред едно наглед сравнително безобидно заведение на име „Валенте“ и се пъгнах вътре да обърна една ледена.

И що да видя — то си било бардак!

На малката сцена под мъждивите мигащи прожектори някаква кльошава като щека блондинка с разнокалибрени гърди и електриковочервени косми по венериния хълм се тресеше като грохнала епилептичка. Стискаше с все сила очи и юмруци. По едното ѝ бедро се стичаше тъничка червена струйка — кръв или може би боя за коса, примесена с пот, но не изгарях от желание да се приближавам и да разбера какво е.

Бях изненадан от навалищата вътре. Всички сепарета бяха заети, при бара имаше само един-два свободни стола. На голямата маса в ъгъла прегракнало се кикотеха цяла сюррия строители, мръсни и вмирисани след цял ден бъртене под палецото слънце. Другите в заведението нямаха вид на хора, които се скъсват от бач.

Поръчах си бира и един „Джак Даниълс“. „Джак“-ът беше разреден с вода, а халбата с бирата не беше мита от времето, когато президент беше Картър, но заведението работеше все още на дневни цени и това обясняваше навалищата. Повторих поръчката. Когато бях готов да я потрета, си поисках от бармана бутилирана бира и барманът само дето не си умря от изненада, че в хладилника му се намира някое и друго шише. После се изтипоса пред мен да позяпа как сипвам бирата в халбата — останах с впечатлението, че подобна гледка е рядкост по тия места — та се възползвах от намалението и му показах снимката на проститутката на Джон Дългуча.

— Познаваш ли я? — попитах го.

Той плъзна поглед по лицето ѝ.

— Курве — рече ми.

Кой знае защо, ни в клин, ни в ръкав се развълнувах и се наведох напред.

— Познаваш ли я?

— Курвето си е курве — отсече барманът и се запиля някъде.

Курвето си е курве.

Така преспокойно можеше да се казва и този, и всички останали бардаци наоколо. Това бе мантрата, която клиентите повтаряха като курдисани и заради която налитаха на тази част на града като мухи на

мед. Усетих, че трябва да се отвратя или възмутя, но нещо не намирах сили.

Стичаха се тук да оплакнат очи, да позяпат увиснали като празни пазарски чанти гърди и срамни косми, гъмжащи от пичи въшки, да си помечтаят, че може би има някаква надежда да се спасят с две ръце, направени от боцкане на решето. Огледах заведението и тъжните грозни лица. Плешивеещите глави и възголемите или омалели костюми. Брадичките, бръснати, недобръснати, и косматите уши. Кръчмата приличаше на гробница на полиестерни евтинийки. Повечето посетители бяха втора младост, но тук-там мярнах и неколцина младежи. Почувствах се смазан от всичката тази самота, отчаяние, ужасия. Стори ми се, че съм се озовал в някой от онези филми за зомбита, в които несретниците с мъртви мозъци се движат през живота просто защото нямат сили да проумеят, че са мъртви. Вършат отново и отново малкото неща, които помнят, без всякаква причина, без дори някакво далечно подобие на радост.

Добре че над бара нямаше огледало.

Взрях се в снимката на проститутката, онази, моменталната. Момичето изглеждаше толкова... *чисто*. Колкото и неправдоподобно да звучеше това. Прибрах снимката в джоба си и потреперих. Изпих на един дъх бирата и реших да вдигам гълъбите. Спрях на телефонния автомат при мъжкия кенеф и пак опитах да се свържа с Джон Дългуча, но и този път чух записаното на секретаря съобщение. Повторих, че трябва да го видя час по-скоро и да ми се обади вкъщи. Точно в този момент вратата на клозета зейна и аз видях как някаква танцьорка прави в кабинката без врата свирка на един от строителите, а дваматрима от колегите му зяпат и си чакат реда.

Вече не ми беше до обиколки по булевард Холивуд, затова отпраших право към магистралата и оттам — към къщи в Силвър Лейк. Подтоплих в микровълновата печка пиле не знам с какво си и с блудкав сив сос и се насилих да го изям, докато зяпах филм с Брус Уилис, който бях гледал поне пет пъти по кабела. Изгълтах цели шест бири, докато Брус изби до крак лошите — голям умник, няма що! Пич и половина. В притурка с Деми Мур.

Докато драйфах над тоалетната чиния, се хванах, че мисля за памучната пола и мургавите крака на Роза Мендес. Хубаво е човек да се прочисти, но после нещо ми призля.

Заспах в очакване да ми звънне Джон Дългуча.

[1] В буквален превод „гъвкав“, „мек“ (англ.). — Б.пр. ↑

ЗАКЛИНАНИЕ (I)

Едното око бди.

Дори насън — дълбок и леден като преизподнята — милион очи са затворени, а едно бди.

В Долната земя. Сред непрогледния мрак и мъчителната тишина. Където няма допир, няма мирис и вкус. Има само празнота. Усещанията са спомен, блян за бляна сред необходимата, нерушима тъкан на чернилката, която го обгръща.

Едното око бди.

Времето отминава: пълпи, тича. Драци, вкопчава се с остри нокти. Тръгва по-бавно, спира. Продължава нататък.

Нататък.

И нататък.

Бляновете избледняват. Спомените — и те. Тъмната поглъща всичко вътре в себе си, отпред. С каскадата на летата нечовешкият дъх става все по-повърхностен. Тъмната кръв на боговете се сгъстява, тупти, трепка. Сетне...

Далечен тътен. Почти нечут в оглушителната тишина. Звук: мъчителен писък.

Мъничка мигаща светлинка в катраненочерната наметка. Проблясва за миг, после изчезва. Видение: смърт.

Пукнатина в херметичната пустош. Смардлив, сладостен ветрец, който разнася уханието. Миризма: кръв.

Жертвоприношение.

Зов.

Дишането става по-дълбоко, кръвта струи, пулсът се ускорява, най-сетне мракът започва да отстъпва.

Милион очи се отварят.

Едно примигва.

4.

Ченгетата довтасаха точно преди шест сутринта. Двама цивилни. Виждах ги за пръв път — то оставаше да ги познавам! — затова пък те ме познаваха. Или най-малкото бяха чували за мен. Не започнаха да блъскат по вратата, не извадиха патлаците, изобщо не вдигнаха патърдия. Колкото и невероятно да звучи, могат да се държат и така, ако са в някой квартал на средно заможни бели хора. Звъннаха два пъти и чинно зачакаха пред вратата. Но и това бе достатъчно, за да се събудя. За жалост спя съвсем леко, като заек.

Слънцето тъкмо бе изгряло, но не се виждаше от сутрешната мараня. Всичко тънеше в сивкавата ѝ, толкова неподходяща на Калифорния пелена, от която ще се разплачат и свикналите със смога жители на Източното крайбрежие, дошли тук да покарат сърф, и в която дори надписът „ХОЛИВУД“ заприличва на старо табло за обяви в дълбоката провинция. Някъде към осем-девет часа гъстите пластове мараня обикновено се вдигат — най-малкото в моя квартал, но не помня кога за последен път съм ставал толкова рано, че да я видя. Мразя сутрините, винаги съм ги мразел. И то не само заради махмурлука.

Сутрините принадлежат на хората, които ходят с костюми и вратовръзки, имат си деца и истинска работа. Онова чудовищно множество, което не само държи да носи отговорност за живота си, но и очаква да го правят и другите. И гледа отвисоко онези от нас, които предпочитаме да не следваме скучния му пример. Решиш ли да смъкнеш горната обвивка от високомерие, отдолу лъсва истинската им същност — злобата, защото тези хора мразят не само нас, но и своя скапан живот.

В лошите стари времена ненавиждах ранните снимки. Дори в най-добрите си моменти все не можех да си спомня репликите, а в осем сутринта това си бе направо изключено. През цялата си кариера не помня и един-единствен път, когато да съм си казал преди пладне правилно думичките. Най-хубавото на „Солникови и Пиперкови“ — е,

след несекващия поток от мацки — бе, че снимахме все в късния следобед. Добрият стар татко Пиперков дори го беше включил като условие в договора си. Бог да го благослови, и той, човекът, редовно си имаше проблеми със сутрешното главоболие.

— Мартин Бърнс? — попита ченгето, сякаш не знаеше.

Беше чернокож, беше прехвърлил петдесетте и бе с едри като на кон зъби и малки очички. Изглеждаше як като разплоден бик. Колегата му беше бял и сигурно бе с десетина години по-млад, затова пък ми се стори дважд по-кекав. Приличаше на пиянде.

Кимнах и се прозинах.

— Аз съм Дикенс, а той — Фенстър — рече бялото ченге и се ухили до уши.

Колегата му също се подсмихна.

— Е, и? — казах му.

Ченгетата си умират за сутрешни хайки. И бездруго трябва да стават рано, колкото да тръгнат по света и да сеят злобата си, задето живеят като скотове. Усвояват го бързо, понеже са принудени да носят ужасните сини униформи и тежките черни обуца. Пък и имат психологическо предимство, ако ти се изтърсят заедно със слънцето на вратата — чистички и свежи, със сака и вратовръзки, докато ти още шляпаш бос и рошав и се опитваш да не усещаш собствения си сутрешен дъх и да изстържеш с предни зъби гадния бял налеп по езика си.

— Ама не се ли сецате? Аз съм Дикенс, а той — Фенстър.

Продължих да ги гледам като ударен с мокър парцал.

— Телевизионната поредица. Не я ли помните? Въртяха я веднага след „Солникови и Пиперкови“. С онзи, дето играеше и в „Семейство Адамс“. Как му беше името?

— Джон Хюстън — отвърна черното ченге. — Дъщеря му пък играеше във филма Мортисия. Изабела.

— Хм... нещо не се сецам — казах аз.

Питах се като през унес защо изобщо водим този разговор. После си спомних, че няма човек в Лос Анджелис, който да не си въобразява, че е в Индустрията. Най-малкото всички говорят така, сякаш са част от нея.

— Изненадан съм, че не помните — отбеляза бялото ченге.

— Беше преди цяла вечност.

— Така си е — съгласи се ченгето и двамата с колегата му кимнаха.

Белият полицай още се хилеше, сигурно се бе отдал на похотливи мечти за Изабела Хюстън. Продължихме да стърчим на вратата, погълнати от блажените си тъжни спомени за едно време.

— С какво мога да ви бъда полезен, момчета?

Черното ченге се изопна като струнка.

— Аз всъщност съм детектив Роуан.

— А това сигурно е сержант Мартин? — подметнах аз.

Тъпи вторачени погледи. Това си е то, с тези хора няма управление!

— Холоуей — поправи ме колегата — вече не се хилеше. — Лейтенант. Отдел „Убийства“.

— Искаме да ви зададем няколко въпроса. Нали нямате нищо против да влезем?

Свих рамене и ги пуснах в хола. Вдигнах купчината вестници от канапето и дотъртрих от трапезарията още един стол. Сложих го срещу канапето, от другата страна на масичката, отрупана с книги и списания, и седнах. Тъкмо махнах към канапето, и видях как Роуан се пипа по възела на вратовръзката — много хитро, няма що, не го забеляза никой! — даваше знак на колегата си. После седна, но Холоуей започна да снове точно зад мен. Чух го как вдига разни неща от бюрото, за да отклони вниманието ми, но аз най-нахапно продължих да зяпам черния детектив.

— Кой е умрял? — поинтересувах се.

Роуан ми се усмихна, както се усмихват само ченгетата: ъгълчетата на устните му се вдигнаха като театрална завеса, инак лицето му остана безжизнено.

— Леле! — ахна Холоуей зад мен.

Това вече бе достатъчно, за да се обърна. Детективът беше намерил моя „Златен глобус“. Затисках си с него листовете, той беше потънал в прах. Друг на мое място отдавна да го е заложил, но какво да правя, като съм си сантиментален! Холоуей го гушна като пеленаче.

— За какво сте го получили? — поинтересува се той.

Мъничкият надпис беше паднал още през осемдесетте.

— Най-обещаващ млад дебютант за 1967 година. В телевизията — обясних му аз. От думите ми загорча, сякаш дъвчех недопечено

пиле. — Същата година Ленард Уайтинг получи същата награда в раздела за кино.

— Кой, кой? — попита Роуан.

— Той — рекох му.

— Без майтап! — прошепна Холоуей. Още известно време продължи да се звери срещу наградата, после огледа умореното ми апартаментче. Пак прикова очи в наградата и направи с пръст пътечка върху прахта. Погледна ме едва ли не тъжно. — Без майтап! — повтори едва чуто.

— Познавате ли млада жена на име Джанин Латисър? — поинтересува се Роуан. Извърнах се пак към него — изневиделица се бе превърнал в самото възплъщение на деловитостта. — Представя се и като Джени Лио.

Видя израза ми и очите му се разшириха. Никога няма да забогатяя от покер.

— Да не е мъртва? — ахнах аз.

Тъп въпрос.

Роуан извади от джоба си една снимка и я метна на масичката. Квадратната снимка, правена с фотоапарат „Полароид“, се приземи върху евтино издание на романче на Андрю Вакс. От нея ме гледаше проститутката на Джон Дългуча. Красивите ѝ черти на млада селянка си бяха непокътнати, затова пък от коремната област до една точка между гърдите ѝ зееше дълбок разрез. Кожата бе одрана, както личеше, съвсем преднамерено. За щастие не различих други подробности. Пак погледнах лицето ѝ. Изглеждаше невъзможно спокойно.

— Подочухме, че сте я търсели — вметна Холоуей. Дойде бавно, застана зад рамото ми и също погледна снимката. Събра между палеца и показалеца си прахта върху моя „Златен глобус“, направи го на топче, все едно е сопол, и го метна. — Вашето приятелче Стражински от нравствената полиция ни каза, че сте разпитвали за нея. Каза и някои други неща за вас, но съм обещал на мама никога да не употребявам такива думички. Мен ако питате, не сте му особено симпатичен.

Изобщо не му обърнах внимание — продължих да гледам втренчено снимката. Стараех се да виждам само лицето, но очите ми сами се насочваха към ужасната рана. Волю-неволю си казах, че

тялото ѝ насилствено е превърнато в подигравка на онова, което е вършело момичето. Върнах снимката на Роуан.

— Да — потвърдих. — Но така и не я открих. Къде я намерихте?

Холоуей понечи да каже нещо зад гърба ми, но Роуан го изпревари.

— Намерена е в канавка край тесен път през долината между Колдуотър и Лоръл. Един мексиканец, градинар, я видял вчера следобед. Както личи, всички там си поливат тревата по едно и също време. Трупът запречил една от тръбите и две от моравите се наводнили. Но мен ако питате, не се е удавила.

Кимнах и пак се вторачих в снимката. Сетих се, че вчера следобед, кажи-речи по същото време, съм минал точно оттам на път за квартал Ван Нюйс. Нищо чудно момичето да е пиццало зад шубрака и да е викало за помощ, докато аз съм зяпал циците на онази блондинка в кабриолета. Поклатих глава.

— Не? — попита Роуан. — Отричат ли нещо?

— Вчера минах точно оттам — обясних му аз и съжалих още преди да съм изрекъл думите.

— Това сигурно ли е? — поинтересува се Роуан.

— Няма ли да ни разкажете малко повече? — намеси се и Холоуей.

Беше се вкопчил в облегалката на стола и се бе надвесил над рамото ми. Усещах с гърба си кокалчетата на пръстите му.

— Няма нищо за разказване. Минах през Долината — отидох да я търся. За по-пряко хванах пътя през каньона Лоръл. Очевидно не съм знаел, че е там.

Беше ред на Роуан.

— Очевидно. И по кое време минахте оттам?

— Някъде към четири — четири и половина.

— А защо я търсехте?

— Имам клиент — поясних и свих рамене.

— И? — подкани Роуан.

Поех си дълбоко въздух.

— Имам клиент, който я издирваше. Той ѝ е... гадже. Най-малкото бивше. Изчезнала преди няколко дена и се притеснявал. Нае ме да я намеря.

— Сега вече се размърдя — ревна Холоуей.

— Може би ще ни кажете името на клиента — рече Роуан.

Холоуей се наведе още по-ниско, вече усещах дъха му върху тила си. Плъзна длани по облегалката на стола и заби кокалчета в гърба ми. Сгърбих се и се подпрях на лакти върху бедрата си. Изведнъж забелязах, че през процепа в халата Роуан ми вижда ташаците. Прибрах крака и се поприкрих с халата.

— Наясно сте, че не мога да ви го кажа — натъртих аз.

Холоуей изсумтя зад мен.

— Слушай бе, човек! На поп ли ми се правиш?

— Неведоми се пътищата Божии и пътищата на семейство Джаксън — рекох през рамо.

Холоуей пак изсумтя, а Роуан присви очи.

— Сега пък на много умен ли се пишеш? — тросна се Роуан.

— А, не — отвърнах — не знаех какво да правя. — Ни най-малко.

— Дрън-дрън! Имам дълъг списък от хора, на които съм решил да им разкатая фамилията, и повярвай, ти почти го оглавяваш. Стражински те изкара по-черен и от дявола. Знам го що за стока е, та не взех думите му присърце. А и Чифутина се застъпи за теб, сега обаче не съм много сигурен.

— Стражински не е чак толкова гаден — възрази Холоуей.

Би трябвало да го очаквам.

— Слушай, лейтенанте — рекох, — последното, което искам, е да ви разигравам и да ви правя на идиоти. Но знаеш, че не мога да издам името на клиента, а също, че съм под закрилата на разрешителното.

— Не е кой знае колко трудно да ти вземем разрешителното — отбеляза Холоуей.

— Няма как да ми го вземете със задна дата. Слушай: момичето може и да е избягало, но не е непълнолетно. — Не бях много сигурен, че е така, ала Роуан не реагира. — Занимавам се със случая от някакъв си ден-два, затова и не знам много. Гаджето ѝ е тукашно и я прибрало при себе си. Е, не че е пръв светец, но... — Чудя се как не се задавих от следващите думи. — Но се притеснява за момичето. Нямам причини да се съмнявам в това. Девойчето може би дори е било проститутка, но според мъжа не проституирало. Виж, аз не съм чак толкова убеден. От малкото, което научих стигам до извода, че не е

било чак толкова непорочно, както си въобразява онзи смотаняк. Сигурно го е водела за носа. И му се е качила на главата. Той бе доста сломен, задето го е зарязала.

— Толкова сломен, че да ѝ свети маслото, щом я намери ли? — попита Роуан.

— А, не. Избийте си го от главата. Да ви кажа, плачеше като малко дете, задето му е била дузпата. Не си го представям да ѝ посегне и да ѝ причини това — посочих аз с брадичка снимката.

— Той изобщо не е наясно, Станли — отбеляза Холоуей и се ухили до уши.

Роуан кимна, също ми се усмихна и аз разбрах със сигурност, че това е началото на дълъг-предълъг ден.

— Не си наясно — повтори Роуан. — Нека ти кажа с какво съм наясно аз. Наясно съм, че момичето е изкормено като риба и е зарязано в един от най-тузарските квартали. Наясно съм, че на шефа вече са му звънели десетина богати данъкоплатци, платили луди пари, само и само да живеят в приличен квартал и да не намират в канавките си трупове. Наясно съм и че някакъв шибан скапаняк е хукнал да си търси курвето същия ден, когато са му видели сметката. Та същият този скапаняк сега е седнал да ми разправя, че момичето може би е било проститутка, но се инати като магаре на мост и отказва да съобщи кой го е наел да търси момичето. Пак същият смотаняк — това си ти, ако още не си разбрал и ти е трудно да следиш мисълта ми — настоява да съм му повярвал на едната гола дума, че в цялата тази история не е замесен неговият клиент, който също... как се изрази? Който също не бил светец. И знаеш си с какво още съм наясно?

— Аз също — излая Холоуей.

И двамата зачакаха да отговоря.

— С какво, лейтенант? — въздъхнах аз.

— Наясно съм, че сега ще дойдеш на малка разходка с нас. Освен ако не решиш да си по-сговорчив.

— Извинявайте — рекох най-чистосърдечно. — Но не мога.

— А, без тия! Можеш и още как! Виждам го пределно ясно в тези твои кристални топки — посочи Роуан с изпръхнал пръст към мен.

Халатът пак се беше разтворил и спаружените ми ташаци се люшкаха на воля. Пак се поприкрих с хавлияния плат, като се постарях

да събера малкото останало ми достойнство.

Холоуей ме последва в спалнята и загледа как се обличам припряно. Не ми разреши да затворя вратата на банята, докато пикая, но поне благоволи да не влиза вътре. Зае се да разглежда снимките над тоалетката и подсвирна, когато ме видя съвсем младичък на лъскава фотография в рамка — стоях до Клинт Истууд, който бе примижал закачливо.

— Откъде е? — поинтересува се той, щом излязох от кенефа.

— Участвах в „Блъфът на Куган“ — обясних му аз. — Е, ролята ми беше микроскопична, затова пък почтена. Снимката ми е за спомен от режисьора.

— Дон Сийгъл, нали?

Погледнах го изненадан. Очевидно бе наясно и с режисьорите.

— Да. Голям симпатяга.

— Но го няма никакъв в екшъните. Виж, „Мадиган“ ми хареса.

„Божичко, откога дори ченгетата в Холивуд се вживяват в ролята на кинокритици!“, мина ми през ума.

— А чукал ли си знаменитости?

Погледнах го и се свъсих като буреносен облак.

— Какво, и това ли е поверителна информация?

Поклатих глава и се върнах в хола да си обуя обувките. Роуан не се бе помръднал, още седеше като препариран на канапето. Загледа как си завързвам връзките и се изправи едва когато станах и се вторачих в него. Последвах го навън, Холоуей подсигуряваше тила.

Роуан отиде право при вратата на шофьора, а Холоуей отвори задната врата на автомобила без регистрационен номер. Тъкмо наведох глава и понечих да се кача, когато той стовари месеста длан върху рамото ми.

— Ей! — подвижна Холоуей. — А оная, кльощавата, не си ли я чукал. Дето стана адвокатка.

— Сюзан Дей ли? — уточних аз.

Той закима възторжено. Въздъгнах и поклатих глава. Холоуей изсумтя разочаровано и ме натика на задната седалка.

— И сега нямам нищо против да й го начукам — рече ми той. — Падам си по тънките.

После потеглихме.

Роуан и Холоуей ми вадиха душата почти до вечерта. Задавах ми дежурните въпроси, аз обаче не се давах и туйто. Усещах, че го правят, колкото да отбият номера. И аз не знам защо, може би думите на Сид Тайтелбаум все пак имаха някаква тежест за тях. Или пък разбираха, че само си пилеят времето. Роуан ми се видя по-умен от средното за ченге. Или може би бях станал симпатичен на Холоуей с онази снимка, на която съм заедно с Клинт. Можеш ли ги разбра тия ченгета и какво им се върти в главата? Най-неприятното бе, че не ме пускаха до тоалетната, кажи-речи, цял ден. Това им е тактика — ще се изненадате колко е действена — но който като мен си пада по чашката, с времето се научава и да стиска.

Преди да ме пуснат, Роуан отново се опита да ме притисне до стената със закана да ми отнеме щатското разрешително, но и тук удари на камък дори повече, отколкото с кенефа. Ченгетата наистина могат да ти разкажат играта, ако се заядат и се запретнат не на шега да ти отнемат разрешителното, но бюрокрацията е толкова неуправляема, полицаите трябва да преодолеят толкова заседания и опровержения, че докато те лишат от правото да работиш като частен детектив, като нищо ще минат няколко месеца, че и години. Полицейското управление е в състояние да ускори малко процедурата, но аз не смятах, че заслужавам чак такова внимание, пък и Роуан надали си умираше от желание да задейства цялата тази машина и да използва връзките си заради такава дребна риба като мен. Виж, можеше да ми отнеме временно разрешителното за носене на оръжие, това си беше територия изцяло на полицейското управление, само дето ченгетата отказват да издават такива разрешителни за Лос Анджелис и той нямаше как да ми го отнеме. Подобна политика ни най-малко не пречи на половината население на града да си се разхожда въоръжено до зъби, но иначе върши работа по време на избори.

Накрая Роуан и Холоуей вдигнаха ръце и ме пуснаха да си вървя по живо по здраво барабар с пълния си пикочен мехур и киселата физиономия. Сбогувах се, общо взето любезно, доколкото това изобщо бе възможно, и беж към мъжката тоалетна. Вонеше на пикня и бълвоч, върху ръчката на писоара се беше спекло нещо кафяво, затова не пуснах водата. Искях да си измия лицето, но мивките не бяха в по-цветущо състояние, нямаше и хартиени кърпи, трябваше да се

задоволя с онези скапани сешоари за ръце. Един от крановете все пак пускаше тънка струйка вода, волю-неволю пъхнах ръце под нея, после ги избърсах отпред в ризата си.

Отидох при автомата във входното фоайе и си купих кока-кола. Автоматът ми глътна долара и ми пусна кутийка газирана вода, но без рестото. А човек се надява, че поне тук, в полицейския участък, няма да го ограбят. Мина ми през ума да се оплача на дежурния сержант на пропуска, но после реших да отнеса случая в графа: „Не дърпай дявола за опашката!“. Долепих студената кутийка до челото си и изпъшках измъчено. Отворих газираната вода, изгълтах половината на един дъх и излязох на палецото следобедно слънце.

От другата страна на улицата ме чакаше Джон Дългуча.

Беше се облегал на предния калник на нов-новеничък автомобил марка „Лексус“. Колата беше сребриста и лъщеше като петаче, току-що излязло от монетния двор. На задното стъкло се мъдреше надпис: „Мислете му, кучки!“. Много тежкарско, няма що! Джон Дългуча беше облечен в бял костюм и копринена риза в прасковен цвят с разкопчана яка. Сред гъстата гора на космите върху гърдите му се поклащаше сребърен кръст, дебел колкото палец.

Щом ме видя, се изправи и ме поздрави, като вдигна ръка. Спрях в горния край на стълбището пред полицейския участък и огледах улицата и в двете посоки. Мина ми през ума да се направя, че не съм го видял, и да тръгна в другата посока, но после реших, че все някога ще трябва да застана лице в лице с него и по-добре да не протакам. Пък и трябваше да се прибера някак, а в Лос Анджелис е истинско чудо да хванеш ей така на улицата такси.

— Здравсти, шефе! — рече ми той.

Ухили се, а когато се приближих, ми отвори вратата на колата, поклони се и ме покани да се кача. Не му отговорих, но се възползвах от поканата. Вътре още миришеше на новичко, а таблото бе като на космическа совалка. Джон Дългуча притича отпред и седна зад волана. Завъртя ключовете, двигателят замърка като охранено коте.

— Ефи и Силвър Лейк — рекох му. — Знаеш ли пътя?

— Бива ли такава нещо бе, човек! Нека първо те почерпя нещо.

— Не ми се пие с теб — отсякох аз. — Не искам да имам нищо общо с теб.

Джон Дългуча се вторачи в мен, ала продължи да кара. Опитах се да отклоня с очи погледа му, но пряко волята си все се извъръщах към предното стъкло. Към нас се носеха големи стоманени предмети, ала Джон не извърна очи от мен.

— Хм! — рекох по едно време.

Той продължи да ме зяпа. Към нас шеметно се приближаваше спрял пощенски камион.

— Джон...

Резултат никакъв.

— Добре де — изкрещях, — ще пийнем нещо.

Той погледна напред и натисна с все сила спирачките. Колата закова на някаква си педя от задницата на камиона. Джон Дългуча даде на заден и го заобиколи, а шофьорът се подаде от прозореца и ни показа среден пръст.

— Ще обърнеш една бира и пак ще си на кеф — отбеляза Джон Дългуча.

Известно време мълчахме, после Джон натисна една от цифричките върху дигиталното устройство между предните седалки. Някаква лампичка примига два пъти и след броени секунди хевиметълът върху компактдиска ревна през тонколоните. Качеството на звука беше невероятно — по-добро, отколкото на уредбата вкъщи — само дето музиката я нямаше никаква. Май беше „Металика“, но един бог знае. Затърсих копчето за силата на звука, но такова нямаше.

— Не искаш ли да го понамалиш? — извиках колкото ми глас държи.

Джон Дългуча кимна и натисна едно копче върху таблото на устройството между седалките.

— Разгониха ли ти фамилията? — попита ме след малко.

Беше завил на изток към булевард Сънсет и общо взето се движеше към къщи.

— А ти какво очакваше, да ми я съберат ли?

Джон Дългуча се ухили. Тактуваше си заедно с музиката върху облечения в кожа волан.

— Слушам те, шефе. Всички сме били на тоя хал.

Натиснах същия бутон, който бе докоснал и Джон Дългуча, но музиката гръмна още по-силно, та стоварих пестник върху дистанционното и най-неочаквано уредбата млъкна.

— Какво правиш бе, човек! — възропта Джон Дългуча.

— Ще ти кажа аз на теб какво правя. Заради теб цял ден съм седял на металния стол в помещението за разпити и последното, от което имам нужда, е тъпата ти музика. Само това оставаше, да ме стегне и глава!

— Плащам ти! — отбеляза Джон Дългуча.

— И да ми плащаш, не е достатъчно за тези идиотщини. Не е достатъчно за гадните ти лъжи.

— Какви лъжи бе, човек?

— А, без тия! Драйфа ми се от твоите измишльотини. От всичките захаросани „Обичам я“, „Тя е моята надежда“, дето ми ги пробута завчера. Да не би над главата ми с огромни неоновы букви да пише „смотаняк“? Я ми кажи, господин Шибан Сводников: сам ли й свети маслото или прати други! Що не си го натикаш отзад?

Джон Дългуча удари спирачките толкова рязко, че още преди предпазният колан да ме е дръпнал назад към седалката, си фраснах с все сила главата в предното стъкло. Отзад започнаха да натискат клаксоните, но колкото и да е невероятно, не ни удариха. Пипнах се по челото — по пръстите ми остана кръв.

— И аз съм един загубеняк! — казах.

— Не е лъжа! — съгласи се Джон Дългуча. Сграбчи ме отпред за ризата и ме дръпна към себе си. — Избий си го от главата, че съм я убил аз. Чу ли!

Вкопчих се в китката му, но той не охлаби хватката. Впих с все сила нокти в кожата му и накрая Джон изпищя и ме пусна. В очите ми се стичаше кръв, не смогвах да я изтривам. Джон изсумтя отвратно, после извади от джоба си копринена носна кърпа и ми я връчи. Притиснах я, свъсен от болката, до челото си, а Джон най-сетне реагира на оглушителните клаксони зад нас и отби встрани.

— Значи не си я убил ти — казах по едно време и обърнах кърпата откъм другата страна.

— Разбира се, че не.

— И какво? Значи е паднала сама в някоя месомелачка, така ли?

Джон Дългуча не отговори. Кръвта вече не течеше толкова силно, макар и да подозирах, че един-два шева ще ми дойдат добре. Извърнах очи към сводника и видях, че той гледа невиждащо през страничното стъкло.

— Кажи де! — подканих аз.

— Толкова ужасно ли е било? — попита той.

— Майната ти — изругах. — Не си ли я видял?

Той поклати глава.

— Не мога да поискам трупа. Ще предизвикам подозрения.

— Така си е! — съгласих се аз. — Само това ти липсваше.

— Разкажи ми! — примоли се Джон Дългуча.

Отпуснах глава върху облегалката, все така притиснал наквасената с кръв носна кърпа към челото си. Видях от вътрешната страна на предното стъкло мъничък червен въпросителен знак.

— Моля те! — настоя сводникът.

Пак го погледнах и видях, че се е втренчил в пода. Беше стиснал волана толкова силно, че кокалчетата на пръстите му се белееха. Чак такъв ли актьор беше да му се не види!

— Направили са я на пихтия — поясних, без да свалям съсредоточен поглед от него. — Видях само снимката, но наистина гледката беше ужасна. Да си речеш, че някой я е изкормил с мистрия. Хвърлили са каквото е останало от нея в канавката.

Джон Дългуча затвори очи, но инак не се помръдна. Издиша шумно през носа. Стисна още по-силно волана, ръцете му се разтрепериха.

— Не е за вярване, но не са докоснали лицето — рекох и отново съжалих за думите си, от които ми стана неудобно.

Джон Дългуча продължи да седи със затворени очи, без да се помръдва. Не знаех какво да кажа. Някаква мексиканка дойде при колата и пъкна през прозореца пакетче фъстъци, но аз ѝ махнах с окървавената носна кърпа да се разкара. Тя побърза да си тръгне.

— Не си я очистил ти — вметнах, приел неизбежното.

Не беше въпрос, но въпреки това Джон Дългуча поклати глава. Когато отвори очи, видях, че са пълни със сълзи.

— Сега я втасахме! — възкликнах аз. — Какво да се прави, такъв ми е късметът: трябва да утешавам вкиснат сводник.

И този път моментално съжалих за думите си, но Джон Дългуча сякаш изобщо не им обърна внимание.

— Трябва да ми помогнеш! — рече ми.

Въздъгнах.

— Слушай, Джон. Може би не си я убил ти. Може би дори не си знаел. Нямам представа. Знам обаче, че ме взе за бяла сова и ме излъга!

— Моля! — възкликна той и в очите му проблесна гняв. — Какво съм те излъгал?

— Я не ме баламосвай — почти прихнах аз. — Каза ми, че не е проститутка. Знаеш, че това си е опашата лъжа. Занимавах се със случая някакъв си половин ден, но той ми беше предостатъчен, за да науча, че е правела минети на съдържателя на някаква закусвалня колкото да се нахрани на аванта.

— Ах, задник такъв! — изкрещя Джон Дългуча и пак ме сграбчи за ризата.

Замахнах с лява ръка, фраснах го под носа и той бързичко ме пусна.

— Шибан маниак! — рекох му и понечих да сляза от колата.

— Чакай! Извинявай! Чакай де!

— Какво да чакам?

Джон Дългуча ме хвана лекичко за лакътя и ме притегли да се върна в автомобила.

— Моля те! — каза ми.

Отскубнах се от ръката му, но все пак седнах отново до него. Сводникът обаче мълчеше и аз пак му се ядосах.

— Губя тук ценна телесна течност...

— Аз такова... Не ти казах цялата истина — изпелтечи Джон Дългуча.

— Да де. Това е много различно от лъжата.

— Не съм те лъгал — знаеше си той своето. — Казах ти, че Джени не проституира, и честен кръст, мислех, че е така. Не знаех, че ходи да се предлага. Сега, колкото и да ми е неприятно, трябва да се примиря, но тогава не знаех.

Гледаше ме право в очите, но аз пак не бях много сигурен дали да му вярвам. Поне изглеждаше искрен.

— Каза ми, че била девствена.

— Беше девствена!

— Мале!

— Мислех, че е девствена. Тя ми го каза и... сигурно ми се е искало да ѝ вярвам. И аз не знам. Може би съм знаел, че ми хвърля

прах в очите, но пак ми се е искало да ѝ вярвам. Да имам нещо хубаво в живота. Не ти ли се е случвало и на теб? Не ти ли се е случвало да искаш да вярваш в нещо?

Преглътнах притеснено.

— За мен това беше много важно. Поне така си мислех. Но сигурно съм знаел, че не е чак толкова хубаво, колкото изглежда.

— В какъв смисъл?

— Ами това, че Джени искаше да става актриса. Казах ти вече. Уредих ѝ няколко дребни ролички. Някои си бяха съвсем редовни, но други, нали разбираш...

— В порнофилми ли?

— Почти. Тя нямаше нищо против и на мен ми мина през ума, че сигурно не е чак такава вода ненапита на каквато се прави.

— Защо тогава ми я описа такава светица?

— Защото си мислех, че не го ли направя, няма да се заемеш със случая.

— Че кой съм аз да му се не види! Да не би да съм папа Пий? Можеше да наемеш всеки друг.

Джон Дългуча явно вече се притесняваше.

— Чух хубави неща за теб. Държах да се заемеш точно ти. Джоуи Буркана наистина те харесва, та реших, че мога да разчитам на теб. Доказа го и днес, когато не ме издаде.

— Господи! — възкликнах аз — пак се сетих за колекцията на Буркана. — Жалко, че не всички клиенти са предани като теб. Та в какви сцени се е снимала твоята? С деца? С животни? Кажи де!

— Е, не. Не е имало чак такива изгъзици. Снимаше се в най-обикновени сцени. С доста добри качества. Режисьори бяха все хора от киношколите. Твърдеше се, че другите актьори дори са завършили Университета на Южна Калифорния.

— Другите ли? Да не е участвала в сцени с групов секс?

— Всичко си беше законно. За пазари в чужбина. Покрай тези снимки тя дори си уреди да участва в нормални филми.

— Дрън-дрън!

— Честна дума. За някаква японска киностудия. „Небесно псе“. Снимат и реклами. Онези кретени, японците, си умират за бели жени, понеже техните са плоски като дъски.

Покрай тази реплика ми се отця да продължавам разговора — известно време мълчахме. От главата ми вече не течеше кръв, затова пък ме болеше непоносимо. Носната кърпа на Джон Дългуча бе наквасена с кръв, но сърце не ми даваше да я метна върху скъпото килимче на пода, та я стисках в ръка. Джон Дългуча явно чакаше да кажа нещо.

— Закарай ме вкъщи — рекох му.

— Зарязваш ли ме?

— А ти какво очакваше, Дългуч? Тя е мъртва. Ченгетата ще ти покажат снимките.

— Разбери кой я е убил — отсече сводникът.

Въздъгнах тежко и поклатих глава.

— Твърдиш, че си я обичал, и сигурно е така. Не ми е работа да определям кой кого е баламосвал. А да ти призная, пет пари не давам. Като начало изобщо не исках да се захващам с този случай, а сега, откакто ченгетата ме взеха на мушка, трябва да съм превъртял, че да се занимавам с теб. А дори и да не бяха ченгетата, разследванията на убийства не са моята стихия. Колкото и да е тъжно, се занимавам само с дребни нещица. Не че се гордея кой знае колко, задето си знам ограничените възможности.

— Ще се справиш — каза той някак подразнено.

— Не искам, Джон. Толкова ли не разбираш? Не го ли проумяваш?

Сводникът се погледна в огледалото за обратно виждане, после извърна очи към мен. Измери ме от темето чак до върховете на охлузените ми обувки. Пресегна се и отвори жабката. Извади бял плик и го пусна върху скута ми.

— Отвори го! — рече ми.

Начаса разбрах, че моментално трябва да слеза от колата и да се прибера по живо, по здраво вкъщи. Знаех като онази приятелка Пандора, че не бива да отварям плика и да поглеждам вътре.

Беше натъпкан със стотачки.

— Десет бона, мой човек — поясни Джон Дългуча. — Да се попаричиш. Вземи ги. Ако не са достатъчно, ще ми кажеш, щом свършат.

Отворих с палец пачката банкноти. Някои бяха новички и шумоляха, други бяха овехтели и излинели от многото пипане.

Изглеждаха не по-малко мръсни от всички пари, но аз печелех толкова за половин година къртовски бач. Погледнах Джон Дългуча, той обаче се бе извърнал предвидливо и зяпаше през страничния прозорец. Никога не взимайте пари от човек, който гледа в другата посока.

— Добре де, от мен да мине — склоних накрая.

Сега вече и аз бях продажник като всички дупедавци и курви по света.

Джон Дългуча пак се обърна към мен и кимна, сетне подкара и се вля в движението. Пресегна се да включи уредбата, но аз хванах ръката му на сантиметър-два от бутоните.

— Бог ми е свидетел, Дългуч! — казах му. — И аз не знам кой от двама ни е по-откачен.

5.

Щом се прибрах, стоях дълго под душа, хапнах надве-натри замразена яхния полуфабрикат и прекарах остатъка от вечерта заедно с „Доджърс“ и шест „Хенри Уайнхарт“. „Хенри“ е най-добрата евтина бира от тази страна на границата и струва само някакъв си четвърт долар повече кутийката от оная мексиканска пикня в Енсенада. Яхнията се състоеше от жилаво потъмняло пилешко и прекалено много моркови, та накрая я хвърлих почти всичката. За десерт ометох пакетче обикновени бисквити. Когато съм заспал на канапетото, „Доджърс“ водеха на „Джайънтс“ с шест на три, но после в сутрешния вестник видях, че ония са ги отвели.

На другия ден челото още ме понаболваше. Докато се къпех, от раната потече нещо кафяво, но му сложих малко антисептичен мехлем, който намерих в аптечката, и след малко то спря от само себе си. Като начало на деня можех да обърна още една бира, но от снощи не ми беше останала. Мина ми през ума да гаврътна малко ледена водка — само пръст-два, но след като се погледнах в огледалото, се убедих, че само това ми липсва, пък и едва ли се бях докарал чак до този стадий на пианството. Събрах малко смелост и след като глътнах две чаши блудкаво безвкусно кафе, бях готов да погледна в лицето новия прелестен ден.

Докато стигна външната врата, стана кажи-речи единайсет и половина.

Слънцето печеше безмилостно, откъм хълмовете духаше гадната Санта Ана — бесовският вятър, който разносяше боклуци по улицата и жулеше кожата като едра шкурка. Тръгнах към колата, но още преди да съм стигнал средата на улицата, под мишниците ми от потта избиха дръзки Роршахови петна. Четвъртък бе ден за почистване на улицата и малкото ми храбро субару бе единственият автомобил, който се мъдреше при тротоара. Чудо на чудесата! Паякът още не бе дошъл и на мен ми беше спестено унижението да съм принуден да не си платя поредните двайсет и седем долара глоба. Почти очаквах онези кретени

от отдел „Убийства“ да ме тикнат в предварителния арест заради цялата шепа призовки, които отлежаваха в жабката, но никоя от тях не бе за нарушение на правилника на движението, а и докато те са преглеждали досието ми, може би не им е хрумнало да се възползват от случая. Или пък онова приятелче Холоуей, дете толкова си падаше по киното, не е намерило сили да отправи обвинение за такова мижаво нарушение на човек, снимал се навремето във филм на режисьора Дон Сийгъл. Но човек никога не може да бъде сигурен в град, където ченгетата ще те глобят, без да им мигне окото, и за неправилно пресичане.

Климатикът в колата уж работеше и аз го изтълкувах като добра поличба. Изкушавах се да спра и да хапна набързо в „Бурито Кинг“ на Хайпириън, но се притеснявах, че ако угася двигателя ще спре и климатикът, а нямах никакво желание да търпя канския пладнешки пек в Долината. Отбих се в „Тако Бел“, където те обслужват и без да слизаш от автомобила, и си взех два от специалитетите им от по трийсет и девет цента — молех се да са опекли като хората телешкото (ако в сандвича изобщо имаше телешко) и се насочих към магистрала Глендейл.

Адресът на „Небесно псе“, киностудията, където уж се била снимала проститутката на Джон Дългуча, беше в Бърбанк. Доколкото видях в картата, беше в близост до просторния парцел на киностудия „Уорнър“, но все пак се намираше достатъчно далеч, та да не ги бъркат. Никога досега не бях чувал за това „Небесно псе“ — името бе толкова шантаво, че чуеш ли го веднъж, няма как да го забравиш — но в града има милион студии и студийки и всеки срещнат, както и шурейт и шуренайката му, твърдят, че са продуценти. Всеки срещнат без сценаристите де (срещат се безспорно и малцина изключително надарени кинаджии — какво ти малцина, всъщност всеки втори — които твърдят, че са и продуценти, и сценаристи). Повечето „киностудии“ не са нищо повече от пощенски кутии, посочени в указателя като номера на хотелски апартаменти, за да стои по-красиво върху фирмените бланки. Ако ли пък се намират в Бевърли Хилс или Марина, се помещават в някое стайче в порутена административна сграда. Това че „Небесно псе“ снима порнофилми — с каквито и други законни неща да се занимаваше или да не се занимаваше — ме наведе на мисълта, че студията сигурно се помещава в някоя окаяна дупка.

Джон Дългуча каза, че никога не е ходил там и се е свързвал с фирмата единствено по телефона и факса. Виж, аз и досега си нямам факс. Не познавам човек, който да изгаря чак от такова желание да ми праща факсове.

Мислех си, че е твърде самонадеяно да очаквам да надуша нещо в „Небесно псе“, но заради десетте бона на Джон Дългуча бях длъжен да проверя.

Нюхът ми, че пак съм сбъркал, е наистина невероятен — никога не ме подвежда.

Внушителната пететажна административна сграда — нововеничка, цялата в лъскави огледални стъкла и засукани постмодернистични ъгли, всъщност бе в хубавата част на Бърбанк, ако такава изобщо съществува. Отпред имаше безупречно чист циментов двор, където посетителите биваха посрещани от мъничък, но изискан, великолепно подреден алпинеум, разположен пред шадраван, в който водата, колкото и невероятно да звучи, сякаш течеше от долу нагоре. От двете страни на алеята към главния вход имаше дълги редици прелестни нежни бонзаи в лъскави нефритени саксии. Както винаги, тук в Долината беше с три-четири градуса по-горещо, отколкото в Лос Анджелис, и вятърът Санта Ана хапеше с малко по-остри зъби. Но наред с това и разнасяше пръски от бликащия шадраван и известно време аз постоях под мъничките, гъделичкащи кожата капчици, ухилен като хлапе, което танцува под градинска пръскачка.

Когато влязох в сградата, изпитах чувството, че съм се гмурнал от високо в езеро с леденостудена вода. Климатичната инсталация беше пусната до дупка и бълваше полярен въздух — усетих как голите ми ръце настръхват. Просторното лъскаво фоайе беше безлюдно, ако не се брои чернокожият старец в тъмнокафява униформа на информацията. За миг вдигна очи от вестника и ми се усмихна, когато му кимнах. Кръстосах ръце пред гърдите си и отидох при информационното табло — два пъти прокарах пръст нагоре и после надолу, но не намерих върху таблото „Небесно псе“. Ужасно много от имената върху него изглеждаха чужди, но това не ме смути особено. Какво да се прави, такъв е днешният свят! Пак погледнах номера на сградата и го сверих с адреса върху листчето, което ми беше дал Джон Дългуча. Няма лъжа, няма измама — точно това бе сградата, която

търсех. Още веднъж изчетох най-старателно имената върху таблото, после отидох при мъжа на информацията.

— Как сте? — попита ме той, когато се приближих.

— Не мога да се оплача — ухилих му се аз. — Само дето е малко студено.

— Ох, не ми говорете! — рече дядката и поклати глава. — Тук човек може да пукне от студ. — Огледа се изпод вежди. Във фоайето нямаше никого. — Вижте!

Метна пъстрата вратовръзка през рамо и разкопча едно от копчетата на колосаната си бяла риза. Отдолу беше с ватена фланела.

— Инак няма да издържа — поясни мъжът.

— Но когато излезете, сигурно ви става топло? — поинтересувах се аз.

— Нямам избор — отвърна той и пак си закопча копчето. — Може и да се попотя, но няма да умра.

— Това чувство ми е познато.

Изведнъж старецът се сети къде е и какво би трябвало да върши. Намести вратовръзката и се изпъна като струнка.

— С какво мога да ви бъда полезен, господине?

— Търся киностудия „Небесно псе“. Дадох ми този адрес, но нещо не я намирам върху информационното табло. Да не са се преместили?

— Не, господине. На таблото никога не е имало киностудия с такава име.

— Брей да му се не види! — изпъшках аз. Погледнах към празното фоайе, а чичката се прокашля. — Какво?

Онзи се подсмихна под мустак.

— Казах, че ги е нямало върху таблото, а не че ги няма в сградата.

— А, такава ли била работата! — рекох аз, после бръкнах в портфейла си, извадих двайсетачка и я приплъзнах по писалището.

Банкнотата се скри чевръсто в джоба на стареца.

— Понякога получават разни неща, но много рядко. Понеже пратките пристигат с обратна разписка, ми ги оставят на мен. След няколко часа, когато се поосвободя, ги качвам горе.

— На кого?

Чичката пак се подсмихна многозначително, още една двайсетачка се шумгна в джоба му. Осъзнах, че се топли не само с ватената фланела.

— Киностудия „Усмивнатото хлапе“. Държат доста помещения горе на третия етаж. Номер 305 в западното крило — поясни човекът и посочи асансьорите в дъното.

Кимнах и понечих да тръгна към асансьорите, но старецът пак се прокашля. Тъкмо да бръкна в джоба си, когато той вдигна ръка.

— Това е безплатно. Тук може и да е хладно, но там горе си е направо студено. Опичайте си акъла. Чухте ли?

Върху лицето му не бе останал и помен от усмивката. Подпухналите му очи се присвиха угрижено.

— Винаги си опичам акъла. Но въпреки това благодаря — отвърнах аз.

Качих се с асансьора на третия етаж. И тук нямаше жива душа — какви ли са тези фирми, които са наели помещения тук? В началото на коридора имаше огромна двойна врата с табела „КИНОСТУДИЯ УСМИХНАТОТО ХЛАПЕ“, написана с големи печатни букви, оброчени в златно. Под нея се мъдреше ухилен арлекин, който танцуваше в лъча на прожектор. В лицето му имаше нещо дразнещо познато, но така и не успях да се сетя къде съм го виждал. Не бе изключено някой актьор, който се снима в телевизионни реклами, да е послужил и за модел на емблемата.

Тъкмо да натисна звънеца, когато вратата зейна току под носа ми. Някакъв плешив дребосък с очила с дебели стъкла и лице с цвят на спечена пръст крещеше през рамо на някого, когото не виждах. Отзад го тикаше огромен свиреп мъжага, който сякаш току-що бе излапал обяда на дребосъка и се облизваше за десерта му.

— Копелдаци! — дереше се плешивият. — Кажете на онзи кретен, че няма да позволя да се държи така с мен. Има доста за разказване, а Мики Марвин помни като слон. Предай на онзи мошеник, че Мики Марвин знае едно-друго. И току-виж се разприказвал.

Мъжагата продължи да побутва дребосъка в кръста. От квадратната му мутра човек оставаше с впечатлението, че го сърбят ръцете да убие някого, но после ме видя да стоя на вратата и се размекна като сладолед във фунийка на слънце. Спря да ръга дребосъка и отстъпи назад.

— Точно така! — пак се разпищя плешивият. — Ще махнеш мръсните си ръчища от Мики Марвин и хоро ще играеш! Всички сте един дол дренки, копелдаци с копелдаци!

Не щеш ли, дребосъкът също ме забеляза и подскочи като ужилен. Подръпна лъснатото си спортно сако, оправи възела на вратовръзката си и мина като хала покрай мен.

— Боклуци! — чух го да мърмори.

Погледнах мъжагата, който сви рамене, подсмихна се, пак сви рамене, сведе поглед и се почеса по челото — странен жест за човек, който допреди миг бе изглеждал толкова корав, но все пак с него той сякаш ми казваше: „Да ѝ се не види и на тази Киноиндустрия, гъмжи от изроди като този, дето говорят за себе си в трето лице. Божичко, видях се в чудо с тях!“.

Поне аз го изтълкувах така. Човек сигурно трябва да е бил в Индустрията, за да го разбере.

Мъжагата отстъпи встрани, стори ми път и ми махна да влизам. Прояви благоприличие да не ме последва при секретарката. Надникна в коридора да види къде е плешивият, после затръшна с все сила вратата и се шумугна някъде из кабинетите.

В двата края на тапицираното с плюш канапе срещу секретарката седяха двама азиатци в еднакви сиви костюми. Бяха отпуснали ръце със сплетени пръсти върху скута си и не си направиха труда да ме погледнат. Всичко в кабинета носеше непорочния отпечатък на големите пари: бе простичко и изтънчено, но безспорно и скъпо. Цветовете бяха убити и пастелни и вдъхваха спокойствие, обзавеждането се състоеше само от сребро и стъкло. Някъде в дъното от тонколони, които не се виждаха, се лееше тиха музика на клавесин.

Когато се приближих, секретарката говореше по телефона. Усмихна ми се, колкото да не е без никак, и ми показа с пръст да почакам. Кимнах и застанах край бюрото, но разговорът явно нямаше да свърши скоро. Хвърлих едно око към книжата по писалището и към отворения бележник, в който жената записваше срещите на шефовете. Тя ме забеляза, че надничам, и затвори бележника, после ми се усмихна накриво и си продължи разговора.

Отидох при отсрещната стена да разгледам пъстрата картина. Беше японска, на нея бяха изобразени няколко страховити същества, готови да се нахвърлят на три гейши — поне ми се стори, че са гейши.

Едно от съществата върху платното беше с човешка маска, но другите чудовища зяпаха бледоликите жени с неприкрита необузdana похотливост. Гейшите бяха изобразени по-скоро като покорни, отколкото като уплашени или ядосани, и аз останах с впечатлението, че са проститутки. След миг забелязах лепнато под картината картонче с името на художника: Утагава Йошиику. Чувах го за пръв път. То оставаше да го зная, къде ти!

— С какво мога да ви бъда полезна?

Секретарката си беше свършила разговора и ме гледаше. Азиатците продължаваха да седят на канапето сковано, без да продумват, сякаш са глътнали бастун. Върнах се при бюрото и се постарях да си възвърна някогашния прословут чар.

— Здравейте! — рекох ухилен. — Аз съм приятел на Мики Марвин.

Секретарката нямаше чувство за хумор. Видях го начаса.

— Майтапя се — поясних. — Наистина.

Ама никакво чувство за хумор. Дотук бяхме с някогашния прословут чар.

— Всъщност съм тук — продължих, ухилен до уши — по повод на един въпрос във връзка с киностудия „Небесно псе“.

— Сбъркали сте вратата — скастри ме хладно жената. — Тук е киностудия „Усмехнатото хлапе“.

— Знам. Но доколкото знам, седалището на „Небесно псе“ също е в този кабинет.

— Не мога да ви помогна с вашите знания.

Тъкмо го каза и зад нея изникна мутрата, изтикала навън плешивеца. Много умно, няма що!

— Проблем — рече борчето.

И това не беше въпрос.

— Тъкмо обяснявах на господина, че, както личи, е сбъркал кабинета.

— Вратата е насам, мойто момче — каза борчето.

Ако не ме лъже паметта, последният път, когато са ми казвали „мойто момче“, беше в една серия на „Макмилан и съпруга“, който снимах през 1972 година. Пак опитах номера с чара.

— Не се безпокойте, все ще я намеря тая врата — рекох на мутрата. — Не съм чак толкова загубен, но мен ако питате, господин

Олдъс няма да е особено доволен, че сте ми я показали.

Мъжаката отстъпи крачка назад — явно се бе отказал да ме гони, а секретарката присви очи срещу мен.

— Да не сте приятел на господин Олдъс? — попита борчето.

Всъщност бях видял името на Олдъс в бележника с графика на срещите. Секретарката погледна затворения тефтер, после пак вдигна очи към мен — явно разбра каква е работата. Но не беше сигурна.

— Нямате уговорена среща — натърти тя.

— А вие откъде знаете? Не сте ме питали как се казвам.

— Господин Олдъс не е... — подхвана секретарката, но после се усети. — Та как беше името?

— Името е Силвър — рекох й. — Предайте на господин Олдъс, че съм наминал да уточним новите условия за проекта „Небесно псе“.

— Сигурна съм, че той няма представа за какво говорите — отсъди жената, но не много убедено.

Погледна бияча, който понечи да излезе иззад бюрото. Разбрах намека и се насочих към вратата. Сега вече двамината на канапето ме гледаха вторачено. Единият беше сложил длани върху бедрата си, сякаш се канеше да стане. Забелязах, че на два от пръстите му липсват горните фаланги.

— Предайте му, че ще обядваме заедно — казах на секретарката и се шмугнах в коридора.

Тъкмо тръгнах към асансьорите, когато вратата зад мен се отвори. Мъжаката ме изпроводи с поглед, докато не се скрих зад чупката към асансьорите.

Още се озъртах и направо налетях на плешивия дребосък, който, когато се появих, си тръгваше от „Усмехнатото хлапе“. По колко ли души на ден изритваха от онзи кабинет? Дребничкият мъж стоеше между асансьорите и пушеше евтина пура точно пред табелата „ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО. НАРУШИТЕЛИТЕ СЕ НАКАЗВАТ СПОРЕД ЗАКОНА“. Лицето му беше пепеляво.

— Да не би да работите за тези боклуци? — поинтересува се човекът.

— За кои боклуци? — направих се аз на по-тъп, отколкото съм.

— Как за кои? За „Усмехнатото хлапе“. Педали!

— А, не. Работя за „Небесно псе“. А вие?

— Такова име не ми е известно. Но тези кретени се прикриват зад какви ли не имена. Всичките им дружества са с ограничена отговорност и не вписват и цент в графата „Печалба“. Мошеници!

— Всъщност точно в момента сме в преговори.

— Да де, преговори! Отваряйте си очите на четири! Онзи мухльо като нищо ще ви отреже ташаците и после ще се опита да ви ги пробута, но с петнайсет процента по-скъпо.

Мъжът изтръска пепелта от пурата върху килима и я размаза с тока на обувката си. Чудничко!

— За Олдъс ли говорите? — попитах аз.

Номерът вече бе минал веднъж.

— Кой?

— Господин Олдъс.

— Какъв ти Олдъс! — излая Мики Марвин. — Говоря за Изкормвача. Ти, мой човек, да не падаш от Луната?

— Изкормвача ли?

— Ами да, Изкормвача. Джак Рипън Изкормвача^[1]. Да не би в града да има двама Изкормвачи?

— Джак Рипън ли? — повторих изумен. — Нима „Усмехнатото хлапе“ е на Джак Рипън?

Дребосъкът бе започнал да мачка смрадливата пура, но при тези думи спря и ме загледа с отворена уста — съвсем в стила на Хъмфри Богарт държеше пурата залепена за долната си устна.

— Мики Марвин не търпи глупаците — отсеке плешивкото и се врътна в другата посока.

Натиснах копчето на асансьора и макар той да дойде след цяла минута, Мики Марвин не се обърна да ме погледне. Наблюдавах го как, застанал сам в коридора, пафка с пурата и си мислех, че на дребничкия Мики Марвин всъщност му се налага да търпи доста неща.

Когато слязох от асансьора, мъжът на информацията във фоайето разговаряше с някакъв човек — излязох на двора и седнах при шадравана. Точно до входа бяха застанали няколко секретарки, които пушеха припряно, смееха се и току поглеждаха притеснено часовниците си. Изчаках никотиновите изгнанички да приключат и чак тогава се върнах във входното фоайе — огледах се, за да се уверя, че

няма никого, и отидох на информацията. Без да сваля очи от мен, старецът се облиза — явно предвкушаваше какво ще му кажа.

— Намерихте ли кабинета? — поинтересува се той.

— Общо взето, да. Бяхте прав за температурата горе — вметнах аз. Човекът се подсмихна, но не каза нищо. — Сигурно от време на време чувате разни неща.

— Засега съм добре с ушите — рече старецът и сякаш за да ми го покаже нагледно, пъхна в дясното си ухо кутре и го разтръска.

— Защо не ми звъннете, ако чуете нещо за „Небесно псе“? — възкликнах аз и плъзнах по писалището петдесетачка заедно с листче, на което бях написал телефонния си номер.

Те надали щяха да изчезнат по-бързо дори и да ги бе прибрал Дейвид Копърфийлд.

— Че защо да не ви звънна? — отвърна човекът.

Точно в този момент вратите на асансьора се отвориха с гръм и трясък и от него слезе Мики Марвин. Погледна към нас и щом ме видя, изсумтя презрително. Метна угарката от пурата на пода и излезе ядосано от сградата.

— Ама че келеш — затюхка се мъжът на информацията, — кой според него ще му чисти?

— Мен ако питате, на Мики Марвин изобщо не му пука за това.

[1] Игра на думи, при която е използвано близкото звучене между английското „Rippen“ и „Ripper“ — Изкормвача. — Б.пр. ↑

6.

Когато се качих в колата, климатикът забоботи, но мен още ме тресеше от посещението в сградата на „Усмихнатото хлапе“ и криволяво оцелях, докато се връщах към Холивуд. Пък и трябваше да обмисля доста неща.

Беше ясно като бял ден, че „Небесно псе“ тайно е управлявана от киностудия „Усмихнатото хлапе“. Вероятно се криеше зад една или няколко фиктивни фирми, но това можеше да се провери. Нямах представа как Джон Дългуча е направил връзката между „Небесно псе“ и „Усмихнатото хлапе“, ала бях готов да се обзаложа, че той не е трябвало да узнава, но някой се е изтървал. Седалището на „Усмихнатото хлапе“ бе доста лъскаво и тежкарско — и през ум не би ти минало, че някой тук се занимава с порнофилми.

А после и връзката с Джек Рипън. Онова приятелче Мики Марвин — а ако се съди от нрава му, той беше или нископлатен агент, или нископлатен директор на продукцията, бях сигурен единствено, че е нископлатен — изглеждаше повече от сигурен, че именно Рипън дърпа конците в „Усмихнатото хлапе“, и макар да смятах да проверя и това, нямах причини да се съмнявам в твърденията на дребосъка. През последните десет години „Рипън Ентъртейнмънт“ бе погълнал към дузина малки и недотам малки киностудии, звукозаписни компании и издателства и се бе наложил като един от основните играчи в Индустрията. По едно или друго време Рипън беше работил с кого ли не, от Мърчънт Айвъри до Арнолд Шварценегер, и вече години наред „Рипън Ентъртейнмънт“ печелеше нечувани пари. Не знам дали е заслуга на Рипън — а никой в Холивуд не желае да припише успеха на останалите на друго, освен на сляпата случайност и късмет — но студията му сякаш винаги беше на правилното място в правилното време и неизменно обираше лаврите. Всъщност ако не ме лъжеше паметта, наскоро бях чел някъде, че Рипън е продал компанията си на една от наистина големите акули — че е сключил сделка за сума ти милиарди, каквито не се сключват всяка седмица.

Самият Рипън беше започнал като оправен, преливащ от енергия агент и се бе наложил като самото възплъщение на холивудски магнат, който лансира млади актриси. Междувременно си спечели прякора Изкормвача, макар че сега никой не дръзваше да го нарича така в очите. „Рипортър“ и „Варайъти“ още си позволяваха да го наричат Изкормвача, но само в неподписани малки материалчета — който искаше да остане на софрата на Холивуд, гледаше да не напомня много-много на Рипън откъде е тръгнал и докъде е стигнал. Преобразяването му от негодник в магнат беше съпътствано и с промени в неговия нрав. Или по-точно, в неговия „имидж“. Изкормвача беше изместен от Господин Благотворителност: Рипън прегръщаше всяка кауза, стига тя да му гарантираше, че гадната му физиономия ще се появи върху страниците на „Лос Анджелис Таймс“. Като се почне от акцията по спасяване на залива Санта Моника и се стигне до плюшените мечета, подарък за сирачетата в Африка, Джек Рипън постоянно присъстваше с чек, усмивка и снимка.

Най-смешното бе, че всъщност помнех Рипън от едно време, макар че се съмнявах той да се сеща кой съм. Той тъкмо бе започнал да се налага като агент и още се представяше с истинското си име — Дж. Дж. Рипович, когато моята звезда започна да се задъхва. Представляваше цяла гмеж новоизлюпени звездички — все въздух под налягане. В ония години беше припрян и нервен, с треперещи като листо ръце и мигащи очички, тънък като вейка и притеснителен до смърт. Запознах се с него във време, когато славата на „Солникови и Пиперкови“ вече бе започнала да помръква, но аз все още бях достатъчно известен, та Си Би Ес възнамеряваше да заснеме поредната дълга-предълга поредица, в която действието да се върти около мен. Ние подбирахме актьори — между другото, в моя случай холивудското „ние“ се свеждаше до това, че аз си седях и плакнех очи: зяпах циците, докато един от асистентите вършеше цялата работа — а Рипън, който всъщност се казва Рипович, пробутваше някакво девойче за една от ролите. Не му помня името, затова пък помня, че тактиката на Рипън в налагането на младичката актриса се свеждаше до това да я предлага като последния мръсен сводник на всеки, от когото тя — по-точно той, би имал някаква полза. Помня, че актрисата едва ли имаше и седемнайсет години и че аз начаса определих за себе си Рипън като един от най-отблъскващите използвачи в Холивуд.

Почти сигурен съм, че отчуках един-два пъти момичето. Виж, знам със сигурност, че то не получи ролята.

В Холивуд парите наистина сменят притежателите си, но при нравите е друго. От дъното Рипън се издигна до най-големи висини, докато моята кариера се сгромоляса с гръм и трясък, но ето че сега си имах работа със сводници и проститутки и името на Рипън отново изникна на повърхността. Дума да няма, Рипън притежаваше компания с оборот от милиарди долари и с хиляди какви ли не дъщерни фирми и фирмички. Не бе изключено той изобщо да не подозира, че е собственик на „Усмивнатото хлапе“, камо ли пък на „Небесно псе“. Не беше кой знае каква философия да въртнеш на бърза ръка едно порнофилмче в огромната киностудия, особено пък ако тази продукция бе предназначена само и единствено за чужбина. Рипън трябва да е луд, за да разреши съвсем съзнателно подобно нещо. Ако се разчуеше, вестниците щяха да гръмнат, и то съвсем не с материалчета, каквито допадаха на Рипън. Той имаше прекалено много за губене, за да постъпи толкова тъпо.

И така, в този бизнес парите често сменят притежателите си. А колкото до нравите...

Реших да отскоча до седалището на Гилдията на киноактьорите в Холивуд. Първо се отбих да похапна в „Котаракът и цигулката“ на булевард Сънсет — взех си задушено по овчарски и две халби бира. По ирония на съдбата въпреки огромните усилия, които жителите на Лос Анджелис хвърлят, за да бъдат забелязани, това вероятно е градът, където е най-неприятно да гледаш околните, но има няколко местенца, където все пак си е забавно да го правиш: на Мелроуз заради ментетата, във Венис — заради откачалките, в Холивуд — заради пътьовците. „Котката и цигулката“ уж е британска кръчма, но британското в нея е плод на кинаджийските блянове за веселата стара Англия. Кухнята обаче не е лоша, бирата е студена — така разбирате, че в заведението няма нищо британско — а тълпата, разположила се на открито: предимно типове с прически в стил „метъли“, си е доста зрелищна. Двоумях се дали да не си взема още една бира, но времето не чакаше. При Гилдията на киноактьорите не намерих къде да спра и

се наложи да вървя пеш някъде към пет-шест пресечки: такъв си е Лос Анджелис, град на вероотстъпничеството.

Докато крачех към сградата, плувнах целият в пот и за миг се поспрях да се насладя на блажения хлад, създаван от климатичната инсталация в Гилдията на киноактьорите. Отидох на „Пропуски“ и обясних на момчето там, че търся данни за една киностудия, предложила ми работа — да видя дали е надеждна. Онзи се оказа нафукан педераст. Поиска ми членската карта, а тя беше със снимка отпреди двайсет години. Надутото копеле погледна подозрително снимката, сравни я със сегашното ми лице и пусна името ми в компютъра. За късмет през всичките тези години си бях плащал надлежно членския внос, макар че не знаех за кой дявол го правя. Сигурно защото проникнеш ли веднъж в Индустрията, няма излизане! Член съм, моля ви се, и на Академията за киноизкуство. Аз съм един от онези нещастници, дето всяка година посочват боклуците, печелещи „Оскар“-ите. Академията гъмжи от некадърни дъртаци като мен, на които просто сърце не им дава да излъчат някого, дето да е по-преуспял и по-млад от тях.

Онзи поплювка на „Пропуски“ изсумтя изненадано, когато базата данни избълва положителен отговор, и ме упъти към кабинет на втория етаж. Наложих се да чакам асансьора, отсъдих обаче, че за днес съм вървял повече от достатъчно, а трябваше да пестя сили и за на връщане. От асансьора тръгнах в грешна посока, но вървах, докато открих въпросния кабинет.

Вратата беше отворена — почуках лекичко и надзърнах вътре. Някаква младичка — божичко, приличаше на клакьорка от гимназията — пишеше върху клавиатурата пред монитора, като притискаше между рамото и ухото си телефонната слушалка. Беше с къса мръсноруса коса, подстригана на нещо като клин — отзад ѝ висеше опашчица от няколко кичурчета, която лично според мен разваляше всичко. Докато пишеше на клавиатурата, девойчето сякаш подскачаше, изглеждаше много бойко. Върху писалището се мъдреше табелка, от която се разбираше, че това е Б. Артър. Момчето ме погледна с крайчеца на око и без да прекъсва разговора, ми махна да вляза.

Седнах срещу него и докато то си свърши работата, реших да огледам кабинета. Двайсетина-трийсет художествени фотографии в рамки красяха бежовите стени, по които бяха наредени без никакъв

строг ред. Бяха все рекламни фотоси от трийсетте и четирийсетте години: Каръл Ломбард, Лупе Велес, Телма Тод, Вирджиния Хил. И цял куп други актриси, които не познавах, но всичките бяха големи красавици и бяха снимани млади, в зенита на бляскавата си слава.

— Мале! — възкликна младата жена.

Беше затворила телефона ме оглеждаше от глава до пети.

— Какво?

— Марти Бърнс! Мили боже! — ахна пак девойчето и красивото му лице грейна от лъчезарна усмивка.

Сега вече реших, че може би момичето е студентка първите курсове.

— Да, същият. Среждали ли сме се някъде?

— А, не. Но въпреки това ви познавам. Просто харесвам много „Солникови и Пиперкови“.

— По кабелната телевизия ли сте ги гледали? — попитах я аз — беше изключено да е била родена, когато излъчваха поредицата за пръв път.

— Да. Имам сериите и на записи. Направила съм си дори нещо като картотека.

— Ама наистина ли? — ахнах аз. — Защо?

— Защото сериалът е блестящ. Поколенията се менят, а хората пак гледат Пол Хенинг и Шъруд Шварц, и Норман Лиър, ами Мани Стайлс! Мен ако питате, той е невъзпятият гений на телевизионните сериали от шейсетте години. И другите му поредици са силни, но изобщо не могат да се мерят със „Солникови и Пиперкови“ и „Коткови и Мишкови“.

— Среждали ли сте някога Мани? — поинтересувах се аз.

Само като чуех името му, и на бузата ми се появяваше нервен тик. Беше създал и продуцирал „Солникови и Пиперкови“ (колкото до „Коткови и Мишкови“, човек може да каже само едно: пълна боза) и до него Джак Рипън приличаше на Жана д'Арк. Когато бях на шестнайсет години ми предложи моя си телевизионна поредица, стига да муча като крава и от време на време да му правя по някоя и друга свирка.

— Познавате ли някого, който да е познавал Мани?

— Уви, не — отвърна момичето и въздъхна. — Жалко, че умря, исках да поговоря с него във връзка с дисертацията си.

Никога през живота си не бях чувал в делничен разговор някой да употребява думата „уви“ и предпазливо реших да подмина без коментар „жалко“-то.

— Дисертация ли? — възкликнах аз и вдигнах вежда, като се опитвах да се преборя с тика. — Значи ще ставате докторка на науките?

— Нещо такова. В института „Аненбър“ към Университета на Южна Каролина. Във факултета по комуникации. Дисертацията е озаглавена „Земи на истината, острови на мечтите: американският семеен сериал, 1951 — 1981 година“. Догодина издателството към университета „Дюк“ смята да я издаде. Не е зле, нали?

— Моите поздравления! Значи сте доктор Артър?

Тя ме погледна недоумяващо, после почука върху табелката с името и се засмя.

— Да, докторка съм. Но не Артър. Името ми е Кендъл. Кендъл Арло.

Протегна ми ръка и аз я поех, макар че сега вече ми се видя смешно да се здрависваме.

— А коя е Б. Артър?

— Известна е най-вече като звездата в „Мод“, своеобразно продължение на „Всички в семейството“. В „Златните момичета“...

— Не, питах ви за това тук... — посочих аз табелката върху писалището.

Момичето сви загадъчно рамене. Усмихна се и макар да продължи да ме гледа замечтано и унесено, изпитах чувството, че съм препарирано животно в стъклената витрина на музей. А отпред се мъдри табелка „Човек от времето на телевизионните сериали“ или нещо пак толкова плиоценно.

— Долу ми казаха, че вероятно ще ми помогнете с едни данни, които ми трябват.

— Ама разбира се. Нали това ми е работата! За мен ще бъде удоволствие да направя нещичко за Санди Солников.

Аз се понамръщих и момичето, изглежда, го забеляза, защото поруменя. Усмихнах ѝ се — да ѝ покажа да не се притеснява.

— Търся информация за една малка киностудия — „Небесно псе“.

— Каква информация? — попита момичето.

Изведнъж стана много по-сериозно.

— Всякаква. Например законна ли е. Има ли някакви жалби и оплаквания срещу нея? Някакви проблеми? На драго сърце ще чуя и някоя и друга клюка.

Младата жена се облегна на стола, разпери лакти, сложи длани зад главата си и вперила поглед в тавана, изпъчи гърди. Ако го бе направил всеки друг, щях да го приема като предизвикателство, но при нея движението изглеждаше съвсем невинно и подсъзнателно. Тя се сгърби, облакът се върху писалището и ме погледна донемайкъде сериозно.

— Мога ли да ви питам нещо, Марти?

— Ама разбира се! — отвърнах аз и също се наведох напред, да съм по-близо.

— След като се снимайте като гостуваща звезда в „Стая 222“, не се ли опитаха да ви привлекат и за други серии?

Облегнах се и въздъгнах.

— Да, опитаха се — отвърнах без заобикалки, — но агентът ми нещо не се разбра с тях.

Арло кимна умислено. Понечих да стана, когато младата жена ми рече:

— Гледайте да не се забърквате с „Небесно псе“.

Пак седнах на канапето и забелязах, че момичето е притеснено.

— Защо? Какво знаете?

— Чувала съм само лоши неща за „Небесно псе“, Марти. Това не е киностудията, която ще ви върне в Индустрията.

— Защо? Както личи, не си знаят парите.

Арло кръстоса ръце върху гърдите си и поклати глава.

— Просто ми повярвайте. Не разполагаме с никакви данни за киностудията, нея я няма дори в официалните регистри, но нали знаете, хората шушукат. Тези неща няма как да се докажат, не бих искала и да се разчува, че съм ви ги казала, но...

— Добре, добре — рекох припряно, — никога не съм разговарял с вас. — Момичето обаче продължи да се колебае. — Много ви моля! Трябва да разбера.

— Почти никой не е чувал за киностудията. Аз обаче съвсем целенасочено си поставих за задача да поразуча.

— И?

— И както личи, косъмът им не е чист. Снимат реклами за отвъдокеански клиенти, най-вече за „Пасифик Рим“. Има голямо търсене на реклами с американски лица и тела. Особено пък японците — те направо си мрат за американски хубавелки и хубавци. Падат си по американските знаменитости — хора, които тук изобщо не могат да мечтаят да застанат пред камера, там се скъсват да снимат реклами, стига, разбира се, да не са изроди.

Момичето млъкна, аз кимнах, за да го насърча.

— Мълви се — продължи то, — че в тази киностудия снимат и други неща. Вероятно със същите актьори. Все филмчета, в които... в които просто не си представям как Санди Солников ще поиска да участва.

— Порно — допълних аз.

Момичето кимна и сниши тон.

— Имах един познат в Университета на Южна Калифорния. Следваше продуцентство в кинофакултета. Веднъж на един купон ме сваляше — изфука се, че го били наели на договор в киностудия на име „Небесно псе“. Въобразяваше си, че щом режисира порнография, начаса ще му бутна. Беше пийнал и се впусна да ми разказва всичко до най-ужасните подробности. Щях да си изповръщам червата. Видях го след ден-два и той ми каза да съм забравела какво ми е разправил. Бил си изсмукал всичко от пръстите. Но останах с впечатлението, че се притеснява, задето се е раздрънкал повече, отколкото трябва. Сега работи за „Дисни“, има договор за три филма.

— Имате ли представа кой ръководи „Небесно псе“?

Жената поклати категорично глава.

— Не, никаква. Знам тези неща само покрай онова момче от кинофакултета. Но ако студията е регистрирана, все ще откриете нещо в окръжната администрация.

— А какво ще ми кажеше за „Усмихнатото хлапе“?

Арно ме зяпна като попарена и се хвана за главата.

— Какво има? — попитах я.

— Вие какво, решили сте съвсем да ме ошашавите ли?

— В какъв смисъл?

— В смисъл, че между двете киностудии разликата е от небето до земята. „Усмихнатото хлапе“ е собственост на Джак Рипън. Много засукана и претенциозна киностудия.

— А това какво точно означава?

— Ами че Рипън ѝ трепери като на писано яйце — гордее се с нея като със своя рожба. „Усмихнатото хлапе“ всъщност е едва ли не само име, но Рипън използва киностудията, за да осъществява проектите, които са му най-свидни на сърцето. — Тя отново сниши тон. — В случай че Рипън изобщо има сърце. При всички положения киностудията не е просто поредната дъщерна фирма на „Рипън Ентъртейнмънт“. Рипън следи отблизо всичко в нея. Ако се вярва на слуховете, според условията в договора за продажбата на „Рипън Ентъртейнмънт“ той си запазвал последната дума за всичко, засягащо „Усмихнатото хлапе“.

— Че кой купува компанията на Рипън? — ахнах аз.

— Японците, разбира се. „Йошиитоши Интернешънъл“. Една от компаниите чудовища. Сделката още не е приключена, но можем да я броим за такава. Така поне твърдят. Остава само властите да дадат съгласие, но инак всичко е уточнено. Рипън ще прибере в джоба си един милиард.

— Виж ти! — възкликнах аз.

— Какво има да виждам? „Усмихнатото хлапе“ свързано ли е по някакъв начин с „Небесно псе“?

— Не — отвърнах аз може би прекалено бързо. Ухилих се. — Просто обмислям всички възможности.

— Чуйте, Марти. Ако ви се е отворил случай да работите с „Усмихнатото хлапе“, хич не се колебайте. Няма какво да умувате. Точно както и през ум не бива да ви минава да се захващате с „Небесно псе“. Ако искате отново да пробиете, най-подходящата киностудия наистина е „Усмихнатото хлапе“.

— Не мисля, че скоро пак ще се изиявявам като актьор.

— Бих могла да ви помогна — каза младата жена. Погледнах я донякъде изненадано. — Познавам хора, които на драго сърце ще ви уредят роля. Много ще се радвам да съм ви от полза.

Изглеждаше толкова искрена, че се почувствах поласкан.

— Няма нужда, но съм ви признателен — усмихнах ѝ се. Момичето пак се изчерви и извърна поглед. — Признателен съм ви и че ми отделихте толкова време.

Тя поклати глава — да не съм се притеснявал. Ръкувах се за довиждане и понечих да си тръгна, когато се сетих нещо.

— Имате ли представа защо киностудията се казва „Небесно псе“?

— Не — отвърна младата жена. — Помня, попитах същото моя... моя приятел, но и той не знаеше. Името обаче се помни, нали?

— Безспорно. Е, още веднъж благодаря.

— Винаги на вашите услуги.

Пак тръгнах към вратата, но за кой ли път спрях, привлечен от една от снимките върху стената. Беше на Вероника Лейк с нейните пълнички устни от времето, когато тя е била на върха на славата. Още от самото начало нещо във фотосите ме смущаваше и чак сега се сетих какво.

— Тези снимки — рекох и посочих стените — са все на актриси, завършили зле. Самоубийства, злополуки, провалени кариери.

Арло кимна и се усмихна сладко-сладко.

— Викам му Стената на плача.

— Не ви ли е неприятно да ги виждате всеки божи ден?

— Те ме връщат на земята — поясни младата жена. — Всеки път, когато започна да се паля прекалено много или да си въобразявам разни неща за Индустрията, или пък реша, че светът се въргала в нозете ми, поглеждам нагоре към тези лица. С цялата им хубост и талант и какво са означавали те накрая. Напомнят ми каква е цената на всичко в този град. И кои са истинските стойности. Това ми помага да не се самозалъгвам и да съм стъпила здраво на земята, нали разбирате?

Кимнах.

— Точно затова вие сте доктор на науките, а аз не.

Вече приближаваше пет, когато излязох от сградата на Гилдията на киноактьорите. Докато вървах към колата, минах покрай уютна механа с надпис „Добре дошли!“ на вратата. Вятърът Санта Ана още духаше, след толкова говорене чувствах устата си пресъхнала, затова влязох да пийна набързо една бира. В заведението беше хладно и спокойно, върху големия екран даваха среща на „Доджърс“ — уж влязох за малко, а докато се усетя, съм обърнал пет-шест бири и две малки уискита „Джак Даниълс“. Гледах мача, а между подаванията си мислех за прелестните личица и бойките гърди на някои млади жени, които изпитват съжаление към застаряващите актьори. И те, изглежда, никак

не бяха малко. Мен ако питате, дори бяха прекалено много. Докато се върна при колата, слънцето вече бе залязло, вятърът беше утихнал, а под въздействието на бирата и бърбъна светът отново изглеждаше прекрасен.

Качих се криво-ляво зад волана — когато съм пиан, ако не друго, поне карам безопасно — и потеглих обратно към Силвър Лейк, към къщи. Не знам какво ме прихвана, но завих на изток по Мелроуз и ей така, без причина, намалих скоростта, когато наближих „Джони Рокетс“. Отпред бяха спрени най-малко десетина-петнайсет лъскави мотора „Харли Дейвидсън“, но моторджиите, които се размотаваха край тях, бяха все мените. Кой ще ти разреши насред квартал Мелроуз — самото възплъщение на капитализма — да се разгърне някоя моторджийска сценка!

Свърнах наляво към Ла Брея, после надясно към Санта Моника. Докато минавах покрай „Нощен приют“, отново намалих скоростта. Видях, че вътре свети, но щорите бяха спуснати и отвън на улицата не се мяркаше жива душа. Спомних си Роза Мендес и въздъхнах, после се подсмяхнах, осъзнал, че за някаква си седмица съм разговарял с цели две жени, докторки на науките. Не помня някога през живота си да съм познавал докторка на науките, но всъщност не съм се замислял много-много за това. Реших, че в крайна сметка все пак ме привличат умните жени.

Забелязах колата още щом свърнах по нашата уличка. Можех да направя обратен завой или да профуча покрай тях — беше тъмно като в рог и надали щяха да ме видят — но си казах, че няма смисъл. Все пак завих, преди да спра, та утре сутринта да не ме глобят за неправилно паркиране. Дори не си направих труда да тръгна към входа. Роуан и Холоуей слязоха бавно от автомобила без регистрационни номера и ме пресрещнаха по средата на улицата.

— Драго ми е — рекох им.

— Висим тук цели три часа! — завайка се Холоуей.

— Трябваше да си уговорите среща — отвърнах му аз. — Какво правите тук?

— Натресоха ни още един труп — обясни Роуан.

В гласа му нямаше и следа от дружелюбност.

— Какво да се прави, такъв ви е занаятът!

— Да де — съгласи се Роуан. — Само дето в джоба на този труп намерихме твоя адрес и телефон.

— Бре, бре, бре! — казах аз.

— Върху късче хартия с цифрата десет хиляди, оградена с червено.

— От знака отпред личи, че става въпрос за долари — допълни Холоуей. — И това не е всичко.

Погледнах Роуан. Беше сложил ръце на хълбоците си под сакото. Ризата му беше наквасена с пот, но вратовръзката му беше пристегната. Холоуей си беше свалил сакото и бе разхлабил връзката, двете горни копчета на ризата му бяха разкопчани.

— Кой е? — капитулирах аз.

Ченгетата си умират за такива игрички.

— Намерихме у него и това — рече Роуан и ми връчи някаква снимка.

Джон Дългуча и Джени се бяха снимали в една от онези кабинки за моментални фотографии. Джон Дългуча беше вдигнал блузата на Джени и тя показваше на фотоапарата напрацяла гърда. Беше затворила очи и се беше изплезила, но въпреки това си личеше, че е тя.

— Какво се е случило с него?

— Нищо особено — ухили се Холоуей. — Само дето някой му е извадил черния дроб през задника. Нямах представа, че си способен на такова нещо.

— Много изобретателно, няма що — включи се и Роуан.

— Ама че история! — изругах аз.

— Дали да не му прочетеш правата? — обърна се Роуан към колегата си.

— В какво ме обвинявате? — поинтересувах се аз.

— В укриване на улики. В това, че пречиш на разследването. Сигурно и в други неща. Ще решим, след като си побъбрим в участъка. Това е само като начало.

Докато ми надяваше белезниците, Холоуей заопява като поп какви ми били правата. После ме попита дали съм разбрал и аз кимнах и изломотих, че да.

Отведоха ме при полицейския автомобил и Холоуей отвори задната врата. Докато ме натикваше на задната седалка, очите му грейнаха.

— Знаеш ли! — рече ми. — Проверих го онзи Ленард Уайтинг.

— Моля? — не го разбрах аз.

— Онзи бе, дето е взел заедно с теб „Златен глобус“.

— А, този ли!

— Дали са му го за „Ромео и Жулиета“. Не съм го гледал, затова и не знаех името. Не понасям Дзефирели.

— Пък аз си мислех, че са му го дали за „Бони и Клайд“ — казах аз, макар че умувах на кой ли адвокат да се обадя.

— Не, определено за „Ромео и Жулиета“ — кимна Холоуей.

— Аха — бе всичко, което се сетих да кажа.

— Всъщност, като се замислиш — добави Холоуей и се почеса по бузата, — двата филма не се различават особено.

Не седнах да го оспорвам. Никога не съм харесвал и двата филма.

7.

Този път, ако не друго, ченгетата поне ме пуснаха да се изпикая.

Така разбрах, че сега вече работата е дебела, и съвсем си глътнах езика. Цялата нощ беше разиграна по всички правила, строго като по книга и макар че Холоуей от време на време се опитваше да откопчи от мен тъмните тайни на застаряващите холивудски звезди втора ръка — знаел ли съм например дали Сали Фийлд носи гащи под одеждите си на летяща калугерка — Роуан си беше самото въплъщение на деловитостта. Когато влязохме в участъка, не ме вписаха в регистъра, но въпреки това Роуан ми каза, че ако искам, мога да повикам адвокат. Отвърнах, че не искам — бях решил поне на първо време да не шикалкавя и да им кажа всичко, каквото знам. Ако не броим това, че на първия разпит пропуснах да им кажа името на Джон Дългуча, не виждах къде съм прекрачил сериозно закона. Както и да го погледнеш, не бях излъгал, а и вероятно бях в правото си да не издавам името на своя клиент. Не си представях как окръжният прокурор ще ме обвини, че съм укривал доказателства и съм пречел на разследването, пък и давах показания по своя воля, без да съм полагал клетва.

Роуан и Холоуей ми предоставиха час-два, през които да обмисля насаме нещата в помещението за разпити, и чак тогава нахълтаха с касетофон. Роуан сипеше змии и гущери, задето след пет часа следобед не можел да намери в участъка кърава стенографка, после започна да си играе с касетата, заповтаря „едно-две-три, проба, проба“ и накрая пусна машинката. Разпитът си беше съвсем откровен — без шегички и майтапи, без разни идиотщини от типа на „добро ченге — лошо ченге“, и аз отговарях на въпросите възможно най-простичко и честно. Разправих им всичко от игла до конец: от първата прелестна среща с Джон Дългуча в оная кръчма до разговорите ми със Сид Тайтелбаум и Роза Мендес, чак до момента, в който отново ме окаушиха.

Е, спестих някои дреболии.

Не споменах десетте бона, с които Джон Дългуча ме е подкупил, за да не се отказвам от случая, не казах и думица и за „Небесно псе“ и

„Усмивнатото хлапе“. Колкото до мангизите, не виждах причина да вписват в досието ми нещо, което по-късно данъчните биха могли да използват срещу мен. А „Небесно псе“? Не съм затаявал истината: казах на ченгетата, че цял ден съм търсил студия за порнофилми, където според някои сведения се е снимала мъртвата проститутка. Измислих си някакво име и обясних, че така и не съм открил студията. И аз не знам защо не им казах за „Небесно псе“. По време на посещението ми у мен се породиха нездрав интерес и притеснение какво ли точно става там, притеснение, което се бе засилило след разговора с Кендъл Арло. Все още не бях готов да разгласявам под път и над път нещо за „Усмивнатото хлапе“ и Джак Рипън, което дъвчех като стара дъвка — по-скоро то дъвчеше мен.

Или може би не исках да изплюя камъчето не за друго, а от старовремски магарешки инат.

Двамата детективи разчепкваха късче по късче обясненията ми: направо не можеха да повярват, че ми е мъчно за Джон Дългуча — влизах им в положението — но общо взето, не се усъмниха в думите ми. Роуан не изглеждаше особено доволен, аз обаче знаех, че той знае, че не може да направи нищо. След като си изчерпаха въпросите, той ме загледа вторачено. Мътните му кафяви очи може и да бяха малки, но не бяха глупави, а сянката му от пет часа отдавна се бе удължила — вече бе нощ. До него Холоуей дишаше тежко през нос. Диагнозата ми: изместена носна преграда.

— Ами десетте хиляди? — попита изневиделица Роуан.

— Какви десет хиляди? — повторих ни лук ял, ни лук мирисал.

— Десетте хиляди, които сводникът е надраскал с червено до името ти. Кога ти ги даде?

Свих рамене и се опитах да погледна Роуан право в очите. С Холоуей беше много по-лесно.

— Джон Дългуча ми подметна, че щял да ми плати от щедро по-щедро, но чак накрая.

— Накрая на какво?

Пак вдигнах рамене, все едно нехая, но Роуан веднага надуши, че лъжа. Усмивна ми се, а Холоуей поклати лекичко глава. Видях, че въпросът за парите е бил своеобразна проверка, която не съм издържал. Или пък съм я издържал. При всички положения бях потвърдил мнението на Роуан за мен и вероятно се бях посрамил

окончателно в очите му. Знаех, че от тук нататък в отношенията ми с детектива няма да има място за никакви волности, и начаса реших, че изобщо не е задължително да имам отношения с него.

Нима от мен се очакваше да се раздрънкам за десетте бона?

Още няколко минути двамата продължиха да се държат с мен като с аквариум: гледаха ме вторачено, без да продумват, докато лентата свърши, а касетофонът щракна и се самоизключи. Холоуей извади рязко касетата и я пусна в плик. Написа отгоре името ми и си погледна часовника. Сигурно беше спрял, защото ченгето сграбчи колегата си за китката и погледна евтиния му дигитален часовник.

— Стига толкова — рече Роуан. — И само да си ми си се изпречил още веднъж на пътя!

Изправи се, без да казва и дума повече. Разпитът беше приключил. Холоуей ме погледа още малко, после също стана и ми махна да го последвам.

— Пустият му Дон Сийгъл! — промърмори той, като тръскаше глава и спрелия си часовник.

От начина, по който го каза, разбрах, че съм отлъчен.

Не си бяха направили труда да ми взимат пръстови отпечатьци, затова пък преди разпита ми бяха отнели всички лични вещи. Трябваше да се явя на гишето на дежурния сержант и да си ги получа. Тъкмо проверявах колко пари са ми свили от портфейла, когато чух, че някой ме вика по име.

От другия край на фоайето ми връхлетя Сид Тайтелбаум.

— Я ела насам! — извика той, после ме сграбчи за лакътя и ме затегли по коридора. Отвори рязко вратата на един от кабинетите, надзърна вътре и ме дръпна да вляза. — Какви ги вършиш? — изкрещя Тайтелбаум право в лицето ми.

— Божичко, Сид, та сега е... — Погледнах си часовника. — Сега е три и половина през нощта, а аз вися тук като ненормален. Ти какво правиш по това време в участъка?

— Правихме хайка на проститутките — отвърна Сид. — Но това не е интересно. Я ми кажи кой те би по главата да се хващаш с онова лайно Джон Дългуча? И имаш наглостта да идваш да ме молиш за

помощ! Гарантирах за теб, копелдак такъв, а ти какво, забъркал си се в тая каша и подля вода и на мен!

Още ме стискаше за ръката. С все сила. Отскубнах се от желязната му хватка и се плъоснах на голото бюро. Сид продължи да ме гледа вторачено — още малко и щеше да ме убие с поглед.

— Майната ти! — рекох му.

— Това ли ти е обяснението?

Поех си дълбоко въздух и изпъшках. Опитах се да направя тъжна физиономия, но на Сид не му беше до преструвки.

— Слушай, съжалявам, че се получи така. Трябваше да ти кажа за кого работя. Аз такава... Да ти призная, не мислех, че... Не мислех, че ще се получи така. И през ум не ми е минавало да те използвам.

Сид поклати глава, но пак изглеждаше направо бесен.

— Божичко, Марти! Само това ли ще ми кажеш? Не бил мислел, моля ви се! Нима си седнал да ме убеждаваш, че не си знаел с кого си имаш работа? Че ако погледнеш в речника думата „лайнар“, ще откриеш две снимки на Джон Дългуча? В профил и анфас. Нещо не ми се вярва. Ако ми се занимава с глупаци, си имам Стражински. Какво ли още премълчаваш? Какво още не ми казваш?

— Джон Дългуча... ми разправи една история. И аз му повярвах. Всъщност и сега му вярвам. Стори ми се, че търси нещо, което е загубил. А не просто поредната добра проститутка. Звучи налудничаво, нали?

Сид вече не бе толкова ядосан. Присви озадачено очи.

— Какви ги дрънкаш бе, Марти?

— Капнал съм от умора, Сид. Ако искаш да чуеш обяснението ми, Холоуей и Роуан го записаха на касета. Защо не ги помолиш да ти я презапишат — за рождения ден на Стражински? А аз ще му пратя честитка с автограф: „На лайното — от другото лайно!“.

— Няма да стане — отсече Сид и поклати глава. — Ти ще ми кажеш!

— Сигурно ще ти прозвучи невероятно — подхванах аз с въздишка, — но си мислех, че върша нещо... нещо смислено. Е, да, защо да си кривя душата, хванах се заради парите, но не само заради тях. — След тези думи се почувствах кръгъл глупак. — Стори ми се, че Джон наистина обича това момиче, че мога да го спася и да му го върна. Мислех си, че ще им дам още един шанс. Опитах се... опитах се

да повярвам в това. Сега звучи доста глупаво. Дори за мен. Не знам, сигурно е трябвало да бъдеш на мое място.

Сега вече върху лицето на ченгето не се четеше дори почуда. Той изпитваше или скептицизъм, или направо съжаление. Предпочитах да си мисля, че е първото, но нали знаете — гладна кокошка просо сънува.

— Не ти трябва да се занимаваш с проститутки и сводници, Марти — рече Сид. Гласът му бе тих и студен. — От мен да го знаеш! Продавай сандвичи или застраховки, или автомобили на старо. Каквото и да е. Или пак стани актьор. Защото, мен ако питаш, живееш в някакъв измислен свят. Послушай ме, не се занимавай с тези боклуци! И повече да не ми се мяркаш пред очите!

Искаше ми се да му кажа нещо, но колкото и да се мъчех, не намирах думите. Дори ми се стори, че той е прав. Сид отвори вратата и понечи да излезе в коридора. Но спря и ръката го халоса по гърба. Без да се обръща, ми каза през рамо:

— Но пак можеш да ми пращаш честитки.

После си тръгна.

Продължих да стоя, вторачен в мръсния под. Винаги съм харесвал Сид, смятал съм го едва ли не за приятел. Съмнявах се, че някога отново той ще изпитва същото към мен. Проклех Джон Дългуча и Джоуи Буркана, и всички сводници, уличници и отрепки, превърнали живота ми в такава радост.

— Майната ти! — изругах, ядосан най-много на себе си.

Излязох в коридора и се затътрих към телефонния автомат във фоайето. Трябваше да повикам такси, което да ме прибере вкъщи. Така и не забелязах надвисналата буря.

— Ах ти, шибан педераст!

— А? — простенах аз, след като ме фраснаха с все сила.

Роза Мендес ме гледаше с очи, които мятаха огън и жупел — беше оголила съвършени зъби и бе пламнала като домати, та хубавичкото ѝ лице изглеждаше мораво. Беше стиснала в юмрук пръсти с поддържани нокти и замахна, за да ме фрасне още веднъж след ъперкъта. Бързо отстъпих встрани — направо си залитнах и притиснах длан към носа си. По ръката ми остана кръв. Двама униформени ни зяпаха развеселени, но не се помръднаха, за да се намесят.

— Защо лъжеш като дърт циганин бе? — изкрещя Роза. — Ах ти, леке такава! Мухльо! Да ме използваш така! Да използваш мен и момичетата заради онзи убиец и мръсен сводник! Иде ми да те изкормя, така да знаеш! Да ти изтръгна сърцето и да се изпикая отгоре. Ако изобщо имаш сърце, педераст скопен!

Дали всички докторки на науките знаят да ругаят така? Може би карат специален курс? Роза пак замагна, за да нанесе смъртоносния удар. Хвърлих един поглед към ченгетата, но те продължаваха да се смеят. Готов съм да се обзаложа, че чакаха да видят как тя ме поваля на земята.

— Роза! — рекох аз.

— Само да си посмял да изричаш името ми! — предупреди ме тя и забучи пестник в гърдите ми. С все сила. — В твоята уста всяка дума се превръща в боклук. Само да си припарил още веднъж в „Нощен приют“! Само да си припарил до момичетата! Чуя ли, че си се приближил до някое от тях, ще ти отрежа мъничките ташачета, така да знаеш, лайнар такъв. Имам познати, които само това и чакат. Стой подалечко от мен!

Тя пак ме бутна и аз отстъпих още една крачка назад. Вдигна ръка и замагна с разтворена длан, но после се отказа да ме удрия. Огледа ме от глава до пети, изплю се върху обувките ми и си тръгна като хала. Ченгетата ме погледнаха и поклатиха глава.

— Тази си я бива — отбеляза първият.

— Да — съгласи се колегата му, — но бързо развя белия байрак.

— Пусна му кръв — възрази първият.

— Но не му счупи носа. И не го изрита по ташаците.

— Така си е — съгласи се първият и двамата си тръгнаха.

Опрях гръб о стената и се свлякох на пода. Пипнах си носа: наболваше ме, но ченгето беше право — вече почти не ми течеше кръв.

Беше ми крив целият свят — не се бях чувствал така кажи-речи от деня, когато се отказах от актьорството. Първо Сид, после и Роза. Да не говорим пък за убийствата. Най-гадното бе, че не можех да виня никого. Искаше ми се да стоваря цялата вина върху Джон Дългуча, върху малката му уличница, върху някой друг. Но както и да го гледах, сам си бях виновен. Знаех в какво се забърквам, когато се съгласих да работя за сводника — просто реших да не се притеснявам за това.

Знаех какво върша, когато натопих Сид, че ми е дал информация, а после набутах между шамарите и Роза.

Бях готов да се обзаложа, че в скоро време няма да ми се отвори случай да й набутам нищо друго. Налагаше се да си намеря друга, за която да си мисля с мастурбационни цели.

Насилих се да се изправа на крака и криво-ляво изкретах от полицейския участък. Не беше зле да се поизтупам, но не ми се занимаваше. Не беше зле да повикам и такси, но нямах сили.

Известно време вървах по притихналите улици. Сигурно бяха ужасно опасни, но на мен не ми пукаше. Накрая хванах градския автобус — освен мен имаше още само един пътник. Шофьорът дори и не трепна, когато видя петната кръв отпред по ризата ми. Само провери дали ще пусна цялата сума за билета, после затвори вратите и подкара. Тананикаше си една стара гнусна песничка на Хари Нилсън. Най-тъжното бе, че знаех всички думи — до последната.

ЗАКЛИНАНИЕ (II)

Връзката е слаба, образите — странни-престранни:

Непознато място, населено с твари, които нямат чет и пълпят като въшки. Кожата им е белезникава като корема на гол охлюв, очите им са валчести като морски камъчета. Изглеждат големи, много големи — и като размер, и като държане. Големите като всичко около тях.

Досеща се, че е в град, и то в какъв! По-огромен от царствата, които е познавал, насечен от гъста плетеница безкрайни пътища, гладки, твърди и по-широки от пълноводните реки. Дръзки кули от кристал и стомана са щръкнали от пръстта като забучени ятагани. По земята пълпят машини, завладели и нея, и небето — порят въздуха като същински бесове! — тътнат с гласищата на боговете на халите.

Преди колко ли време е било?

Той предполага, че преди много. Толкова отдавна, че всичко наоколо се е преобразило. Толкова отдавна, че се е родил друг, съвсем нов свят.

Който да бъде разглеждан и опознаван.

Покоряван и завладяван.

В който той да властва като върховен господар.

Образите мигат, трепкат като свецици на вятъра всеки път, когато той се напруга, за да заздравя връзката. Всеки кратък допир с този свят му носи капчица познание, вкуса на разбирането. Чуждото става близко, докато той събира трошица по трошица познанието в главата на онези, които са го призовали. И на него му се припомня, че колкото и време да измине, всъщност не се променя почти нищо. Дълбоко в себе си човешката природа си остава същата: глад, нагон, ламтеж за власт.

Злото е вековечно. И също огладнява.

Връзката се накъсва, разпада се.

Отново се спуска мрак.

В мрака на дъга се извиwa ослепителна светлина. В началото смътно, сетне все по-силно той чува в далечината изпълнените с благоговение гласове, които го викат и зоват. Нова връзка, засега най-добрата. С пукот го пронизва мощен поток електричество и той вижда през нови очи, които обаче не са човешки. Той разбира: твърде рано е — пътят към това да се върне изцяло към човешката плът трябва да бъде проправян бавно. Налага се да прояви търпение.

Пресяга се със стародавния си ум и се докосва до този, другия ум. Спомените изникват като любимо уханье, което дълго е кътал в себе си. Връзката е установена чрез един от неговите Слуги — бездушен и глупав, ала верен до гроб и неимоверно силен. Той начаса се потапя в съществуващото и ликуващ, си възвръща почти забравеното усещане за вещественост. Под покритието с люспи крайници потрепват мускули. Порастват му нокти, които раздират въздуха. От устата му без устни изниква раздвоен език, който вкува хладната нощ.

Той се пресяга между краката си и за миг разочарован, открива само увиснала люспеста кожа. Неговите Слуги са безполови, разбира се, и на него за кратко му домъчнява за тях. Но по-късно ще има време и за това. Много, много време. Пищните наслади на човешката плът трябва да почакаат, но той знае, че от това предвкушване те ще са още по-шеметни.

В нозете му е оставен обреден съсъд с жертвоприношение — кръв, още топла-топла. Той се навежда и лочи като пес, а после изтласква със зурла празната съдина.

Иска, домогва се, трябва да получи още и още.

Призивните гласове пеят ли пеят околоръст, кънтят край него и вътре в съзнанието му. Понеже знаят каква кръвожадност ще го обземе, онези, които го викат, благоразумно са се отдръпнали от Слугата, макар и да продължават да напяват.

Той обаче не е сам в помещението.

Навръх импровизирания жертвеник с вериги е прикована една от бледоликите. Млада е, прилича на крава, вреци от страх. Той вдига глава и души в тази посока. Долавя миризмата на половия й орган, въпреки че жената не е девствена, и на кръвта, стичаща се

под бледата ѝ кожа. Чува как тупти сърцето ѝ. Но надушва най-вече сковалия я ужас — миризмата, която той обича най-много.

Насочва с мисъл едрото тяло на своя Слуга към жената и миризмата става по-наситена, по-тежка. Жената, която ще бъде принесена в жертва, отваря уста и пици, но за него този звук е като галеца музика. Той прокарва нокът по оголената плът на стомаха. От раната бликва кръв, а опияняващата миризма само подклажда желанието му. Той отново посяга надолу да хване органа, какъвто няма, и се смее, задето е толкова разсеян и глупав. От изкривената уста на неговия Слуга излиза звук, какъвто ще чуете, когато змия поглъща плъх.

Писъците на жертвата — тази музика за неговите уши, се засилват, когато той засмуква хищно кръвта върху кожата, която е разголил. Съвсем се разпалва от импровизирания рецитал: откъсва стръвно с остри зъби месото от костта и го поглъща, за да стигне до сочните органи. В началото излапва вътрешностите — стомаха, бъбреците, черния дроб, и запазва сърцето за мига, когато симфонията ще достигне своето кресчендо. Приплъзва се нагоре, изсмуква едното око и го гълта цяло, после бръква с мръсен нокът в очната ябълка и остързва сивкавата слюз.

За да не изстине тялото, се връща при дупката в корема, разкъсва още по-надълбоко кожата и оголва яйчниците. Изтръгва мъничките органи, стиска ги между лапи и размазва жълтеникавата пихтия върху гръдния кош със смъкната от него кожа. Лиже течността, сякаш е черен хайвер, после разчупва със зъби ребрата, за да осмуче и сочния костен мозък. Накрая изтръгва и застиналото сърце, вдига го над главата си. Разтворил уста, изстиска в гръкляна си студената кръв на жертвоприношението, после запокитва настрани голия мускул. Ровичка из костите, но сред тях не е останало нищо вкусно.

Не щеш ли, го пронизва мрак. Песента на онези, които го зоват, лека-полека заглъхва, връзката е прекъсната. Той усеща как се отдалечава от тялото на своя Слуга: приличната на звяр душа на съществото отново влиза във владение на своята форма. Съществото се свлича на пода и се нахвърля върху димящата окървавена купчина месо. По-ненаситно е и от беса. Гладът му няма

засищане: той ламти за още и още и копнее да съхрани дори тази ограничена вещественост.

Уж мракът се връща, уж връзката е прекъсната, а той се чувства по-силен, по-могъщ и веществен отпреди. Макар и отново да се е превърнал в безплътна сила, още усеща вкуса на кръвта на жертвата, тежестта на органите ѝ, които е погълнал, там където би трябвало да има търбух — а той ще го има! За стотна от секундата дори усеща възбуда в органа, който сега-засега не е нищо повече от бледа сянка на бляна и желанието.

Връзката се разпада окончателно, той обаче знае, че неговото време тепърва предстои.

И изгаря от нетърпение.

8.

Каквото оставаше от седмицата, отмина като хубаво момиче по тротоара. Пийнах малко — всъщност, да си призная, не бе малко — и два-три дни се въргнах в мъглата на уж незаслуженото самосъжаление. Нямах сили дори да изляза от къщи и да се напия като хората. Седях в апартамента, наливах се с бърбън и бира, зяпах мачове, съдебни репортажи и Опра. Веднъж май дори си поръчах пиене.

Обадиха ми се един-двама изпаднали адвокати — предлагаха обичайната мижава работа, но аз ги отпратих. Не ми се работеше, а и с десетте бона на Джон Дългуча в хладилника не се налагаше да го правя. Онази седмица няколко пъти вадих парите, разстилах ги по пода и си ги гледах. Реших, че би трябвало да изпитвам угризения на съвестта, но само като ги погледнех, и ме избиваше на смях. Това ме караше да си мисля какво евтино — и продажно — копеле съм, но чудо голямо. Такъв съм, какъвто съм! И дори си се харесвам. Накрая използвах парите, за да се откупя от тъгата и самосъжалението.

Потънат ли ви гемиите, няма по-добър лек от пачката в зелено.

Реших да уталожа угризенията на съвестта, които може би се спотайваха дълбоко в душата ми и само чакаха сгоден момент да изскочат на повърхността, като в памет на Джейк Змията пратих хиляда долара в брой на Фондацията за изследване на СПИН в Лос Анджелис. Към нея има приют в Холивуд и като знаем произхода на авоарите на Джон Дългуча, ми се видя подходящо да направя именно такова дарение. Никога дотогава не бях правил такъв голям подарък и бях изненадан колко приятно ти става.

После похарчих доста тлъста сума и за себе си.

От което ми стана още по-приятно.

Отидох с колата в западната част на града. В Брентуд се отбих до книжарница „Дътън“ и се охарчих здравата за няколко нови романа с твърди корици, след това се върнах в Уестууд и в книжарница „Вагъбонд“ си направих страхотен подарък: първо издание с автограф на „Джо Босия“ от У. П. Кинсела. Това е един от любимите ми романи,

но откакто заснеха по него „Поле на мечтите“, книгата е безсрамно скъпа. Отдавна исках да си я купя, а знае ли човек дали отново щеше да ми падне случай да пиляя парите ей така, без да се замислям?

Оттам се отбих в два-три търговски центъра, в каквито рядко стъпвам, и ги обиколих надлъж и нашир: накупих си всичко, което се изпречи пред погледа ми. Взех си часовник „Спийд Рейсър“ на щанд, където уж продаваха картини, и широкопола шапка в стил Хъмфри Богарт, където уж не продаваха шапки. Не бях си развързвал така кесията от честитите дни на „Солникови и Пиперкови“ и си спомних: о, колко е прекрасно да ти се намират пари. Тази мисъл отново започна да ме потиска, но аз на бърза ръка я прогоних с една текила и бира „Корона“, заради които олекнах с осем долара и половина — толкова ми взеха в барчето на един спортен клуб в Санта Моника. Реших, че поддръжката на плъстените вимпели с името на „Доджърс“ сигурно излиза доста солена. Не оставих и цент бакшиш.

По време на доброволното ми домашно заточение, съпроводено със запой, Санта Ана се беше надухала и беше отстъпила място на дежурното съвършено време, характерно за Южна Калифорния. Прииска ми се да се поразходя по плажа, но не понасям тълпите от летовници в Санта Моника и Венис. Подкарах на юг по магистрала Линкълн, после свърнах на изток и спрях да хапна в „Джони“ в Кълвър Сити. Поръчах си един от специалитетите на заведението — сандвич с пастърма, от която артериите се втвърдявали, пържени картофи и цяла купа от прекрасните им краставички, кисели като старец и свежи като есенен ден. Полях всичко това с две леденостудени бири „Милър“, та се чувствах повече от добре, когато се върнах в задръстеното с покупки субару и поех на запад от Кълвър, към океана.

Спрях при плажа на Пляя Дел Рей и тръгнах през пясъка към изкуствения вълнолом в края на пристана. Двама-трима сънени летовници се печеха и си делеха плажа с ято мръсни гларуси, които ровичкаха из черупките от миди и пластмасовите чаши. Беше адски красиво (ако не броим пластмасовите чаши), но водата ми се видя прекалено мръсна, за да се изкъпя. Петима-шестима въдичари, всичките или чернокожи, или мексиканци, почти всичките помъкнали и жените, и дечурлигата, бяха налякали по най-близкия кей и ловяха един бог знае какво в ожесточена конкуренция с чайките и пеликаните, които току се гмуркаха във водата. Знам със сигурност, че не бих

хапнал нищо, оцеляло в тази вода, въпреки че пеликаните пращяха от здраве. По пристана винаги има рибари, но колкото пъти съм идвал, не съм виждал някой да хваща нещо. Понякога ми се струва, че някой им плаща да висят тук, колкото да придават колорит на гледката.

Изух си обувките и чорапите и тръгнах по пътеката за велосипедисти на юг, към Докуийлър Бийч. Красиво е, най-малкото докато не започне да се мръква и не използват наркопласъорите. Отгоре тътнеха реактивните самолети, идващи откъм международното летище в Лос Анджелис, прелитаха толкова начесто, че току затулваха слънцето. Седнах на пясъка и известно време гледах самолетите и приборя — мислех си колко отдавна не съм напуснал Лос Анджелис, камо ли пък да съм ходил на някое екзотично местенце. През последната година-две съм отскачал два-три пъти по работа до Лас Вегас, но съвсем за малко — дори не успях да загубя някой и друг долар. Навремето, когато покрай „Солникови и Пиперкови“ не си знаех парите, се случваше да се вдигна с тумба приятели и лепки и да ги заведа в Европа. Ходехме в Амстердам заради дрогата и в Ница заради монокините по плажовете, купонясвахме като добичета, каквито всъщност си и бяхме. Над главата ми профуча реактивен самолет на „Ер Франс“ и на мен ми мина през ума дали да не вложя малко от мангизите на Джон Дългуча за едно пътешествийце отвъд океана. Можех да ида на някой от плажовете в Кан и в памет на доброто старо време да позяпам циците на мацките.

Но дали паспортът ми още важеше?

Сетих се, че трябва да тръгна, ако искам да избегна следобедното задръстване по магистралите, и се отправих към колата. Забелязах, че край баскетболните игрища в паркчето край плажа се тълпи народ. На мен ми трябва малко, забавлявам се страхотно като гледам как двама срещу двама правят хубав мач, и се запътих натам, докато не забелязах камионите и ремаркетата, спрени в страничната уличка. Когато отидох на игрището, изобщо не се изненадах да заваря там кинаджиите, които сновяха напред-назад и тъпчеха с тежкото оборудване и фарта тревните площи. Тълпата беше превъзбудена и тъкмо когато се приближих достатъчно, за да видя кой е на баскетболното игрище, изръкопляска неудържимо.

Двама снажни млади аполоновци само по шорти махнаха на насъбралите се и започнаха да си шушукат нещо на ухо. Явно

оглеждаха групичката разголени девойчета, които ги зяпаха с неприкрито благоговение. Зад двамата стоеше блондинка с бронзов тен, впита блуза и къси панталонки, която бе сложила ръцете си така, че да изпъкват силиконовите ѝ гърди, и гледаше на кръв. Не познавах никого от актьорите, но явно бях единственото изключение. Двама-трима от снимачния екип бяха с тениски, на които пишеше „Телевизия Фокс“, и това обясняваше защо те са тъмна Индия за мен. Мен ако питате, трябва да си непълнолетен, за да имаш що-годе някаква представа за която и да е от програмите на „Фокс“.

Тръгнах си като хала от баскетболното игрище, зарязвайки там почти цялото удоволствие от чудесния ден. Хич и не се обърнах, но не можех да си избия от главата прехласнатото изражение върху лицата на онези девойчета. Представих си как след снимките отиват при двамата актьори и им благодарят за възможността да им ги оближат.

Отдавна, много отдавна се беше случвало и на мен.

Дали ми беше криво ли? Да, и още как. То оставаше да не ми докривее! Онази стара пословица, че било за предпочитане да си обичал и да си загубил любовта, си е изсмукана от пръстите, така да знаете! Сто на сто е измислена от човек, който още си е имал всичко. Много по-страшно е да си притежавал нещо — нещо приказно и да знаеш, че то никога повече няма да ти принадлежи, отколкото никога да не си познавал тази наслада. Има друга поговорка, която е много по-близо до истината: блажени са невежите.

Тъкмо когато се качвах в колата, чух как тълпата отново ръкопляска в далечината. За щастие ме оглуши тътенът на поредния излитащ самолет. Вдигнах очи към него и колкото и да ми беше неприятно, разбрах, че в скоро време не се очертава отново да посетя Южна Франция.

Вместо към Франция поех към магистралата.

Тя се бе превърнала в паркинг, а климатикът в колата пак започна да ми прави номера. Смъкнах стъклата на прозорците и опитах да се поразсея с някакво публицистично предаване по радиото — кога точно кафявите рубашки са превзели страната? — но не би! Снимачният екип ме върна отново към „Небесно псе“ и „Усмехнатото хлапе“. Не ми се мислеше за тях, но както се пее в оная песен, невинаги

получаваме, каквото искаме. Но това означава ли, че получаваме онова, от което се нуждаем?

Глождеше ме мисълта дали „Небесно псе“ не е свързана с Джак Рипън. Какви подбуди можеше да има човек с неговото положение, за да се забърква с киностудия, която определено не бе от най-чистите? От порнокино се печелеше добре — макар и не толкова добре, както едно време — и не толкова добре, че към него да прояви интерес човек, който има в сметката си един милиард долара. Още повече че ако се разчуеше, че е свързан с такава киностудия, край на доброто му име. Но дори моята приятелка Кендъл от Гилдията на киноактьорите, която знаеше за „Небесно псе“ — всъщност като че ли знаеше всичко, ама всичко, случващо се в Индустрията — не беше чувала да има някаква връзка между „Небесно псе“ и „Усмехнатото хлапе“. Чернокожият старец от „Пропуски“ в „Усмехнатото хлапе“ знаеше, но общо взето по чиста случайност. Пък и се съмнявах да знае нещо повече от името „Небесно псе“.

Как тогава, дявол го взел, Джон Дългуча бе направил връзката?

Стараех се да не мисля за сводника. Той си беше лайнар и мръсник, две мнения за това нямаше, но освен другото ми беше и клиент. Никога досега не бяха убивали мой клиент, докато работя по случая му. Да си призная, не съм и имал клиенти, които някой да тръгне да убива. Бях му взел парите и сега ги харчех на воля, но дали имах някакво задължение към него, което да важи и сега? Роуан и Холоуей — да не говорим пък за Сид Тайтелбаум — ме бяха предупредили най-категорично да не се забърквам в нищо, което има и най-малката връзка с двете убийства. Тогава се бях съгласил на драго сърце, но сега, докато гледах новичкия скъп-прескъп екземпляр на „Джо Босия“ на седалката до мен, започнаха да ме гризат съмнения.

Останах с твърдото впечатление, че убийството на Джон Дългуча няма да е сред най-важните разследвания, с които ще се заемат онези хубостници от отдел „Убийства“. Холоуей беше намекнал, че според тях Джон Дългуча е убил момичето, а някой, свързан с него, вероятно бивш сутеньор, му е отмъстил, като го е очистил. След като ми бяха дали да разбере какво мислят по въпроса — а според мен те направиха точно това — се оказваше, че няма безспорни заподозрени. Мъртва проститутка. Мъртъв сводник. Случаят е приключен.

Знаех — е, не че знаех, но общо взето, бях сигурен — че Джон Дългуча не е убил момичето. Каквито и тъмни дела да е въртял, включително и с „Небесно псе“, според мен Джон Дългуча наистина е държал на момичето. Роуан и Холоуей, а дори и Сид можеха да си хихикат колкото си искат, но аз бях повече от убеден, че Джон го е обичал. Като начало тъкмо заради това убеждение се бях набъркал в тази каша и накрая пак си бях убеден. Ако това изобщо беше краят.

Стори ми се: „Джо Босия“ ми нашепва, че още съм длъжник на Джон Дългуча. Че съм му длъжник не заради десетте бона, а защото вярвам, че е обичал момичето. А моята вяра няма нищо с това да избутам още един ден, още една седмица, още едно претупано разследване. Пъхнах книгата в найлоновия плик и я метнах на задната седалка, но пак чувах как „Джо Босия“ ми нашепва.

Казах му да млъква, надух радиото до дупка и свърнах от проклетата магистрала.

Бях се прибрал преди близо час, когато забелязах, че лампичката върху телефонния секретар мига. Обикновено знам дали имам бира в хладилника, но вечно забравям да си проверя телефонния секретар — безспорно последица от „бурния“ ми светски живот.

Щях да се изненадам повече единствено ако бях получил съобщение от самия Джон Дългуча.

„Обажда се Роза Мендес — каза Роза Мендес. Последва невероятно дълга пауза, сякаш тя взимаше жизненоважно решение. — Бих искала да поговорим. — «Мале, ами сега!», рекох си през следващата пауза. — Аз съм в студентския град в Университета на Калифорния, в библиотеката. Това е голяма сграда наред с градчето. Всеки ще ти каже къде е. Днес цял ден ще работя в читалнята на първия етаж. Много те моля, ако можеш, ела да се видим. Библиотеката е отворена до десет вечерта. — Пауза, толкова дълга, че вече чаках апаратът да бипне в знак, че съобщението е свършило. После: — Важно е.“

Съобщението беше получено в два следобед, кажи-речи цели три часа по-рано. Прослушах го още два пъти — недоумявах за какво ли става дума. Дали Роза не взимаше уроци по бокс?

Първото, което ми хрумна, бе да се метна на колата и да отпраша към студентското градче в Уестууд. Извадих от хладилника една бира, за да се поспра и да помисля. Наистина ли исках отново да си имам вземане-даване с Роза, с когото и да било, свързано с Джон Дългуча и неговата пачавра? Струваше ли си да рискувам да разсъдя съвсем ченгетата, като нагазвам още по-надълбоко в този ужас?

Бирата в бутилката вече бе пресушена, а аз още не знаех отговора. Вторачен в стената, започнах да свирукам на гърлото на бутилката и да правя като малко дете бибипкащи звуци. Забарабаних с пръсти по бедрото си.

Мислех за ченгетата и какво са ме предупредили. За Джон Дългуча, мъртвата му улиčníца и какво им дължа. За „Небесно псе“, „Усмехнатото хлапе“ и Джак Рипън.

За дългите крака и високите скули на Роза.

Хукнах към колата и натиснал газта до дупка, подкарах през града.

Струваше ми шест долара да паркирам в Университета на Калифорния, Лос Анджелис, при това чак в другия край на студентското градче. Докато вървах към библиотеката, се изгубих един-два пъти сред тучните морави на университета, но накрая криволяво стигнах.

Винаги съм изпитвал известно страхопочитание към висшите учебни заведения. Така и не успях да следвам — когато му беше времето, бях прекалено зает и работех. Макар че битуват различни мнения по въпроса, съм склонен да мисля, че общо взето съм умен, имам и диплома за завършено средно образование, макар че тя не си струва имитацията на ярешка кожа, върху която е отпечатана. През годините, когато се снимах в „Солникови и Пиперкови“, винаги съм имал на снимачната площадка частни учители, което, както ще ви каже всяко дете актьор, не е шега работа. Току се мъкнеш в един фургон, за да си пооправиш между дублите познанията по история или алгебра, макар че често всъщност оправяш учителката. Това безспорно бяха ценни уроци, макар че за тях не дават дипломи. Точно по тази причина телевизията се опитваше да ни взима за учителки по-възрастни жени,

само че и те се натискаха не по-малко, бяха не по-малко навити от младите.

А и знаеха повечко.

Обичам да влизам в библиотеки, особено в големи. Може би защото самият аз си падам по четенето, но обичам дъха на прах и благоговейната тишина. Дума да няма, фойето на библиотеката в Университета на Калифорния по-скоро прилича на чакалня в гара, но важен е духът, нали така?

Следвайки табелките, намерих читалнята и огледах пътеките с надеждата да зърна Роза. Между огънатите от томовете лавици имаше малки кабинки, наподобяващи клетки на маймуни, и по едно време ми се стори, че съм видял хубав прасец, колкото да стресна двама първокурсници, които се целуваха като невидели. Прекосих на два пъти читалнята — Роза я нямаше и нямаше и реших, че сигурно си е тръгнала, когато зърнах врата, водеща към читалнята за микрофилми. Надзърнах вътре — ето я и Роза, беше се надвесила над бръмчащия апарат, а отразената светлина на машината озаряваше волевите ѝ черти.

Приближих се изотзад и погледнах какво чете върху екрана. Беше голям материал от стар брой на „Лос Анджелис Таймс“, посветен на порноиндустрията в Южна Калифорния.

— Здравей! — поздравих я.

Тя подскочи като ужилена.

— Мили боже! — изкрещя, после се огледа и сниши глас до шепот: — Какво те прихваща?

— Извинявай — рекох ѝ, но така и не успях да сподавя усмивката. — Получих съобщението. Какво се е случило?

Дежурният в читалнята — възрастен мъж с жълтеникава четина като на Ясер Арафат, ни погледна като буреносен облак иззад бюрото си.

— Не тук — каза Роза. — Чакай да свърша.

Кимнах, притеглих един стол и седнах с лице към облегалката. С това явно си спечелих поредния мръснишки поглед на дежурния. Роза разви малко ролката на микрофилма и пусна две-три монети от двайсет и пет цента в горния край на апарата. След няколко секунди той изплю замръчкано тъмно копие на вестникарската страница. Роза бързо

преснима още няколко страници, после нави филма и го върна на гишето. Виж, на нея старецът се усмихна. Имаше развалени зъби.

Роза се върна, събра си нещата и ги натика в червена раничка, която метна на гръб.

— Да ти нося ли книгите? — предложих ѝ.

Тя се усмихна подигравателно и поклати глава. Излезе от читалнята, без да изчака да види дали ще я последвам. Аз, разбира се, тръгнах подире ѝ.

Настигнах я вече във фоайето.

— Отсреща има малко кафене — обясни Роза и пак тръгна.

Свих рамене и я последвах. Не си казахме и дума, докато излизахме от библиотеката и прекосяхме двора. В тясното заведение имаше съвсем малко хора: петима-шестима студенти, някои от които спяха. Всичките бяха азиатци. Някъде в дъното беше пусната радиостанция за класически рок — о! само да не отворям уста на тази тема! — която свиреше под съпровода на смущенията в радиоприемника и на бибишкането и църкането на видеоигрите покрай стената.

Роза си взе кафе без сметана и кифла. Аз се подвоумих дали да не обърна една бира, но после реших да си купя само кока-кола и паста със стърган шоколад. Роза вече бърникаше в раницата и си търсеше портмонето, когато застанах зад нея на касата.

— Аз черпя — оповестих, като въртях в ръка двайсетачките на Джон Дългуча.

Роза си прибра портмонето, но не ми благодари.

Огледа кафенето и избра кръгла маса в ъгъла. В онзи край беше безлюдно. Седнах срещу нея, вдигнах крака на съседния стол и отхапах от пастата. Беше стара и бе натъпкана с орехи. Мразя орехите.

— Не знаех за това — подхвана Роза.

Но пак не ме погледна в очите.

— Значи ставаме двама. Защо не ми кажеш какво е това „това“?

Тя отпи голяма глътка от кафето и направи кисела физиономия. Явно не беше по-прясно от пастата ми. И аз отпих от кока-колата. Беше изветряла.

— Притеснявам се за две от момичетата — поясни Роза.

— А, сигурно имаш доста причини да се притесняваш! Имаш ли конкретен повод?

Тя продължи да гледа вторачено кафето. Личеше си, че се кори, задето разговаря с мен, имах чувството, че всеки момент ще скочи от масата и ще хукне нанякъде. И все пак не тя, а аз бях бил път през целия град, за да откликна на поканата ѝ.

— Слушай — рекох ѝ. — В работата имам много малко правила. Сигурно сама си се досетила. Има обаче едно правило, което още от холивудско време спазвам едва ли не набожно, и то явно важи за всяка сериозна сделка.

— И какво е това правило? — поинтересува се Роза, все така гадаейки на кафето си.

— Никога не работи с човек, който не те гледа в очите.

Тя пак не вдигна поглед, но като че ли се позамисли. Когато най-сетне все пак вдигна очи от чашата с кафе и ме погледна, бях донякъде стъписан — онова, което видях в тях, бе не колебание или съжаление, а неудържим гняв. От силното стискане пълничките ѝ устни бяха побелели и изтънели, а челюстта ѝ направо се тресеше от напрежение. Роза дишаше дълбоко и шумно през носа — защо да си кривя душата, не особено привлекателен звук — и хапеше ръба на пластмасовата чаша.

— Мале, ами сега! — казах аз.

Тя въздъхна тежко — вече през устата — и си пое дълбоко въздух. Като че се поотърси от напрежението и смъкна рамене.

— Не знам нищо за това — повтори младата жена.

— Ох, да му се не види — въздъгнах и аз. — Слушай, знам, че ми се сърдиш...

— Друг път знаеш — прекъсна ме Роза и поклати глава.

— Да де, но ми се обади ти. Никой не те е бил през ръцете. И трябва да отбележа, че изобщо не бях длъжен да идвам. — Сега поне Роза ме гледаше. — Аз обаче съм тук. Съжалявам, че те подведох... — Тя изсумтя. — Добре де, излъгах те за Джон Дългуча. Имам си обяснение, макар че не е от най-убедителните. И бездруго завчера ме шамароса няколко пъти ей тъй, без нищо, колкото да си начешеш крастата. Така че сме квит. Било каквото било, хайде сега, кажи защо се притесняваш за момичетата!

Роза ме огледа от глава до пети, като прокарваше по крайчеца на устните си нокътя на палеца. Това очевидно беше движение „Чакай сега да помисля“, но на мен ми се видя ужасно секси.

— Две ги няма — рече накрая тя.

Личеше си, че ѝ е олекнало на сърцето, след като е решила да изплюе камъчето. Чупеше си по мъничко от кифлата и я ядеше като катеричка. От най-хубавите катерички. „Я престани!“

— Това едва ли е чак толкова необичайно! — казах на Роза.

— Така си е, не е. Но тези двечките — Шери и Сидни — добре де, знам — се славят като много разумни. И редовно се отбиват в „Нощен приют“. Всяка сряда вечер си организираме нещо средно между купон и групова терапия. Забавляваме се ужасно... Шери и Сид никога не го пропускат. Но завчера така и не дойдоха.

— Не виждам причина да се тревожиш — уверих я аз.

— Наистина няма нищо тревожно. Освен това, че от седмица-две изобщо не съм ги срещала. Двете са неразлъчни, където иде едната, там е и другата.

Представих си как двете проститутки работят заедно. Роза явно се досети какво ми се върти в главата, защото в очите ѝ отново проблесна гняв. Изчервих се и се престорих на засрамен.

— Може би просто са се изнесли някъде. Заминали са. Отишли са да се поразходят из Дисниленд.

— Случва се момичетата наистина да се изнесат, но само ако им се налага — възрази Роза. — И то след като са ми се обадили. Ако не за друго, то за да се сбогуваме.

— Някаква каша със сводниците ли? — предположих аз.

Роза поклати глава.

— Не, те бяха на нещо като свободна практика.

— Не е ли опасно? Дали не са настъпили някого по мазола?

— Възможно е, но се съмнявам. Всеки си знае територията. А тези момичета не искат ум назаем. И си отварят очите на четири. По-скоро Сид. Шери може и да се забърка в някоя каша, но Сид обикновено взима връх.

Пак започнах да си представям разни неща, но се постарях да ги прогоня от мислите си.

— Пак не разбирам защо се обади точно на мен.

— Притеснявам се, затова разпитвам едва ли не всеки срещнат. От близо седмица никой не ги е виждал. Както вече ти обясних, момичетата бръмчат, но гледат да не се отдалечават много-много. Все някой щеше да ги види.

— Градът е голям — рекох аз.

— Не, за тези момичета не е. Честно ти казвам. Има и още нещо...

Тя замълча и лапна последния голям къс от кифлата. Дълго го дъвка, преди да го глътне. Помислих си, че сигурно и в леглото върши всичко така старателно.

— И какво е то? — подканих аз.

— Докато разпитвах, подочух, че по едно време Шери се била сдушила с едно от момичетата на Джон Дългуча. С онова, което издирваше ти.

— Джени! — поясних аз.

Налегнаха ме лоши предчувствия.

— Да. Открих момичето, което я е познавало. Точно така, казвала се е Джени. Та според момичето Джени се е снимала и във филми и Шери вероятно също го е правела. Но нямала представа в коя точно киностудия.

Не пророних и дума, но веднага си представих „Небесно псе“.

— Уплаших се — продължи Роза. — Не че на ченгетата им пука, но ми се струва, че според тях не Джон Дългуча е убил Джени. Но ако натопят него, могат да приключат разследването, така повече им отърва. Притеснявам се, че я е убил някой друг и че ако са работели заедно с нея за някого, Шери и Сид също може би са се забъркали в някоя каша. Реших, че сигурно знаеш с какво се е занимавало мъртвото момиче. И за кого е работело.

— Затова ли проучваш тук порноиндустрията? — поинтересувах се аз.

— Просто се опитвам да открия някакви нишки, които да следвам — поясни младата жена. — Нали и детективите постъпват така?

— Ти не си детектив.

Тя сви рамене.

— Все знам как да правя проучване по документи и вестникарски материали. Правила съм доста научни изследвания.

— Това е прекрасно — похвалих я аз, — с тази малка подробност, че ако не харесат резултатите, университетските преподаватели не те разкъсват на парченца.

— Както личи, никога не си писал диплома — подсмихна се Роза.

Направих се, че не съм я чул.

— Тези типове наистина не си поплюват — рекох й, — до тях Джон Дългуча прилича на момченце от църковния хор.

— Значи знаеш за кого е работила Джени?

— Не съм казвал такова нещо.

— А знаеш ли?

Престорих се на голям непукист, но това мое честно лице, с което никога няма да забогатее на покер, пак ме издаде.

— Кажй де! — настоя Роза.

— Не знам точно за кого е работела, но се досещам — отвърнах аз. — Тъкмо попаднах на следа, когато очистиха Джон Дългуча. После зарязах разследването, още повече че ченгетата ме предупредиха да не си пъхам носа където не ми е работа.

— А според теб щеше ли да откриеш нещо? — продължи да ме разпитва Роза.

Вдигнах рамене и се направих на отегчен.

— Божичко! — изсъска Роза. — Наистина ли си вадиш хляба с това?

— Да, но хлябът, който вадя, не е много.

Известно време мълчахме — Роза клатеше глава, а аз си играех с парченцата шоколад върху пастата и потраках с топящите се бучки лед в колата.

— Наемам те — рече накрая тя.

— Моля?

— Не ти ли трябва клиент? Ще ти бъда клиент. Възлагам ти да продължиш разследването, откъдето си го прекратил.

— Слушай, Роза, наистина не държа пак да гледам мутрите на онези от отдел „Убийства“. И бездруго съм затънал до гуша в...

— А, без тия! Дължиш ми го, копелдак такъв! Възползва се от мен и момичетата ми, изигра ни. Доколкото знам, Сид и Шери са закъсали именно защото ти помогнах...

— Не виждам никаква връзка — възразих аз.

— Аз пък виждам. Не те моля да ми работиш за черните очи. Ще си получиш трийсетте сребърника. Но искам да разбера какво е станало с моите момичета.

Захлупих длани върху лицето си и разтърках очи. От една страна, наистина не исках да мътя водата на ченгетата и да давам повод на Роуан и Холоуей пак да ме погнат и да ми отнемат разрешителното. Имах пари, с които да изкарам няколко месеца и не виждах защо да дърпам дявола за опашката. Особено пък дяволите, накацали по клоните на порноиндустрията.

От друга страна, не можех да отрека, че съм притеснен и заинтригуван от връзката между „Небесно псе“ и „Усмехнатото хлапе“. Умирах си от любопитство защо Джак Рипън ще се замесва по какъвто и да е начин в такива тъмни далавери. Да ви призная, изпитвах и съвсем леки угризения на съвестта заради онова, което се случи на Джон Дългуча. Колкото и отвратителен да беше, той все пак ми беше клиент и го пречукаха, докато работех по случая му.

Освен това и Роза. Наистина ми беше кофти, че съм я използвал и съм я направил съучастница, като косвено съм я накарал да работи за някого и нещо, което тя дълбоко презира. Престанах да си търкам очите и я погледнах право в лицето. Страните ѝ бяха кървавочервени, очите ѝ святкаха диво.

Ами краката ѝ! И онова над тях!

— Хайде, от мен да мине! — склоних аз. — Но при едно условие.

Роза извърна глава и ме изгледа подозрително.

— Какво?

— Няма да ми плащаш — отсякох аз. — Ще проверя едно-друго, ще видя накъде водят следите, ако изобщо водят нанякъде. Натъкнем ли се на някоя гнусотия, зарязваме всичко, чу ли?

— Наистина ли не искаш пари? — попита тя невярващо.

Поклатих глава.

— Може би ти дължа нещо — отвърнах аз.

И си помислих: „Може би натрупах прекалено много дългове“.

9.

На другата сутрин станах бодър като кукуряк, и то съвсем рано — точно в девет и половина, и хукнах да правя мое си разследване. Отидох с колата в центъра на града, изръсих се с цяло състояние за паркинг и влязох в окръжното управление. В Лос Анджелис всеки, който върши нещо, без да се подписва с истинското си име, е длъжен да попълни фиктивен формуляр, който да подаде в окръжното управление заедно с осемдесет и шест долара — скромен принос за добруването на окръга. Наложих се да попълвам три размазани формуляра и седнал на клатушкация се пластмасов стол да чакам близо два часа, но накрая онзи намръщен калтак на гишето извика и моето номерче и ми връчи две страници с компютърна разпечатка на извадка за регистрацията на киностудия „Небесно псе“ и „Усмихнатото хлапе“.

Данните за „Усмихнатото хлапе“ си изглеждаха съвсем в реда на нещата. Киностудията бе регистрирана като независима фирма към „Рипън Ентъртейнмънт“, Джак Рипън бе посочен като неин президент, а точно под името му се мъдреше печатът на мощната адвокатска кантора на един бивш кмет със седалище в Сенчъри Сити. От документите се виждаше, че фирмата е била регистрирана през март 1988 година.

Справката за „Небесно псе“ бе значително по-къса: получих само един бял лист с бледа разпечатка на матричен принтер, от която се виждаше, че в окръг Лос Анджелис няма регистрирана фирма с име „Небесно псе“. Общо взето, очаквах да получа тъкмо това, но пак ми беше черен целият свят, задето е трябвало да чакам цели два часа за потвърждение.

От окръжното управление закретах към централната градска библиотека. Хората обичат да повтарят, че Лос Анджелис е град на образите, а не на думите, и аз съм склонен да се съглася, макар че няма да останете с такова впечатление, ако влезете в централната библиотека — тя е направо върхът! Искях да видя дали ще намеря

нещо повече за „Нощен приют“. Всъщност, защо да си кривя душата — не толкова за приюта, колкото за Роза Мендес. Не само защото тя ми беше интересна като жена — а тя наистина ми беше интересна, а защото знаех за „Нощен приют“ само малкото нещо, които ми бе казал Сид Тайтелбаум. Недоумявах как жена с докторска степен е стигнала дотам, че да държи приют, пълен с проститутки. Все си мислех, че няма начин местните вестници да не са писали нещичко за нея.

И се оказах, моля ви се, прав!

Излезе, че Роза си е направо местна героиня. Бях изненадан, че никога досега не съм чувал за нея. Според картотеката само за някакви си две години името ѝ се е появявало в „Лос Анджелис Таймс“ цели дванайсет пъти. Намерих статиите и ги изчетох, прехласнат и очарован. Докато пишела докторската си дисертация, Роза се издържала като журналистка на свободна практика. Отразявала живота на проститутки и сводници за местен холивудски вестник — така малко по малко се сприятелила с непълнолетните проститутки и била дълбоко развълнувана от горчивата им съдба.

Макар че никога дотогава не се била занимавала с подобни начинания и почти не разбирала от тях, Роза се запретнала и създала в помещението на изоставен магазин „Нощен приют“. Обикаляла паралиите, умолявала ги, очаровала ги, само и само да изкрънка средства за приюта, макар и в повечето материали да се отбелязваше, че се справяла с триста мъки и парите все не достигали. В една от статиите се описваше как първият „Нощен приют“ изгорял до основи, навярно бил подпален от ядосан сводник, как самата Роза получавала заплахи и дори била нападната от онези, чиито интереси засягала. Тя обаче упорствала, не се давала.

Открих в каталога толкова много препратки към материали за Роза и „Нощен приют“ — доста от тях в централния печат — че преспокойно можех да стоя в библиотеката чак до тъмно и сигурно пак нямаше да ги изчета. Реших обаче, че общо взето съм получил представа и бях направо смаян от Роза. И то не от краката ѝ.

И бездруго бях в центъра, та отскочих да обядвам в „Пантри“. Заведението си го има откак свят светува (което в летоброенето на Лос Анджелис означава от двацет и пет-шест години), и е прочуто с най-гадния, най-мазен винен кебап от тази страна на мътната Мисисипи. Поръчах си и сърцеразбивателен омлет с три яйца към картофите,

които, както никога, не бяха препържени, полях ги с пет-шест чаши кафе „Чарлс Мансън“ и си тръгнах с усещането, че съм се наял така, та да ми държи цяла седмица.

Следващата ми спирка беше в квартал Мид-Уилшир и в редакцията на любимия на всички икономически вестник „Дейли Варайъти“. Кметството от години държеше разкопани улиците под и около булевард Уилшир — строеше метро.

Притрябвало ни е метро в Лос Анджелис! Досега са изградили съвсем малък участък, но както гледам, никой не си умира от желание да се вози на него. Твърдят, че метрото щяло да бъде най-безопасното място в града, мен ако питате обаче, хич не искам да съм под земята, ако ми се приходи по голяма нужда. В това метро вече са излели не знам колко си милиарда долара, но сега-засега то не води доникъде. В най-добрия случай не води дотам, докдето хората искат да идат. Кметството се кълне, че когато го построели — май беше някъде през 2007 година — щяло да бъде страхотно, но не ми се вярва, че дотогава ще съм жив, за да му се порадвам. Междувременно строителите продължават да всяват хаос в цялото движение и само затрудняват паркирането. Като че ли и без тях беше лесно да намериш къде да паркираш! Накрая открих местенце в една странична улица и дори наследих час и половина върху апарата за таксуване. Както бе тръгнало, ведно с винения кебап и всичко останало денят току-виж се окажеше същинска мечта.

Попитах охраната за Дъг Хюс: връчиха ми временен пропуск и ме пратиха на четвъртия етаж. На всеки две седмици Хюс пускаше делова колонка във „Варайъти“ и беше в течение на всички сделки, сключвани и обсъждани в града. За разлика от много други икономически репортери изглеждаше и свястно момче и доколкото ми беше известно, не драпаше да се прочува като сценарист, макар че за второто не бих се обзаложил. Сигурно трябваше първо да се обадя и чак тогава да му се изтърсвам на главата, но се утеших с мисълта, че така съм му отнел възможността да ме отпрати. Преди две-три години Хюс бе разговарял надълго и нашироко с мен — пишеше книга за живота на хора, които навремето, като деца, са били актьори, та си рекох, че ми е длъжник. Нямам представа дали я е написал тази книга и дали изобщо я е издал. Знам само, че и да я е издал, не съм получавал екземпляр.

Вратата на кабинета на Хюс беше отворена, но вътре нямаше никого. Почти цялото пространство беше заето от огромното дъбово бюро, отрупано с цяла лавина книги, списания и вестници. Върху стените бяха окачени два-три рекламни плаката на „Нилсън и Арбитрън“. Имаше и малка снимка в рамка на Хюс, който беше с тузарска рибарска шапка и усмивка, голяма колкото Аляска, и държеше Садам Хюсеина на пъстървите.

— Извинявайте...

Обърнах се: досадата върху лицето на Хюс бе изместена от усмивка — беше ме познал и сякаш ми казваше: „Ти ли си бил бе!“ Останах доволен, че усмивката не е отстъпила място на досадата.

— Я кой ни е дошъл, Марти Бърнс! — рече журналистът и ми протегна ръка.

— Как си, Дъглас?

— Не мога да се оплача, не мога да се оплача. А ти?

— Мотая се като муха без глава — отвърнах аз. — Върви ли писането на книги?

— Хич не ме питай! Гнездо на усойници! Шоубизнесът де. Всичките са лайнари и дупедавци, но в това е половината кеф. — Той се промуши покрай мен и се разположи зад писалището. Почти не го виждах от камарите книги и вестници, докато Дъг не махна една купчинка и не ми махна да седна. — Какво те води по тези самотни краища?

— Извинявай, че ти се изтърсвам така... — Хюс ми махна да не съм се притеснявал. — Но ме интересуват едни неща и си рекох, че тъкмо ти си човекът, който ще ми помогне. Ще ми отделиш ли няколко минути?

— Защо изобщо питаш! — отвърна той. — Не помниш ли, че пиша колонки. Не гоня срокове. Разследване ли правиш?

— Нещо такова — казах аз.

Навремето, когато бяхме разговаряли, Хюс бе очарован, че съм частен детектив. Дори след като му обясних, че печеля колкото да не умра от глад и се пръскам от скука, останах с впечатлението, че той ме смята едва ли не за Томас Магнум или Джим Рокфорд.

— Интересува ме какво всъщност се крие зад сделката с „Рипън Ентъртейнмънт“ — поясних аз.

— Бре, бре, бре, виж го ти къде се целел! — ахна Хюс и се залюля на стола. — Може и да не гоня срокове, но се надявам да се пенсионирам след десетина години. Там е мътна и кървава, мой човек. Какво по-точно те интересува?

— Да ти призная, не съм следил как точно е протичала сделката. Ще ти бъда признателен, ако ме светнеш. Интересувам се по-конкретно от всичко, свързано с киностудия „Усмихнатото хлапе“.

Хюс присви очи и се вторачи в мен.

— „Усмихнатото хлапе“ значи! Това е свидната рожбица на Рипън. Да не работиш по случай, в който е забъркан големият лош Рипън?

— Виж какво, Дъг. Надявам се това да си остане между нас. Сега-засега и аз не съм съвсем наясно какво точно разследвам, не е изключено да няма нищо общо с Рипън. Не искам да разлайвам кучетата. Чу ли?

Хюс забарабани с пръсти върху купчината бумага и се усмихна.

— Ама разбира се, гроб съм — рече той. — Но нали, ако се натъкнеш на нещо интересно, ще го споделиш и с мен?

— Дадено — приех аз. — А сега ми разкажи за „Рипън Ентъртейнмънт“.

Хюс преплете пръсти зад главата си и пак се наведе назад със стола. После се дръпна рязко напред и започна да рови из купчината документи и списания, откъдето извади много лъскав годишен отчет, дебел колкото телефонния указател на Сан Диего.

— Тук пише всичко — рече ми журналистът.

Грабнах доклада. Върху лъскавата корица имаше фотомонтаж на ухилени японски и американски бачкатори. В горния ляв ъгъл грееше японско изгряващо слънце. В долния десен ъгъл се мъдреше доброто старо американско знаме с неговите звездички и чертички. В средата с изискан дребен шрифт пишеше „Йошиитоши Интернешънъл“. Прелистих надве-натри брошурата и я метнах нехайно върху писалището.

— Обясни ми, ако обичаш — примолех се отново.

— Сигурно вече знаеш всичко — подхвана Хюс. — Това е нещо като римейк. Или продължение. „Йошиитоши“ е поредният японски гигант, наумил си да пробие и в медийния бизнес. Точно както „Мацушита“ с „Ем Си Ей“ и „Сони“ с „Кълъмбия Трай Стар“.

„Йошиитоши“ не се вреди за „Ем Си Ей“, опари се с италианците и във фиаското на „Метро Голдуин Майер“. После пак се опита да прилапа „Ем Си Ей“, но „Сийграмс“, а след това и „Мацушита“ му показаха среден пръст. Тогава „Йошиитоши“ рече и отсече: повече няма да допуска да го преобават и заложи нечувана сума за „Рипън Ентъртейнмънт“ — нали я знаеш старата песен как бъдещето на индустрията било в софтуера и във вертикалните сливания. Има хора, които никога не си извличат поука. Започнали са със стоманодобив, а сега се занимават с всичко. Виждал ли си рекламите за новия автомобил — „Мистрал“? С оная, цицестата, как ѝ беше името. А, да, Шарън Стоун. Филиал е на „Йошиитоши“.

— Значи работата наистина е дебела.

— Много дебела. Разчуха се някои нещица за тъмното минало на фирмата, но като се замисли човек, няма японска фирма, която да не пере пари. Просто системата там е такава, не че същото не важи и за „Ексън“ или другите типове с дебели портфейли в Америка. Стига да се поразровиш.

— Какво му е тъмното на това минало? — настоях аз.

— Всичко е само слухове... — уточни Хюс. Кимнах му да продължи. — Всички корпорации са забъркани в мръсната политика, но ако се вярва на хората, навремето, през Втората световна война, в стоманолеярните на „Йошиитоши“ като роби са работели корейски военнопленници.

— Очарователно — пророних аз.

Хюс сви рамене.

— И в миналото, а и в по-ново време компанията е била свързана и с якуза — японската мафия. Но японците пипат по-различно от нашите лоши момчета. Внимават поне привидно всичко да е законно. Никой не гледа накриво някоя японска фирма само защото е била — и е — свързана с якуза.

— Нима и досега е възможно някой с такова минало да довтасва тук и да купува американска фирма?

— Обясних ти вече, това са само слухове. А и чисто формално сделката с продажбата на „Рипън Ентъртейнмънт“ все още не е одобрена от Комисията за ценните книжа и борсите, макар че това е фасулско. Всъщност сделката си изглежда съвсем чиста: Рипън си запазва петдесет и не знам колко си процента от дяловете, така че пак

дърпа конците. Но всеки акционер с капчица ум в главата би гласувал на токийската минута за продажбата.

— Защо?

— Шантава работа. „Йошиитоши“ плаща за акциите баснословни суми. Рипън е от тежката артилерия, но въпреки това за кой дявол им е на японците да изкупуват дяловете на цена, двойно по-висока от пазарната?

— Предавам се! Защо го правят?

— И аз не го проумявам — който отговори на този въпрос, заслужава милиард. Виж как „Сони“ се прецакаха с оная сделка, сега не им остава нищо друго, освен да си скубят косата. Още не могат да пресметнат загубите. Не само че се изръсиха жестоко, но и не знаят как да управляват фирмата, за да печелят от нея. В „Мацушита“ ще си направят харакири, ако загубят „Ем Си Ей“. Филмите не са автомобили. Всеки говори колко се печелело от софтуер, но в тая игра си има и доста рискове. Особено пък за хора, които не разбират, а ония жълтурковци си нямат и хал хабер за какво става дума. Божичко, Марти, ти поне си наясно с Индустрията. Тя не се променя никога. В счетоводните книги няма и цент печалба, а всички, освен инвеститорите и Джим Гарнър пълнят гушите. Е, в корпорациите е малко по-различно, но откакто купиха компаниите, японците направо са се видели в чудо. Не че тия жълти лайнари са ми симпатични, няма такова нещо!

— Защо тогава според теб „Йошиитоши“ се натиска да сключи сделката?

— От черна завист, мой човек. Фройдистка му работа. Кое то ще рече — шантава. В „Йошиитоши“ не искат да останат по-назад от другите. Може би се чувстват пренебрегнати. Или си въобразяват, че са изтървали нещо. Или пък са си наумили да докажат, че ще преуспеят там, където конкурентите им са се издънили.

— Звучи ми доста глупаво — отбелязах аз. — Мислех японците за по-умни.

— Не вярвай на всичко, което четеш — поясни Хюс. — Нали знаеш, всеки ламти да се отърка о звездния прах на киното. Всеки зъболекар, вложил пет бона в дружество с ограничена отговорност, на бърза ръка решава, че е по-велик и от продуцента Сам Голдуин. Макар че поне дотук „Йошиитоши“ вече направи един голям удар.

— Какъв?

— Заедно с „Рипън Ентъртейнмънт“ получи и самия Рипън. Изключителните права върху него за цели седем години.

— Че на кого е притрябвал този чекиджия? — ахнах аз.

— Така си е, на никого — прихна Хюс. — Но фирмата — това е Рипън! Дума да няма, голям гъз е — макар че ще се закълна в девствеността на щерка си, че никога през живота си не съм изричал тези думи — но му сече пипето. Не можем да не му го признаем: именно той и никой друг превърна „Рипън Ентъртейнмънт“ в такъв гигант. Много по-едри риби от него се издавиха, докато той си се носи весело по вълните на щастието.

Взех брошурата с годишния отчет и отново се опитах да я прегледам. От колонките с цифри ми се зави свят.

— А „Усмихнатото хлапе“? — попитах аз.

— Какво „Усмихнатото хлапе“?

— И аз не знам какво. Що за студия е?

Хюс издаде устни напред и докосна горната до върха на носа си, с което заприлича на Габи Хейс.

— Това е свидната рожба на Рипън — поясни журналистът. — Използва я за личните си престижни начинания. Снимал е в нея онзи шантав мюзикъл на ужасите с Дейвид Линч, нали се сещаш? Или ултравиолетовия уестърн с Джон У „Форт Да“. Или минисериала за кабелните телевизии с Том Ханкс и Уинона Райдър, в който действието се развива в Сараево. Заснетото в „Усмихнатото хлапе“ невинаги носи пари, затова пък обикновено обира наградите. Честно казано, в крайна сметка носи и пари.

— Как ще повлияе на киностудията сделката с „Йошиитоши“? — поинтересувах се аз.

— Хм! И аз не знам — изпелтечи Хюс. Видях, че му е неприятно да си го признава. — Вероятно изобщо няма да й повлияе. Мен ако питаш, Рипън няма да отстъпи за нищо на света контрола върху „Усмихнатото хлапе“. Но нека проверя.

— Благодаря ти.

— Хайде, изплюй камъчето — подкани журналистът.

— Моля?

— Виждам, че ти се ще да ме попиташ още нещо — подсмихна се Хюс. — Давай смело, не се притеснявай!

Почуках с пръсти по устните си, после скръстих длани върху скута си.

— Но да си остане между нас, нали? — повторих аз. Хюс отново кимна. — Чувал ли си нещо... нещо неприятно за „Усмихнатото хлапе“?

— В какъв смисъл? — попита Хюс.

— Във всякакъв — поясних аз. — Нещо, от което да ти настръхнат космите в носа. Слухове, клюки, драсканици върху стената в мъжкия кенеф. Каквото и да било.

Хюс се наведе над писалището и ме изгледа. Явно подсъзнателно прокара пръст под носа си. Не, нямаше нито едно косъмче, което да стърчи.

— Знаеш в какъв град живеем, Марти — рече накрая журналистът. — Вечно се носят някакви слухове. За всичко и за всички. И майка Тереза да се появи в Спейго, все ще се намери някой, който да изшушука, че от задника ѝ се е подавал лалугер. Джак Рипън има много врагове — с лопата да ги ринеш. И сигурно си ги заслужава. Тръгнеш ли да разпитваш, все ще подочуеш нещичко за него, а и за „Усмихнатото хлапе“. Но нямам намерение да повтарям такива слухове. Дори и да се закълнеш, че няма да излязат от тази стая. Каквито и да са личните ми чувства към Рипън — а тъй като съм нормален, нравствен човек, вероятно се досещаш какви са тези чувства — пак ще ми е тъпо да разнасям клюки. Отговорих ли ти на въпроса?

Очите му блестяха някак странно. Не можех да преценя дали само ми се прави на много морален, или просто ме дразни, за да разпали любопитството ми. Но и в двата случая бе отговорил на въпроса ми.

— Е, какво да се прави, трябва да се примиря! — възкликнах аз.

Погледнах си часовника, бях отнел на Хюс прекалено много време. Изправих се и му благодарих. Отново обещах да му съобщя, ако се натъкна на нещо интересно, той пък каза, че ще се опита да понаучи какви са условията за „Усмихнатото хлапе“ в сделката с „Йошиитоши“. Тръгнах към вратата, но преди да изляза, щракнах с пръсти и се обърнах.

— А, да — рекох, — още нещо. — Хюс вдигна рунтава вежда. — Знаеш ли нещо за киностудия... как ли беше, а, да, „Небесно псе“?

Сигурно исках да видя как ще реагира, може би дори очаквах „Небесно псе“ да присъства в някоя от клюките за „Усмехнатото хлапе“, които Хюс отказваше да повтори. Репортерът дори не трепна. Само се позамисли и поклати глава.

— Не ми говори нищо — рече ми. — С Рипън ли е свързано?

Свих рамене и се усмихнах, после махнах и се изнизах. Надявах се и аз да съм поразчовъркал любопитството му.

Върнах се с колата в Холивуд и се отбих в „Нощен приют“. Роза ми беше казала, че ще се поразрови и ще опита да намери една-две снимки на изчезналите проститутки. Не беше в приюта, но едно от момичетата ми връчи плик от кафява амбалажна хартия — върху залепеня етикет старателно на машина бе написано моето име. Отворих плика и извадих две мътни моментални снимки — май бяха правени на коледно тържество в приюта. Бяха групови, но на всяка от снимките лицето на едно от момичетата бе оградено с червено кръгче, а откъм опакоето бе написано името му. Както би могло да се очаква, Шери беше пищна и червенокоса, с огромни цици и широка цял километър усмивка, а Сид беше кестенява, с късо подстригана коса и момчешко лице едва ли не на зубрачка. Явно се притесняваше от фотоапарата. И двете снимки бяха лоши, така че очите на всички обекти върху тях бяха в една или друга степен розови. И на двете фотографии Роза бе в края — носеше крива усмивка и шапка и бяла брада на Дядо Коледа.

Не бе оставила бележка към снимките.

— Наистина ли навремето сте били известен?

Погледнах момичето, което ме зяпаше така, сякаш съм в клетка в зоологическата градина. Изглеждаше на около тринайсет години, ако не се брои косата ѝ, боядисана в пламтящо розово, и подредените в редичка следи от спринцовка по ръката ѝ. Клатушката се напред-назад на пръстите на босия си десен крак. Левия бе притиснала към десния прасец, досущ балерина. Късите ѝ къси панталонки разкриваха тънки като щеки крака и още следи от спринцовка. Не изглеждаше много изискано, затова пък приличаше на малко момиченце.

— Според мен, да — отвърнах.

Пъхнах отново снимките в плика и го прибрах в джоба си. Момичето вероятно знаеше защо са ми, но нямах намерение да го обсъждам с нея, освен ако тя първа не заговори за това.

— Как се чувства човек? — попита замечтано девойчето.

— За кое — да е известен или да е бил известен навремето? — попитах го.

В ъгълчето на устата ѝ се бе закачило парченце чипс. Пресегнах се и го махнах нежно с палец. Момичето прихна.

— Смешно ми е — каза ми то.

Щом се качих отново в колата, извадих снимките от джоба си и известно време ги разглеждах. Опитах се да запомня лицата на Сид и Шери, но да ви призная, те приличаха като две капки вода на всички останали проститутки, които съм виждал, и още щом извърнах очи, ги забравих. Дълго се взирах и в лицето на Роза. Виж, него хич не ми беше трудно да запомня.

И аз не знам какво ме прихвана, но реших да отскоча с колата до „Усмихнатото хлапе“ в Бърбанк. Рекох си, че няма да е зле да държа под око сградата до края на работното време — колкото да видя кой влиза и излиза. От тези игрички ползата не е кой знае колко голяма, но никога не е зле да провериш с кого точно си имаш работа, пък и да ви призная, нямах какво друго да върша. Спрях в един гастронорм да си взема опаковка от шест бири „Хенри“ и половинка печени фъстъци — все пак имах нужда от нещо, което да ми прави компания през самотните часове на следенето. Грабнах и екземпляр на „Премиера“. Винаги държа в колата малка хладилна чанта — знае ли човек! Само дето кореецът на касата ми взе два пъти повече за шестте бири, та си рекох, че наистина се справям чудесно в живота.

Първата бутилка вече беше пътник, когато спрях при тротоара от другата страна на шосето срещу сградата на „Усмихнатото хлапе“. Заслушах се в мача, който предаваха по радиото, и без да изпускам входа от око, се заех да прелиствам списанието — научих, че Джони Деп бил жив дявол. От това място виждах добре и вратата към подземния гараж на зданието. За такава голяма административна сграда хората, които се движеха пеш, бяха удивително малко. Седях така още доста време, обърнах още две бири и реших, че ми се пикае. Понечих да отскоча до някоя от съседните улички, после обаче си казах, че няма нищо лошо да използвам и мъжката тоалетна в сградата на „Усмихнатото хлапе“. Така де, никой не ме познаваше, никой нямаше причина да се усъмни, че държа входа под наблюдение. Мина ми през ума дори да намина през информацията и да видя как е моят

приятел, а защо не да му пъкна и поредната двайсетачка, та да си отваря очите на четири. Имах присъствието на духа да лапна едно ментово бонбонче, за да си освежа дъха, преди да слеза от колата.

Когато влязох в сградата, от полярния студ отново ме побиха тръпки и голите ми ръце настръхнаха. Както беше тръгнало, пневмонията ми бе в кърпа вързана. От асансьора слезоха двама мъже в еднакви официални сиви костюми, но инак фоайето беше безлюдно. На информацията нямаше никого, затова тръгнах право към мъжката тоалетна в дъното. Точно под носа ми вратата се отвори с гръм и трясък и от кенефа излезе младеж в тъмносиньо яке. И двамата се стреснахме, после си кимнахме лекичко, а той ми държа вратата, за да вляза. От мъничък високоговорител някъде по ъглите се лееше тиха досадна асансьорна музика. Почувствах се едва ли не патриот, докато пикаех под звуците на струнния оркестър „101“, който свиреше „Да се завърнеш в Америка“ на Нийл Даймънд.

Измих си ръцете, наплисках си лицето с вода и чак тогава забелязах, че няма хартиени салфетки и разполагам само с онези гадни сешоари за ръце. Докато се опитвах да застана под машинката, за да си изсуша лицето, по врата ми се застичаха струйки вода. Точно в този момент в тоалетната влезе някакъв тип, който ме видя в тази поза. Изправих се и се насилих да се усмихна, но мъжът направи широка крачка, за да ме заобиколи, и на бърза ръка се отправил към една от кабинките. Известно време ръчка резето — явно искаше да се увери, че откачалките ще си останат там където им е мястото — под сешоарите, бълващи топъл въздух. Дотогава лицето ми вече си беше изсъхнало от само себе си. Въздъхнах тежко и се върнах във фоайето.

Младежът, с когото бях изтанцувал едно танго, докато бях влизал в кенефа, седеше на информацията. Беше кацнал върху висок стол и зяпаше през тъмните стъкла на прозорците. Стори ми се, че си мечтае за сърфинг, за волейболни топки и момичета по изрязани бански костюми. На негово място щях да си мечтая точно за същото. Щом се приближих, младежът се обърна и ми кимна отново.

— Желаете ли нещо, господине? — попита ме.

— Да — отвърнах аз. — Всъщност търся господина, който обикновено работи тук.

— Това съм аз — каза младокът.

— Не. Търся възрастния чернокож господин. Малко ми е неудобно да си призная, че не знам името му, но през годините често сме провеждали интересни разговори. Просто исках да го поздравя.

Нямах представа, разбира се, откога чернокожият старец работи тук. От краткия ни разговор бях останал с впечатление, че не е от скоро.

— Само аз работя тук денем — знаеше си своето хлапето.

— Дори и да е така, сте нов.

— Това ми е третият ден — отвърна той и се усмихна насила.

Вероятно реши, че съм някоя важна клечка.

— А не знаете ли какво е станало с другия човек?

— Сигурно е напуснал — рече хлапето. — Или са го уволнили. В тази професия текучеството е голямо. Аз следвам информатика.

— Звучи интересно — казах аз. Съмнявах се хлапето да разбира нещо от компютри, ако поглъща десет мегабайта RAM. — Но ми е мъчно за стареца. Беше много сладкодумен.

Хлапето сви рамене. Явно реши, че съм никой, и изгуби интерес.

— Знаете ли — не се давах аз, — старецът беше обещал да ми намери един адрес. На фирма, което се е преместило на друго място и трябваше да остави новия си адрес. Киностудия „Небесно псе“.

Хлапето въздъхна, явно решило, че в крайна сметка ще го принудя да поработи малко. Забърника из чекмеджетата в бюрото и накрая извади списък с имена и адреси.

— Я повторете още веднъж!

— Киностудия „Небесно псе“. Според мен седалището ѝ беше в помещенията на „Усмихнатото хлапе“.

Младокът прегледа няколко пъти списъка, но не откри нищо.

— Съжалявам — каза накрая. — Дори и да са се помещавали тук, са се изнесли преди повече от година.

— Никога ли не сте чували името? — настоях аз.

Момчето само поклати глава.

— Защо не се качите и не питате в „Усмихнатото хлапе“? — предложи то.

Това беше пример за мислене от по-висок порядък и аз нямаше как да не му го призная. Казах, че няма нужда, и му благодарих. Върнах се при колата, качих се и си отворих поредната бира. Дори в хладилната чанта вече бяха започнали да се стоплят.

Отпих от блудкавата течност и забарабаних с пръсти по напечения волан. Притеснявах се, задето чернокожият старец е изчезнал. Нямах причина да се тревожа: най-логичното бе да предположа, че си е отслужил надлежно своите двацет и пет години, че са му организирали голямо прощално тържество, наградили са го със златен часовник и са го пратили на заслужен отдых, но кой знае защо ми се струваше, че случаят не е такъв. Волю-неволю се питах дали той не се е изпуснал пред някого за разговора ни за „Небесно псе“ и не си е навлякъл неприятности. Нямах как да си затворя очите за това, че Джон Дългуча бе убит малко след като се представих в „Усмехнатото хлапе“ като „господин Силвър“. Реших, че е съвпадение, но сега, след като изчезнаха още две проститутки и старецът от „Пропуски“, вече започвах да се тревожа.

Реших, че ако пак ми се припикае, ще ида в някоя странична улица и ще се крия в сянката.

Натъкнах се на следата от чист късмет. Винаги става така.

В последната бутилка бира имаше не бира, а топла помия, ризата ми бе наквасена с пот. „Доджърс“ изгубиха мача и ластикът на гащите ми се беше скъсал. Трябваше непрекъснато да се намествам върху топлата седалка на автомобила, за да не ми се завират в задника. Цял следобед не бях изпускал вратата от очи, бях видял как малко след пет от административната сграда се разотива цяла тълпа служители, но не бях видял нито един познат, камо ли пък Джек Рипън. В шест часа хората, излизащи го сградата, вече се брояха на пръсти и аз реших да се разкарам оттук. После се сетих за задръстването, което ще се наложи да изтърпя, докато се прибирам по някое от ждрелата към Силвър Лейк. Видя ми се непосилно да го изживея, и то със скъсан ластик на гащите — щеше да ми дойде множко. Казах си, че и бездруго съм клечал в колата толкова дълго и няма да ми стане нищо, ако поизчакам още час-два.

Белият микробус се показва малко след шест и половина. Бях огледал всички автомобили, излезли от подземния гараж, но никой не ми беше направил впечатление. Нямах да обърна внимание и на този микробус, ако шофьорът не беше спрял и не бе слязъл малко след автоматичната бариера. Някой беше пъхнал под чистачката на

предното стъкло нещо — едно от онези правоъгълни розови листчета, дето уж приличат на квитанции за паркиране, но всъщност са листовце с менюта на заведения с обслужване по домовете — и шофьорът нямаше как да го махне отвътре.

Когато се обърна с гръб към мен, за да дръпне едно листчето и да го махне от стъклото, аз успях да прочета надписа отзад на якето му — една от онези сатенени бейзболни куртки, каквито навремето носеха само недорасли копеленца с мазна коса и самоделни пистолети, но които напоследък са излезли на мода сред снимачните екипи в абсолютно всички киностудии. Умът ми не го побираше защо се е навлякъл в тази жега с яке — единственото обяснение беше, че типичният профсъюзен член в снимачните екипи дава мило и драго да изглежда добре, вместо да се чувства добре (или пък да работи добре, но всъщност защо да искаме от тях да са по-различни от всички останали?). Ръкописните букви бяха достатъчно едри, за да прочета: Киностудия „Усмехнатото хлапе“. Точно отдолу в крещящи тонове бе нарисован и арлекинът.

Шофьорът се метна на микробуса без регистрационни номера, зави наляво и пое в посока, противоположна на тази, в която бе обърната колата ми. Слънцето се отразяваше в прозорците и не видях дали на предната седалка има още някого. Завъртях припряно ключа на двигателя, но той угасна. Пак го запалих и направих обратен завой по булеварда, като почти отнесох два значително по-скъпи автомобила. Чух по свой адрес цял поток от какви ли не епитети, вдигнах прозореца, включих климатика и се впуснах да преследвам микробуса. Чудо на чудесата, в лицето ме удари студен въздух.

Докато микробусът лъкатушеше из Бърбанк, на два пъти почти го изгървах. На кино и по телевизията изглежда фасулско да преследваш кола, но я да ви видя как ще го правите на живо, без да нарушите сума ти правила! Особено пък ако другият шофьор кара като ненормален, какъвто беше случаят с мъжа в микробуса: жълтото по светофарите му действаше както червен парцал на бик, и той переше, без да се съобразява с нищо и с никого. За късмет движението бе доста натоварено и въпреки че аз току засядах на светофарите, а той препускаше като невидял право напред, все не успяваше да се отдалечи. Бях най-много на шест коли от него, когато зави към бариерата на магистрала Голдън Стейт в северна посока.

Щом излезе на магистралата, която, колкото и да е странно, не бе особено натоварена, онова приятелче натисна газта до дупка и отпраши напред, та се притесних, че вярното ми субару няма да се справи. По едно време стрелката за скоростта запъпли към сто и двайсет километра и аз се притесних още повече, че като нищо ще ни треснат и на двамата по една глоба — знаех, че на отбивката за булевард Ланкършим винаги има катаджии, които дебнат с радар. За наш късмет те явно бяха в почивка — някои похапваха понички, други налагаха един чернокож моторджия, а след километър-два пак започнаха задръствания. Виждах микробуса пред себе си чак до разклона, където Голдън Стейт се влива в магистрала Сан Диего.

Нямах никаква представа накъде е тръгнал микробусът и още помалка — защо го следя. Нямах да се учудя, ако шофьорът е тръгнал да закара нещо и щом го остави, се върне право в Бърбанк, но ми се видя странно по това време на деня микробус без регистрационни номера да се занимава с такива делнични дела. Шофьорът на микробуса свърна на изток към Каниън Кънтри, по магистрала Антълоуп Вали и пак подкара като луд. Натиснах газта до дупка с надеждата да не изоставам, но, кажи-речи, нямах коли, които да пътуват в тази посока, та бе почти изключено да го изгърва. Този път не водеше почти наникъде — докъдето поглед стигаше, имаше само камънак и шубраци. Любопитството ми се разпали още повече.

Слънцето почти беше залязло, но изчаках първо шофьорът на микробуса да включи фаровете и чак тогава ги запалих и аз. Продължаваше да кара с близо сто и двайсет километра в час — по нищо не личеше къде се е разбързал такъв. По едно време видях, че бензинът ми свършва, и се напсувах, задето не съм заредил. Тръгна ли да следя някого, винаги зареждам ей така, за всеки случай, но какво да се прави, напоследък непрекъснато давам засечки и за най-простите неща. Молех се онова приятелче да не е тръгнало надалеч — инак работата ми беше спукана.

Но нали съм си късметлия, след два-три километра на шеметно препускане стоповете на микробуса примигаха, шофьорът отби рязко към платното за бавно каране и свърна към разклонението за Агуа Дулче. Аз също намалих скоростта, но поизчаках той да стигне бариерата на отбивката, за да не му се лепя точно отзад. Видях, че след бариерата завива наляво, и от гърдите ми се изтръгна въздишка на

облекчение, когато съгледах табелите с имената и километрите. Не бях идвал по тези места от цяла вечност, но се досетих, че микробусът вероятно е поел към парк Васкес Рокс.

Там сигурно имаше снимки.

Паркът е малък, на издръжка е дори не на щата, а на окръга, и още щом го видите, начаса ще го познаете. Използван е за снимането на стотици, да не кажа хиляди филми, телевизионни сериали и реклами. Навремето тук сме снимали сцените с един сън от „Солникови и Пиперкови“. Разположен е на сред пущинака, наречен Агуа Дулче^[1], но хич не се подвеждайте от името, това не е вода, ами бозави баири и долини, част от каньона Ескондидо. Виж, чукарите наистина са си страхотна гледка. Възправят се под шеметни ъгли и наподобяват огромни гранитни развалени зъби в устата на старец. Високи са най-много шейсет-седемдесет метра, но изглеждат доста страховити, ако си застанал в подножието им. И още по-важно, ако ги гледаш през визьора на камерата, скалите са си естествен кинодекор, и то само на час път от сърцето на Холивуд. И най-добрият сценограф с бездънен бюджет не би се справил по-добре.

Киностудия „Усмехнатото хлапе“ явно имаше нощни снимки — кинаджиите нямаше какво друго да търсят тук, нямаше и друга причина техен микробус да идва по тези места. Карах на безопасно разстояние след микробуса, който пое по лъкатушния път към Васкес Рокс. Излязох на малко възвишение, спрях и видях, че микробусът е спрял пред вратите на парка. Извадих от жабката бинокъл. Въпреки че се здрачаваше, все още се виждаше. Пътят бе отцепен и двама от охраната осветиха с фенерчета кабината на микробуса. Махнаха на шофьора да влиза, после пак затвориха портата. Не бях сигурен, защото се мръкваше, но ми се стори, че мъжете от охраната са въоръжени.

Тази вечер не ми беше писано да вляза през парадния вход.

[1] Сладка вода (исп.). — Б.пр. ↑

10.

Обърнах автомобила, за да потърся друг, не толкова очебиен път към парка. Реших да се вживея в ролята на добър частен детектив и в началото подкарах с угасени фарове, но тутакси се блъснах в един от металните стълбове от страни на тесния път. После се опитах да карам само на мигачи и на бърза ръка пометох още два стълба. Слязох да огледам щетите, но беше тъмно като в рог и не видях нищо. Наложих се не само да включа фаровете, но и да пусна дългите светлини. Предният капак беше одраскан, но аз не се разстроих кой знае колко — и бездруго трошката ми отдавна беше за боклука. Като всеки истински жител на Лос Анджелис от години карах без застраховка, та хич и не се надявах да си покрия поне малко от разходите за щетите. Реших, че сега не ми е до това да се правя на шпионин, и подкарах назад по пътя с включени фарове. Успях криво-ляво да не блъскам повече стълбове, но затова пък прегазих нещо мъничко и пухкаво, изскочило право пред мен от шубрака. Убия ли животинка, настръхвам целият — бях доволен, че е тъмно и не виждам кървавата пихтия, която съм оставил подире си, макар че все пак погледнах в огледалото за обратно виждане.

Обиколих по криволичещия път парка с надеждата да намеря друг вход. По едно време спрях и погледнах на лампата в купето пътната карта, но доколкото видях, на нея не бе отбелязан втори вход. Щом излязох, ми се стори, че откъм източната страна на парка съм съгледал черен път, който води в обратна посока, май към Васкес Рокс. Завих и след броени секунди ударих рязко спирачки, за да не прегазя двамата въоръжени мъже от охраната, изскочили от будката до заключената порта. Те веднага дойдоха при автомобила и застанаха от двете му страни. Нямахше накъде да отстъпвам, затова реших да сваля стъклото на прозореца и да се престоря на ни лук ял, ни лук мирисал.

— Хей! — провикнах се аз и се ухилих тъпо, демек, вижте ме какъв смотаняк съм, да се загубя!

Не че обикновено изглеждам по-различно.

Пазачът, приближил се откъм моята страна, беше едър като канара и явно си беше професионалист човек. Стоеше на около метър — метър и половина от прозореца и когато заговори, не се наведе към мен. Всъщност не посегна и към оръжието — не го видях точно какво е, макар и да изглеждаше добро — само тръсна лекичко пръсти при кобура на бедрото си.

— Паркът е затворен — обясни ми мъжагата.

Имаше квадратна глава и ушички без мека част, хилеше се кръвнишки.

— Май съм се загубил — рекох, все тъй ухилен. Държах картата разтворена върху коленете си. — Отбих от магистралата, за да потърся бензиностанция, и сега не знам как да се върна.

Стори ми се, че онзи вече не стои така сковано, но той пак не се приближи. Кимна на колегата си, който също дойде откъм моята страна. Той имаше валчесто веселяшко лице. Двамата ми напомняха прословутите гръцки маски.

— Магистралата е в тази посока — рече Комедията и махна напосоки. — След разклонението карайте все вляво и после направо.

— Благодаря ви — казах аз и зяпнах в посоката, която ми беше показал. — А не ви ли се намира клетъчен телефон, искам да се обадя.

Трагедията поклати глава.

— Ох, да му се не види! — завайках се аз. — Никога не съм си падал по храсталците и горите. А сега за капак и да се загубя.

— Ама вие не се притеснявайте, има един-два пътя към магистралата — успокой ме Комедията.

Беше се понавел към мен. Явно беше решил, че човек в субару надали може да го заплашва с нещо. Което, общо взето, си е самата истина.

— Я ми кажете — казах аз, — какво става там?

— Нищо — сопна се Трагедията.

— Окръжната управа винаги ли пази така ожесточено парка? — поинтересувах се, без да преставам да се хия.

— Снимат филм — обясни Комедията, с което си спечели леден поглед от своя колега, затова побърза да изправи гръб и да отстъпи назад.

— И аз съм един! Как не се сетих — подвикнах весело. — В този град накъдето и да се завъртиш няма начин да не се натъкнеш на

снимачен екип. Кой филм? Има ли и звезди?

— Снимките са закрити — отсече Трагедията и пак застана като глътнал бастун.

— А, такава ли била работата! Е, да си вървя тогава.

Подкарах бавно назад. Двамата от охраната излязоха в средата на пътя и загледаха стоповете ми. Продължих да пъпя като костенурка, взех няколко завоя и чак когато бях сигурен, че онези вече не ме виждат, спрях и угасих светлините.

Каквото и да снимаха в „Усмивнатото хлапе“, явно не искаха да им се пречкат любопитковци. В закритите снимки — дори на терен — нямаше нищо странно, въпреки че предпазните мерки тук ми се сториха прекалени. Това, че бяха сложили въоръжена охрана на черен път, водещ към пущинака, можеше да означава само две неща: или че снимаха скъпа продукция, за която не искаха да научават журналистите — а това си бе твърде вероятно, ако Джак Рипън наистина снимаше някоя от пищните си продукции — или че вършеха нещо неблагоприятно. Не бе изключено и причината да е съвсем проста: че са наели хора, които не членуват в профсъюза, или снимат със статистите след разрешените по закон часове (Бог ми е свидетел, и аз съм го правил навремето доста често), или пък Джулия Робъртс пак им върти номера; въпреки това обаче може би ставаше въпрос за нещо по-сериозно. При всички положения не ме свърташе да разбера.

Не можех да се върна с колата и да мина покрай онези приятелчета с „маските“, колкото до главния вход, не смеех и да припаря там. Погледнах в тъмното към парка. От мястото, където бях спрял, до Васкес Рокс имаше някъде към четири-пет километра, от които ме делиха неравният терен и нощта, тъмна като сърцето на продуцент. Тъкмо ми идеше да зарежа всичко и да се прибера по живо, по здраво вкъщи, когато като видение пред очите ми отново изникнаха дългите крака на Роза.

Отбих колата възможно най-далеч от пътя, грабнах електрическото фенерче и бинокъла и се отправих към Васкес Рокс.

Мразя природата. Мразя я, и туйто. Първата ми жена (хич и не питайте!) вечно ме мъкнеше на излети и походи сред природата. Нямам нищо против да се поразходя по залез-слънце на плажа, не бих

възразил и да поскитам някой тих следобед из парка Хънтингтън Гардънс в Пасадина. Но хич не ме търсете, ако трябва да катеря баири и изровени пътеки колкото да позяпам спаружената от слънцето флора на Южна Калифорния, изпъстрена с кутийки от диетична кока-кола и използвани презервативи. Не си падам и по къмпингите. Дай ми петзвездни хотели. Може и да си променя мнението, ако заедно с палатката ми осигурите обслужване по стаите и воден масаж.

Казвам ви всичко това колкото да ви обясня, че за мен си беше жива мъка да вървя през шубрака към Васкес Рокс. Бях си го представял по-лесно. Безлунната нощ беше на моя страна — бе изключено да ме забележат, иначе обаче изобщо не виждах къде стъпвам, щях да си изпотроша краката. Непрекъснато се натъквах на къртичини и юки. Тези дървета изглеждат много красиви, ако им се любуваш от прозореца на колата на път за Лас Вегас или върху обложката на албумите на „Ю Ту“, но навлезеш ли сред тях в тъмното те издраскват от глава до пети. Непрекъснато си удрях глезените в щръкнали камъни и нагазвах в пълзящи растения, които сякаш бяха от филм на ужасите. Успях дори да наджапам в плитък поток със смрадлива застояла вода — същия, дал името на Агуа Дулче, намокрих си обувките и вдигнах цял рояк комари. Дори не подозирах, че в тази част на щата сме имали комари, а тя на всичкото отгоре бъкеше и с прилепи вампири — на няколко пъти направо ми изкараха ангелите, като се удряха с криле в голите ми ръце и лице. Чувах в далечината вой на койоти и се надявах да дебнат фазани (които, между другото, били разочароващо дребни).

Когато наближих Васкес Рокс, теренът стана още по-неравен и стръмен. Докато заобикалях два молоза, огромни като кулокранове, видях зад следващия хълм сиянието на мощни прожектори. Покатерих се на първия приличен на бозка камък и приклеках някъде при зърното. Извадих бинокъла от калъфа и огледах върховете на околните скали, но не видях на тях никого. Чувах тътена на генераторите, който ехтеше о камъните, и прекъсливото бръмчене на запалените двигатели на камионите. Тъкмо понечих да сляза от скалата и да се доближа още малко до снимачната площадка, когато точно отдясно чух как някой се препъва и псува. Долепих се до още топлия камък — стъпките се приближиха. Човекът спря при другия молос. Затаих дъх и чух в тишината звука на течност, разплискваща се о скалата. Издишах

тихичко. Блъсна ме смрадта на пикоч. Неканеният посетител се изхрани и се изплю, докато изцеждаше последните няколко капки, сетне забърза обратно към снимачната площадка. Изчаках силуетът да се скрие зад една от чуците и пак се заплъзгах към земята. Не бях разбрал, че съм толкова близо до снимачния екип и бавно се отдръпнах в мрака, за да потърся по-прикътан наблюдателен пункт. Хората от снимачните екипи са като кучетата — ако някой е белязал територията, не след дълго и другите ще го последват и ще дойдат да пикаят на същото място.

Реших, че единственото място, откъдето ще виждам добре снимачната площадка, е някоя висока скала. Заобиколих по края терасираните баири в средата на парка с надеждата да открия местенце, където да не е така оживено. Изкачих, общо взето, лесно един нисък хребет и се огледах предпазливо от върха му. Тук ореолът на мощните прожектори беше по-ярък, макар че пак не различавах нищо. Съгледах изровена пътека към следващия по-висок хребет и открих няколко удобни стъпала, изкопани в пръхкавата повърхност. Спомних си как при предишни посещения в парка съм виждал дечурлига, които храбро се катерят по скалите, на мен обаче никога не ми е стискало да ги изкача. Докато вървях с лекота нагоре към билото ми направи впечатление, че макар и да изглежда стръмен, пясъчникът е мек и грапав и предлага добра опора. Въпреки това на два-три пъти се подхлъзнах и си ожулих здравата дясната китка. Издълбаната пътека лъкатушеше по ниския скат и като че ли ме отклоняваше малко от целта, но ми се видя по-разумно да следвам утъпканите пътища, отколкото сам да търся откъде да мина с риск да падна и да се нараня не на шега.

Бях се запъхтял, когато изкачих билото. Забелязах светлините на магистралата на няколко километра оттук и бях смаян колко нависоко съм се озовал. Точно отсреща се възправяха дори още по-високи скали с тесен плосък връх, образуващ нещо като естествена площадка, но от нея ме делеше каменна овална падина, където снимаше екипът на „Усмивнатото хлапе“. Оцветените в бледа охра скали отразяваха светлината на преносимите прожектори, така че снимачната площадка бе ярко осветена като стадиона на „Доджърс“ по време на вечерен мач. Уж през деня бе горещо и душно, а сега тук горе бе доста прохладно и

откъм зъберите свистеше планински ветреца, който изсуши студената пот по кожата ми. Втресе ме лекичко и съжалих, че не си нося яке.

От мястото на билото, където стоях, не се откриваше добра гледка към снимачната площадка. Виждах криво-ляво бучащия генератор и прожекторите отгоре, но ако исках да разгледам по-подробно, трябваше да мръдна още две-три крачки. Покатерих се на огромен камък, подал се направо от отвесната скала, и го яхнах. Докато се приплъзвах към ръба на зъбера, погледнах надолу — най-неочаквано стомахът ме присви и ми се зави свят. Долепих лице към камъка и затворих очи, за да не изгубя равновесие и обяда си. Бях на трийсетина метра над падината и за миг зърнах снимачната площадка и кинаджиите, които сновяха припряно долу между скалите. За миг ми се стори, че ще се изповръщам направо върху главите им, но се преборих с гаденето, като се проснах по корем върху камъка. Поех си няколко пъти дълбоко въздух и когато отворих очи, установих, че вече не ми се вие свят. Все така по корем, се приплъзнах към ръба на скалата и надзърнах долу. Бях много нависоко и с невъоръжено око различих единствено къде са поставени четирите големи прожектора, фургоните с оборудването, фартът за камерата и неколцина членове от екипа. Видях, че екипът не е голям. Пак извадих бинокъла и като се криех, доколкото е възможно зад скалата, се взрях през него в снимачната площадка.

Декори нямаше, ако не се брои естественото великолепие на назъбените скали. Действието беше съсредоточено около огромен плосък камък в дъното на падината, висок около метър и двацет и наподобяващ жертвеник. По земята около него, както и върху скалата отзад в най-различни цветове бяха изрисувани множество йероглифи — японски или китайски. Трима души от екипа се бяха навели над камъка и продължаваха да рисуват по него. Затърсих режисьора, но тъй като всички от екипа бяха с бейзболни шапки и бради, така и не го различих. Вниманието ми бе привлечено от отворената врата на един от фургоните — от нея надникна човек с шапка, но тутакси се скри, та не успях да го разгледам като хората.

Пак извърнах бинокъла към плоския камък. Сега при него бяха останали само двама души от екипа, които рисуваха сложни ярки йероглифи, образуващи спирала. За пръв път ми направи впечатление, че повечето членове на екипа май са азиатци, вероятно японци. Това

ми се видя донемайкъде странно, пък дори и „Усмехнатото хлапе“ да снимаше филм за японския пазар: профсъюзите в Холивуд са поголеми расисти и от ку-клукс-клан.

Близо четирийсет минути наблюдавах как подготвят снимачната площадка. Всъщност подготовката се свеждаше до това да рисуват по скалите йероглифи и фигурки и да местят напред-назад прожекторите и камерата. От дългото виране с бинокъла ме заболя глава и аз го оставих за малко. Гледах минута-две ясното нощно небе и явно съм се залисал, защото когато отново се взрях надолу към падината, всички от снимачния екип се бяха разотишли и бяха останали само операторът и асистентите му. Затова пък се бяха появили неколцина актьори в пищни костюми — сигурно бяха излезли от фургоните — които сега заемаха местата си около плоския камък. Грабнах отново бинокъла, за да ги разгледам.

Докато наблюдавах, един дребничък японец в развято катраненочерно кимоно бе качен на плоския камък от двама по-млади мъже, и те азиатци, и те облечени в черно. Мъжът беше с гъста черна брада и мустаци — най-окосменият азиатец, когото съм виждал — на главата си носеше мъничка черна шапка, наподобяваща сомбреро, което се е свило в центрофугата. Ръкавите и долният край на кимоното бяха обшити с електриковосиня и червена коприна, в кръста то беше пристегнато с широк червен пояс, който направо светеше под ярките прожектори. Доколкото виждах, под кимоното мъжът беше бос. Носеше и две саби — къса и дълга, втъкнати отляво в пояса. Той започна да кръжи по камъка, следвайки очертанятията на йероглифите.

При двамата азиатци, които го бяха вдигнали на камъка, дойдоха двамина представители на бялата раса, облечени в кафяви кимона. И те бяха с по два меча и бяха застинали като самите скали. Известно време ги наблюдавах, но и двамата дори не мигнаха. Навремето, когато и аз бях в Индустрията, статистите ни изобщо не бяха толкова дисциплинирани.

Извърнах за малко очи от бинокъла и точно тогава чух как изскърцват панти — отвори се вратата на един от фургоните. Оттам излязоха двама японски бизнесмени в скъпи сиви костюми, следвани от американец със зализана назад коса и възрозов пръстен. Рекох си, че това няма кой друг да е, освен продуцентът и че японците са хората, които го финансират. Тримата не се приближиха към камъка —

застанаха при фургона и загледаха, без да продумват. Японците си държаха ръцете на гърба, а продуцентът ги кръстоса на гърдите си. По едно време погледна през рамо към фургона и каза нещо, но никога не ме е бивало да разчитам думите по устните.

Продължих да оглеждам снимачната площадка и да търся режисьора, но така и не разбрах кой ръководи снимките. Операторът сякаш снимаше без режисьор. Не видях и звукооператор, дори художник. Ами къде бяха всички асистенти и асистентчета? Всичко ми се струваше ужасно аматьорско и хаотично, за да е продукцията на Джек Рипън. Изневиделица ми хрумна, че снимките са незаконни и не са съгласувани с профсъюзите. Разчуеше ли се, че Рипън снима без съгласието на профсъюзите, и то не къде да е, а на хвърлей от Холивуд, той щеше да бере големи ядове. И щеше да види през крив макарон тлъстата сделка с „Йошиитоши“. И щеше да се хапе за опашката. Ако беше вярна, тази информация можеше да ми свърши чудесна работа.

Освен, разбира се, ако онези, костюмираните, не бяха от „Йошиитоши“.

Пак извърнах поглед към плоския камък. Мъжът върху него — реших, че изпълнява ролята на жрец или нещо от тоя род — бе коленичил наред подредените по спирала йероглифи. Дори отгоре, от скалите, го чувах как пее на японски, сегиз-тогиз онези край него му пригласяха, но на мен текстът не ми говореше, естествено, нищо. Мъжът извади късата сабя от ножницата и се докосна три пъти с плоското на острието по челото. После се изправи и посочи със сабята всекиго от четиримата мъже долу — четирите посоки на компаса? — след това издълба с върха върху пясъчника още един йероглиф, който ми приличаше на две птици в полет. Стори ми се, че поглежда за миг към продуцента, сетне вдигна ръце към небето, като продължи да държи в дясна длан сабята.

Ръкавите на кимоното се смъкнаха и аз видях, че ръцете му са нашарени с татуировки в ярки цветове. Не различавах подробностите, но останах с впечатлението, че рисунките и йероглифите върху всяка ръка разказват някаква история с начало върху китката и развързка някъде върху раменете, които не виждах, или дори върху гърдите. Опитах се да „разчета“ историята върху лявата му ръка: започнах от фигурката на приклепнал получовек, но мъжът отново размаха ръце и изображенията се размазаха. Щом спря да ръкомаха, притисна върха на

сабята о лявата си китка — точно в средата на коленичилата фигура — и прокара с наточеното острие линия надолу по ръката си. От раната начаса рукна кръв, обляла в алено татуировките. Ефектът беше невероятен и щеше да изглежда страхотно върху екрана.

Само че къде ли бяха специалистите по специалните ефекти?

Имаше нещо гнило. Гледах как кръвта блика ли, блика от ръката на мъжа. Той отпусна бавно китка и насочи струята към жлебовете на йероглифа, който бе издълбал в средата на камъка. Яркочервената течност се плисна по изображенията на птиците, създавайки страховитото усещане, че са живи. Опитах да се съсредоточа върху кървящата ръка, затърсих някаква следа от латекс, от тубичка или мехур, които са скрити под кимоното и от които да тече червена боя или кетчуп.

Никакъв латекс, никаква тубичка или мехур.

Нима кръвта беше истинска? Невъзможно!

— Ама че работа! — прошепнах аз и затиснах с длан уста, уплашен, че думите са прокълнители.

Огледах припряно онези с костюмите при фургона. Японците продължаваха да наблюдават безучастно, макар че продуцентът потропваше нервно с крак. Стори ми се, че виждам как някой наднича през прозореца на фургона, но може би само ми се беше привидяло и това беше сянка.

Отново извърнах очи към плоския камък и видях, че при жреца се е появил още един човек. Не бях забелязал кога актьорът се е приближил, но бе изникнал толкова светкавично, че вероятно се беше крил зад камъка и бе чакал да му дадат знак.

Той — най-малкото предположих, че това е „той“ — беше в невероятно ефектен костюм и грим. Беше висок близо два метра — същински великан! — и изглеждаше още по-едър до дребничкия японец. Мускулестото му тяло бе бозаво като каучук, но гуменият костюм бе изработен много майсторски и нямаше нищо общо с прилепналите по тялото евтини костюми от нескопосните филми на ужасите. Кожата по краката и туловището му бе покрита с твърди черни кичури, наподобяващи огромни срамни косми, главата му бе увенчана с лъвска грива, обрамчила два рога с цвят на слонова кост, дълги към педя — педя и половина. От четирите пръста на ръцете и трите на краката му стърчаха остри извити нокти, и те с цвят на

слонова кост. Десният му крак бе украсен с тъничка златна верижка, на лявата му китка блещукаше дебела гривна, и тя златна. Чаталът му бе дискретно прикрит с дебела синя препаска, в която бе втъкнат дълъг, наподобяващ полов член меч. Изпод кървавочервените му устни се подаваха широки бели зъби. Големите му очи бяха жълти като зъбите на дърт пушач, зениците му пламтяха като нажежени въглени.

Биваше си го, дума да няма! Голямо страшилище! Това бе най-доброто киночудовище, което съм виждал.

Жрецьт като че вече не кървеше, което ме накара да се замисля доколко истинска е била кръвта. Реших, че от странния ъгъл не виждам добре ефектите. Известно време всички стояха като препарирани, без да се помръдват, чудовището се бе надвесило над сведените рамене на жреца. Отсъдих, че сигурно презареждат камерата — последният дубъл бе ужасно дълъг! — но операторът и асистентите му, кой знае защо, също бездействаха.

Застинах, когато жрецьт вдигна очи и огледа върховете на зъберите. Инстинктивно се наведох, той обаче явно не ме забеляза и продължи да се взира в небесата. Сетне се наведе, вдигна нещо, което приличаше на раковина, и го долепи до устните си. Духна в него, издул бузи като Дизи Гилеспи, и през отворения край на раковината проехтя нисък стон, огласил камънака. Жрецьт остави раковината и пак огледа небосвода.

Аз също вдигнах очи, но не видях нищо друго, освен мъждукащите звезди и светещата диря, оставена от реактивен самолет, който летеше много нависоко. Стори ми се, че чувам плясък на криле — вероятно над нас прелетя бухал или сокол — но не видях птицата в мрака. Накрая жрецьт погледна към един от фургоните и замаха настойчиво с окървавената ръка. Продуцентът и паралиите направиха няколко крачки към плоския камък, но останаха извън снимачната площадка. В другия ѝ край от един фургон излязоха още двама азиатци в кимона, които държаха някого от двете страни. Виждах ги лошо, докато вървяха към жреца, но все пак различих, че водят жена. Бе облечена в огненочервено кимоно, малко по-тъмно от тицианово рижата ѝ коса. Жената едвам мърдаше нозе и двамината мъже по-скоро я влачеха, отколкото да я придружават. Не виждах лицето ѝ, но кимоното стигаше само до голите ѝ прасци. Тя беше боса.

Докато минаваше покрай паралиите, мъжът отдясно на момичето се препъна и го пусна. Жрецьт му изкрещя ядосано нещо на японски, но докато хване отново момичето, то се извъртя и се обърна с лице към мен. Колкото да ми се искаше да съм се припознал, го познах на мига.

Беше Шери: една от изчезналите проститутки на Роза.

Бях оставил в колата снимката, която ми бе дала Роза, но бях повече от сигурен, че това е същото момиче. Надали имаше и шестнайсет години, беше слабичка, но сексапилна. Не разполагах с много време да разгледам лицето ѝ, но и така разбрах, че е или пияна, или дрогирана. Очите ѝ се бяха превърнали в цепки като процепите за монети по автоматите, устата ѝ зееше отворена. Обзеха ме много лоши предчувствия за онова, което предстои, и както и бях очаквал, вече съжалявах, че съм се захванал с тази работа, пък било то и заради Роза.

Помощникът на жреца — или какъвто там беше — който се бе препънал, се поклони доземи на жреца и чудовището и пак сграбчи с все сила момичето. Отведоха младата жена точно пред пазача в кимоното откъм южния край на плоския камък. Жрецьт пак изляя някаква дума на японски и стражата се размърда за пръв път. Смъкна бързо, но внимателно кимоното на момичето, което двамата помощници все още държаха.

Почти не се изненадах, че отдолу младата жена е гола-голеничка. Колкото и да се ненавиждах за това, не се сдържах и огледах младото тяло на Шери с кръгли стегнати гърди, плосък корем и стройни гладки бедра.

Стражата обхвана с ръце голото кръстче на момичето и с чудотворна сила го вдигна върху плоския камък, сякаш е перце. Младата жена се приземи на четири крака и тутакси се свлече ничком върху скалата. Великолепният ѝ задник бе обърнат точно към мен и въпреки обстоятелствата отново се наложи да потискам мръснишките си старчески мисли.

Бях повече от сигурен, че с това снимките за тази вечер приключват, и очаквах операторът да изключи камерата. Но хората от снимачния екип продължиха да стоят като вкаменени. Казах си, че явно снимат японски порнофилм на ужасите, в който девственото бяло момиче е обладавано от чудовище или демон, или каквото там беше тази страхотия върху скалата. И досега недоумявах за кой дявол им е на Джак Рипън и „Усмихнатото хлапе“ да се занимават с такива бози,

но тези въпроси можеха и да почакаат. От една страна, не ми се стоеше повече тук, не ми се гледаха хард сцени — не че смятам порнографията за зло, но според мен тя е унизителна и за онези, които участват в нея, и за хората, които я зяпат — от друга страна обаче, не ми се и тръгваше. Как да си тръгне човек, като може да се порадва на тази прелестна гледка: младата плът!

Дъртият мръсник и детективът надделяха над добродетелния гражданин. Бог да ми е на помощ!

Жрецьт пак запя и започна да прави движения с ръцете, после коленичи и допря чело о камъка. Чудовището продължи да чака зад него, макар че сега бе вперило поглед в голото момиче. Жрецьт вдигна глава и протегна длан към беса, който направи крачка напред и посегна към пояса си. Очаквах да покаже огромен член — между другото, за мен огромен е всеки член над четиринайсет сантиметра — но вместо това той извади меча от ножницата и заби върха насред вдигнатата длан на жреца. Простенах тихичко, когато видях — наистина го видях с очите си! — как острието пронизва плътта: колкото и да ми се искаше да вярвам в противоположното, знаех, че тук няма никакви специални ефекти. Изведнъж ми прилоша ужасно и аз се замолих да не се случва онова, което бях сигурен, че ще се случи.

Чудовището извади меча от ръката на жреца и с окървавения връх изписа върху камъка нов йероглиф — стори ми се същият, както птиците в полет, само че преобърнат — сетне сложи меча върху плоската скала. Жрецьт долепи окървавени длани под брадичката си и се поклони — и този път допря чело о камъка. Всички останали: помощниците на жреца, стражата, дори продуцентът и неговите приятелчета, които бяха извън обсега на камерата, също коленичиха покорно. На крака остана само операторът — дори асистентите му се бяха проснали ничком.

— Мамка му... — прошепнах, съвсем смаян.

Какви дубли очакваха да се получат? Чудовището прекрачи сведения жрец и надвисна над момичето. То още беше с лице надолу: не беше и трепнало, откакто го бяха проснали върху плоската скала. Чудовището завъртя младата жена, като я дръпна за глезените. Очаквах да я обладае кучешката, но той само я завлече насред камъка и грубо я обърна. Видях, че нежната кожа на гърдите ѝ е издрана и е почервеняла там, където се е жулила о скалата. Страшилището пак взе

меча и докосна с плоското на острието устните си. Посочи с меча четирите точки на компаса, сетне изписа с върха кървав йероглиф върху оголения корем на момичето. Сигурно бе натиснал силно, защото рукна кръв, която бързо закри йероглифа. След това чудовището метна напосоки меча и коленичи над момичето. Нямаше време да мигна, камо ли да извикам предупреждение — макар че и аз не знам кого щях да предупредя — страшилището заби на мига остри нокти в плътта на младата жена.

— Божичко! — извиках аз, но не извърнах поглед.

Бесът бръкна чак до китките в корема на момичето. Дебелата златна гривна върху лявата му ръка заблещука на прожекторите сред кръвта и слузта. Усетих как ми се гади и преглътнах, за да не повърна. Идеше ми да се разрева. Това не бяха никакви специални ефекти. Направо пред очите ми младичката проститутка на Роза беше изкормена за пред камерата. Онзи кретен Джак Рипън — мамка му! — снимаше филм, в който една от героините наистина умира, и то не къде да е, а в някакъв си окръжен парк.

Страшилището продължи да бърника в корема на младата жена, която потрепна леко, но пак не издаде и звук. Молах се вече да е мъртва, после обаче видях как тя примигва точно когато бесът изтегли от дупката дълго лъскаво черво. Камъкът беше целият в кръв, дори черното кимоно на жреца бе опръскано, макар че той още не бе вдигнал чело от скалата. Страшилището продължи да тегли от крехкото тяло на момичето черва, които намотаваше внимателно като филактерия около ръката си, докато накрая тя не заприлича на смъкнала кожата си змия, захапала чудовището чак до лявото рамо. После разкъса с рязко движение на лапата увисналата ивица — от стомаха на момичето остана да виси дълго гнусно черво. Младата жена сигурно вече беше мъртва, но сърце не ми даваше да фокусирам бинокъла върху лицето ѝ и да се убедя в това.

Останалите продължаваха да стоят на колене като вкаменени, а чудовището претърколи нехайно тялото на Шери по скалата и я ритна. Тя падна и се скри от погледа ми — слава богу! — но макар и да бях далеч, чух как трупът ѝ плюсна на земята.

Страшилището захвана да размотава бавно дългото черво върху ръката си, като започна от рамото. Оглеждаше го съсредоточено, както лекар чете електрокардиограма. Няколко пъти спираше и кимаше

одобрително, сякаш доволен, че вътрешностите на момичето са качествени. След като размота червото, го просна върху скалата на спирала, повтаряща спиралата от йероглифи, изрисувани върху плоския камък. След това влезе наред спиралата, като внимаваше да не настъпва червото, и подобно на другите, коленичи и опря чело о скалата. Рогата му сочеха право към мен — честен кръст, изглеждаха си съвсем истински.

Спусна се мъртвешка тишина, ако не се брои вездесъщото бучене на генератора и на големите прожектори, около които кръжаха насекоми, хвърлящи върху скалата огромни като от прилепи сенки, инак нищо не помръдваше. Нямах представа какво чакат и за какво им е да снимат всичко това, ако камерите изобщо бяха включени. Страхувах се да направя и най-малкото движение, да не би да се търкулне някое камъче или да вдигна и най-лекия шум, който да наруши невероятното спокойствие на гледката. Все пак погледнах нагоре, защото ми се стори, че чувам плясък на огромни криле — вероятно дори на ястреб — но не видях нищо друго, освен няколко малки камъка, паднали от отсрещния хребет, и озареното от звездите небе.

Когато отново сведох очи, чудовището беше изчезнало. Не го бях чул да слиза от плоския камък, но на снимачната площадка нямаше и следа от него. Сякаш по знак — както всъщност вероятно и беше — останалите бяха вдигнали глави от земята и пак се разщъкаха. Продуцентът и паралиите си кимнаха и пак влязоха във фургона, жрецът слезе с помощта на асистентите от плоския камък. Операторът и другите се запретнаха да прибират апаратурата. Угасиха всички прожектори без един и аз най-неочаквано се озовах в мрак, което ми беше само добре дошло. Приплъзнах се надолу по издадената скала — казах си, че не е зле да се махна час по-скоро оттук, докато това изобщо е възможно. Не исках, докато се изтеглям, да се натъкна на някого.

И точно тогава се сетих.

Отпърво не бях сигурен, но трябваше да проверя, докато екипът не е раздигал всичко. Пак се промъкнах в края на зъбера и насочих бинокъла към окървавения плосък камък. Хората от снимачния екип още се суетяха с апаратурата, а „актьорите“ се бяха разотишли от площадката. При камъка нямаше никого.

Но го нямаше и червото.

Нямаше го и когато бях погледнал към небето, а после отново бях извърнал очи към плоския камък. Реших, че „чудовището“ вероятно го е взело със себе си, тъй като не бях видял и как си е отишло и то. Но това, че червото го няма, ми се видя особено странно. Може би не по-странно от всичко друго, на което бях станал свидетел, но някак си смуцаващо.

Нямаше за кога да умувам. Дръпнах се от прикритието си и по пътеката слязох от скалите. Един-два пъти се хлъзнах и ми се стори, че съм вдигнал невероятен шум, но както личеше, никой не ме усети. Вече долу се върнах по същия път на мястото, откъдето бях влязъл във Васкес Рокс. Беше тъмно като в рог, земята беше изровена, ала след всичко, което бях видял, бях уплашен до смърт и не рискувах да паля фенерчето.

И точно затова насмалко да връхлетя върху съществото.

В началото го помислих за онова приятелче с костюма на чудовището и само дете не напълних гащите. Дори в мъждивия светлик на звездите видях, че има нещо гнило, после съобразих, че съм се притеснил от ниския му ръст. Щракнах фенерчето, съществото отскочи на няколко педи, после се обърна с лице към мен.

Беше дете на не повече от единайсет-дванайсет години, което определено си беше недоразвито. Макар да носеше шапка с емблемата на „Доджърс“, си личеше, че главата му е тясна — ако не ме лъже паметта, любезната дума е „микроцефална“, и вдлъбната от двете страни на черепа. Широкият му сплескан нос приличаше едва ли не на човка, впечатление, засилвано от възрозовите му като на птица очички. На всичкото отгоре лицето му беше космато — бе покрито със странен жълтеникав мъх, наподобяващ козината на тигър. Детето беше облечено в разкъсана тенис фланелка, изпод която се показваше люспеста петниста кожа върху късите му ръчички с ципести пръсти. Урод? Вонеше така, сякаш не се е къпало от седмици, излъчваше тежка смрад на риба и на мен ми идеше да си запуша носа. Първоначалната ми погнуса бе притъпена от внезапната мисъл, че малчуганът сигурно е дошъл от снимачната площадка на „Усмивнатото хлапе“ и се е изгубил. Притесних се да не би някой да дойде да го търси, но още посилен беше ужасът ми, когато си зададох въпроса защо са довели тук това несретно създание. След като бях станал свидетел на онова, което

сполетя Шери, можех да си представя какво са намислили за уродливото дете.

Отклоних рязко светлината на фенерчето от него и я насочих към себе си.

— Ей, ти! — прошепнах едва чуто и протегнах ръка. — Не бой се, няма нищо страшно!

Момчето се приближи една крачка, заедно с него се приближи и ужасната смрад на скапана риба. И аз не знам как не се изповръщах.

— Ей, ти! Можеш ли да говориш?

Малчуганът спря и понаведе глава на една страна, при което заприлича повече и отпреди на птица. Сякаш беше мутант, слязъл от филм на ужасите — например със заглавие „Момчето от токсичните отпадъци“.

— Всичко е наред — казах му. — Ела с мен.

Тогава то се разпищя.

Звукът беше оглушителен, сякаш се бяха разкрещели цяла торба патета, пуснати в казан с нагорещена мазнина. Или стадо зайци, чийто вой е пуснат през мощен усилвател. Погледнах назад към Васкес Рокс, който беше на някакви си седемстотин-осемстотин метра, и макар да не видях никого, който да се приближава, бях повече от сигурен, че са чули оглушителния звук, от който щеше да се счупи и стъкло.

— Недей, дете! Млъкни! Шшт! — опитах се аз да го успокоя, но то се разпищя още по-силно.

Стори ми се, че виждам откъм снимачната площадка светлина на фенерче, и както винаги, предпочетох да се спотая, отколкото да извърша чудеса от храброст. Никак не ми се искаше да зарязвам детето на онези негодници от „Усмехнатото хлапе“, ала нямах друг избор. Направих последен опит да го хвана, но приличният му на сирена вой се засили с още десет децибела и аз си вдигнах задника.

Колкото и да е невероятно, стигнах при колата, без да се загубя. Сkochих вътре и запалих двигателя, но се ослушах, преди да потегля.

Въпреки че хлапето бе най-малко на километър и половина — два, бях почти сигурен, че го чувам как пици в тази белязана с убийство нощ.

11.

Гледах да не мисля много-много, докато препусках като обезумял по магистралата към града. Измъкнах опипом от кутията от обувки под предната седалка запис на Лу Рийд и го пъхнах в касетофона, та безмилостната му китара и антисладникавият му нюйоркски глас да изпълнят главата ми. Надух касетофона до дупка, така че вибрациите на микроскопичните усилватели почти заглушиха музиката.

Но не би!

Пред очите ми отново беше Шери и как са я изкормили. Страхувах се, че още дълго ще виждам само едно — как онзи предрешен като чудовище тип размотава и оглежда с голи ръце червата ѝ, сякаш са кренвирши в месарница. Пред очите ми и досега беше празният поглед върху красивото лице на момичето, докато онзи бърникаше в корема му, и аз се питах какво са ѝ направили, какво са ѝ били, та тя да издържи на целия този ужас, без дори да трепне или да гъкне. Ами другите, заровили като щрауси — или като роби — лица в пръстта, покорни и неподвижни! Причудливите костюми, усещането за някакъв ритуал или обред. Почти религиозен — по някакъв извратен начин.

И всичко това — разигравано за камерите на Джак Рипън!

Хората често си говорят за филми, в които героите наистина умират, но през всичките си години в Индустрията никога не съм познавал човек, който да е твърдял, че наистина е гледал такъв филм. Те са част от градския фолклор точно както стопаджиите и убийците с куки вместо ръце. Помня дори, че съм чел в „Таймс“ статия как те са мит, измислица на сценаристите и религиозните откачалки. А ето че Джак Рипън, един от най-могъщите мъже в Холивуд, снимаше такъв филм с убийство, заснето на живо, и то със запазен знак на уважаваната си киностудия. Покрай японските дрънкулки и онези двама костюмирани жълтурковци предполагах, че продукцията е за износ, но въпреки това! За какво му е на Рипън да снима такава

гнусотия? Колко щеше да забогатее от нея човек, който и бездруго не си знаеше парите?

Е, и аз си извлякох поука: никога да не вярвам на драсканиците на шибания „Лос Анджелис Таймс“.

Когато се върнах при цивилизацията — такава, каквато е — установих, че ръцете ми върху волана още се тресат в буквалния смисъл на думата. Знаех си, че трябва да се насоча право към къщи, да дръпна щорите, да се пъхна за две-три седмици под одеяло и да се помъча да забравя всичко, което съм видял, но не вярвах, че е по силите ми. Отбих от магистралата към Студио Сити и спрях пред първото заведение, което се изпречи пред очите ми и което нямаше табела, изписана със засукани букви и саксии по прозорците. Оказа се, че е кафене към някакъв спортен клуб — псевдомъжкарският антипод на долнопробните кръчми, в каквито се събират все преуспели младоци — но просто не можех да продължа нататък, без да се подкрепя.

Отидох с тежка стъпка право на бара и си поръчах голям „Джак Даниълс“, който пресуших на един дъх.

— Още! — рекох на бармана, дребосък с мустаци и яке с емблемата на „Лейкърс“.

Мустака изглежда кръвнишки треперещите ми ръце и по лицето му се появи тик, но ми наля още едно питие. Изпих и него също тъй светкавично, с което си спечелих втори кръвнишки поглед и тик.

— Някакъв проблем ли има? — поинтересувах се аз.

Дребосъкът сви рамене, прибра бутилката и понечи да тръгне нанякъде, но аз го спрях и си поръчах халба „Анчър Стийм“. Барманът успя да озапти устната си, затова пък заигра веждата му. Въпреки това не изглеждаше особено притеснен, когато прибра парите ми от плота.

Бърбънът не ми се отрази особено добре, но не го бях и очаквал. Отпих юнашка глътка от бирата, поех си два пъти въздух, защото от газираното се разхълцах, сетне отпих отново. Халбата бе почти преполовена, но малко ми просветна. Пак треперех, но не толкова силно, и волю-неволю стисках халбата с две ръце. Когато пресуших и бирата и си поръчах втора, криво-ляво бях овладял тремора. Завъртях се на високия стол и огледах обстановката.

Заведението беше окичено от горе до долу с вимпели на спортни отбори, със знаменца на телевизионни канали, със спортни снимки,

програми на първенства и какви ли не плакати, които се мъдреха по всички рафтове и куки. От всички ъгли на помещението гърмяха деветдесет телевизионни приемника, по които излъчваха различни мачове. Върху най-големия екран с извънредни включвания предаваха срещата между „Доджърс“ и „Метс“. Звукът на всички приемници беше пуснат до дупка и цареше невероятна олелия. Тъкмо чуеш как на някоя среща са отбелязали гол и докато намериш екрана, вече са пуснали реклама. Свиреше и музикалната кутия, макар че дори и да я чувах, надали щях да разпозная песента — някакво оглушително ретро пънк парче, от ония, които ми се струваха безсмислени още първия път, когато съм ги слушал и се е предполагало, че съм достатъчно млад, за да ги разбирам. За късмет не бе достатъчно да превъзмogneш какофонията на различните стадиони, които спореха за надмощие. Да-да-да-дум-да-дум... Гол!

Първата ми глътка от втората бира вече не бе така кръвожадна — започвах да се чувствам горе-долу човек. В това помещение, пълно с щастливи бейзболни запалнянковци, в ослепителната светлина на катодните лъчи и неоновите реклами, сред дъхавия звук на пуканки върху нагорещен тиган всичко, случило се тази вечер, вече ми се струваше невъзможен кошмар. После отново ме втресе. Тъкмо да се окопитя с по-мощна глътка бира и мача на „Доджърс“, когато ги видях.

Беше налудничаво. Нямах никаква причина. Бяха си съвсем безобидни, сигурен съм в това.

На маса под плакат на Санди Куфакс в цял ръст бяха насядали неколцина японци на средна възраст в крещящи ризи и с шапки за голф. Пред тях имаше две-три халби бира, с които те непрекъснато вдигаха наздравици и се заливаха от смях. Вероятно бяха тук в командировка и бяха дошли да си починат вечерта и да се почерпят. Или пък бяха туристи, напуснали за малко тузарския си хотел, за да вкусят от нощния живот в Америка. Бог ми е свидетел, просто не можеха да изглеждат по-безопасни.

Един от японците забеляза, че ги зяпам. Ухили се и вдигна халбата — просто се държеше дружелюбно, сигурен съм — и тогава видях при свивката на лакътя татуиран дракон. Другите също се извърнаха към мен и вдигнаха халбите.

Трябваше и аз да вдигна бирата.

Трябваше да вдигна халбата и да отвърна на наздравицата им.

Изобщо не биваше да се замислям.

Но ето на! Някъде отвътре се надигна непреодолима тръпка. Разтреперих се още по-силно и отпреди. Барманът явно го бе забелязал, защото мустакът му пак се разтресе и той забърза към мен.

Но аз не го изчаках. Станах, метнах парите на плота и хукнах към вратата. Чух, че японците се кикотят на масата, чух как халбите им звънтят, а гълпите по телевизионните стадиони реват в хор. Едвам успях да изхвърча през вратата и се издрайфах направо на тротоара точно пред заведението. Едно момиче и едно момче понечиха да влязат, но щом ме видяха, на бърза ръка се отказаха и пак се качиха в колата.

Изневиделица се разтресох отново и повърнах втори път. Както стоях, се хванах за стомаха и усетих, че съм станал вир-вода и ризата ми е наквасена от потта. Пак ми се пригади и едвам се сдържах да не се издрайфам за трети път.

Стигнах криво-ляво при автомобила, отворих със сетни сили вратата и се свлякох на предната седалка. Смъкнах я и легнах, стиснал очи — потях се, треперех като листо и си представях как отново и отново разпарят корема на Шери.

След известно време — не знам точно колко, успях някак — и аз не знам как — да стигна до къщи.

Ако не бях толкова разтърсен, сигурно щях да забележа, че нещо не е наред. Или ако не бях обърнал бирите и двата двойни бърбъна. Но не е изключено пак да не забележех нищо, понеже бабаитите, които ме причакваха, си знаеха работата.

Първият изскочи още щом затворих входната врата. Сграбчи ме за дясната ръка и я изви зад гърба ми, когато се пресегнах да запаля осветлението в антрето. Понечих да извикам, но онзи ми запуши устата с ръка в кожена ръкавица и още преди да ми е хрумнало да се опитам да го ухапя, ме фрасна под лъжичката и ми изкара целия въздух. Ако не ме държеше като в менгеме, отдавна да се бях строполил на земята. Първият удар беше последван от бърза серия крошета по бъбреците, от които ми излязоха свитки.

Тласкан единствено от първичния инстинкт, стоварих с все сила крак върху ходилото на бабаита, който ме държеше. Той не ме пусна,

но все пак охлаби хватката и без да губя и миг, аз го ръгнах с ляв лакът. Улучих го в стомаха и ръката в ръкавица ме пусна. Но още преди да съм се възползвал от предимството, вторият нападател ме изрита сякаш със стоманения връх на обувката си по ташаците и ме прати в орбита.

Стоварих се на пода, пред очите ми се мержелееха огнени кръгове. Нападателят тутакси се впусна да ме ритат с все сила по главата и гърба. Опитах да се поприкривя, но къде ти: тъкмо затулах някое местенце по тялото си, и се оголваше друго, от което двамцата веднага се възползваха. Помъчих се да се свия на кравай и да се претърколя по-надалечко, но онези просто ме последваха, докато се търкалях от антрето към хола, като пътем ме подритваха. Марти Бърнс — човешка футболна топка.

Вкъщи беше тъмно, но пердетата в хола не бяха дръпнати. Вечер обикновено ги пускам, защото долнопробната кръчма по-нататък по улицата — „Чимичан Ра Ла“, имаше святкаща неонова реклама, която направо ме влудяваше. Тази вечер обаче неоновата табела бе единственият начин да зърна за миг нападателите си. Видях, че и двамата са азиатци — както предполагах, вероятно японци — и са дребнички, затова пък каква сила притежаваха! Между опитите да покрия очите си и струята кръв, капеща в очите ми, не успях да разгледам добре чертите им, но и малкото, което видях, никак не ми хареса. Вършеха си работата съвсем безизразно — върху лицата им не се четеше нито удоволствие, нито злоба, само непреклонна решимост. Въпреки болката и кръвта нещо в лицата им ми се стори познато. Плисна ме леден страх, когато осъзнах, че съм виждал това изражение и преди: върху лицето на най-добрия ми приятел Джоуи Буркана.

Виж, това вече наистина ме изплаши.

Когато вече нямах сили дори да се прикривам, побоят най-неочаквано беше прекъснат. Единият от нападателите — малко по-висок и с бръсната глава, ме изрита за последно право в гърдите. Първо чух как едно от ребрата ми изпука и чак след това усетих болката. Замолих се да не ми е разкъсал белите дробове, после си казах, че това е най-малкият ми дерт. Къдрокоско се запъти предпазливо към прозореца на хола, като пътем ме настъпи по ръката. Дръпна пердетата и в стаята стана тъмно като в рог. Най-малкото се надявах, че не виждам заради пердетата, а не защото съм гушнал

букета. Онзи кретен се замъчи да дръпне пердетата до края, но те все не се срещаха в средата. Какво да се прави, евтиния!

Макар че в хола беше сумрачно, неоновата светлина пак озаряваше главата му и тя приличаше на кехлибарена играчка за елха, когато японецът отново застана над мен и стовари малко краче върху гърдите ми. Понатисна уж лекичко, но аз изпитах чувството, че съм бадем между зъбците на лешникотрошачка: проклетите ми ребра изскърцаха и се забиха в плътта. Изкашлях се — голяма грешка — и усетих на гърлото си вкуса на кръв. Опитах се да я изплюя, но кървавата слюнка потече надолу по брадичката ми.

Междувременно колегата на Къдрокоско — Дребосъчко, започна да ровичка напосоки из нещата ми. Чудех му се как изобщо вижда, но не забелязвах да разхвърля. По едно време, докато прехвърляше вещите по лавиците, спря. Видях го, че сваля нещо. Лъщеше като главата на Къдрокоско и аз разбрах, че онова приятелче държи моя „Златен глобус“. Излая нещо на Къдрокоско, който в отговор изсумтя на японски. Дали и тези тук не бяха поклонници на Дон Сийгъл? Жалко, че нямах снимка с Тоширо Мифуне.

Къдрокоско свали крак от гърдите ми и през краткото затишие успях да си поема що-годе дъх и дори да избърша с ръкав малко от кръвта по брадичката си. Вдигнах ръка и вече само от това като с нож в гърдите ме прониза остра болка. Болеше ме всичко и едвам се сдържах да не се разкашлям, но си рекох, че това вероятно е единственият ми шанс.

— Слушай — рекох и понадигнах глава, — сигурно ще...

Къдрокоско се завъртя и ме халоса с ток по брадичката. От ритника подскочих във въздуха, а когато отново се приземих с трясък и кокалите ми изтракаха, установих, че не мога да се помръдна. Устата ми зееше и се опитах да я затворя, но челюстта ми бе като вкаменена. Пред очите ми танцуваха мънички черни въртопи, не се сдържах и напълних гащите. Опитах се да изстена, но от гръкляна ми не излезе нищо друго, освен дрезгаво свистене. Ако не ме лъже паметта, на това му викат дъха на смъртта.

Чух как нещо каза „пук!“ и видях с периферното си зрение електрическо фенерче. Къдрокоско застана зад мен, хвана ме под мишниците и ме сложи да седна, като ме облегна долу на канапето. Сигурно ме е боляло, но болката бе станала толкова пронизваща,

толкова тотална, че вече не я забелязвах. Онзи кретен ме сграбчи за косата и вдигна брадичката ми. Погледнах нагоре и видях, че Дребосъчко се приближава с нещо като кама, която стискаше с две ръце.

— Ама вие... — опитах се да изграча, но така и не успях да изрека думите.

Къдрокоско ме дръпна пак за косата и оголи врата ми, а онзи с камата се приближи още повече. Видях как вдига над главата си кобалтовосиньото острие и от неоновата светлина на „Чимичан Ра Ла“ то стана кървавочервено.

Стиснах очи.

Чух сподавено „уууф“ и си рекох, че острието разпаря гръкляна ми.

Но така и не усетих удар.

Не щеш ли, Къдрокоско пусна косата ми, а аз отворих очи и се строполих настрани. Щом се плъснах на пода, ме плисна поредният талаз тъмнина, но се постарях да не изпадам в безсъзнание. Къдрокоско се боричкаше с някого наред хола, а голата му глава подскачаше като топката в старовремските веселяшки комикси. Отпърво си помислих, че се е спречкал нещо с другия бабаит, после обаче видях, че Дребосъчко лежи на пода, пронизан в гърлото със собствената си кама. Не забелязах кръв, но долавях миризмата: колкото и да е странно, първото, което ми мина през главата беше, че никога няма да успея да си изчистя килимите.

Къдрокоско като че ли губеше най-позорно схватката, аз обаче и досега не различавах в тъмното с кого се боричка. Но който и да беше, си личеше, че е бърз — не проронваше и дума, не издаваше и звук. Чуваше се само как удря с все сила Къдрокоско. Определено си прилагаха хватки от източните бойни изкуства, макар че от звука се разбираше, че ударите, които си разменят, нямат нищо общо с бутафорията, която гледаме по евтините екшъни. Чувах как Къдрокоско едвам си поема дъх и стене от болка. Той каза нещо на японски на противника си, другият обаче му отговори само с ритници и крошета. На няколко пъти Къдрокоско се свличаше на земята колкото веднага да подскочи като пружина на крака и да получи поредния удар по физиономията.

Накрая, както усетих, от отчаяние Къдрокоско се опита да приложи хватка на противника си и двамата се вкопчиха един в друг като борци. Отидоха с танцова стъпка в другия край на хола, където беше съвсем тъмно, и аз не различавах нищо, освен смътни очертания. Помъчих се да пропълзя, за да ги виждам по-добре, но ме прониза такава болка, че успях да се придвижа най-много педя-две. Чувах как събарят нещата по бюрото ми, чувах и че Къдрокоско стене все по-силно. На пода падна нещо стъклено, което стана на сол, сетне внезапно екна силен тътен. Един от двамата се беше строполил с все сила на земята.

Спусна се тишина.

Стори ми се, че към антрето се стрелка тъмна сянка, тя обаче се движеше с нечовешка бързина. Точно в този момент някакъв автомобил зави и потегли по улицата и фаровете осветиха за миг прозореца на хола. Отражението бе достатъчно, за да видя темето на Къдрокоско. Светлината угасна почти веднага и пак потънах в мрак, но съм сигурен, че вратът на онзи кретен беше извит под невъзможен ъгъл.

Пак опитах да пропълзя по пода, дори вдигнах ръка да се подпра на канапето. Докоснах нещо мокро и лепкаво върху кожената възглавница, хлъзнах се и отново се свлякох.

Още преди главата ми да се е ударила о пода ми се стори, че вече съм мъртъв.

Събуди ме трясъкът на боклукчийския камион. Най-малкото си помислих, че е боклукчийският камион — но звукът продължи да кънти и след десет минути и разбрах, че е в главата ми.

Беше малко след пет и половина сутринта, когато дойдох на себе си. Слънцето още не беше изгряло, ала нощта вече отстъпваше и сивкавата зора приплъзваше пръсти през прозореца. В началото не усещах нищо, освен умопомрачителна болка в главата, гърдите и стомаха. Устата и гърлото ми имаха вкус на кръв, а първият опит да си поема дъх ми напомни за счупеното ребро. Или ребра. Болеше ме така, сякаш ме бяха пекли на шиш.

Докато се покатеря на канапето и бученето и стърженето като от боклукчийски камион в главата ми позаглъхнат, си спомних за

снощното нападение. С доста усилия вдигнах глава и си наложих да се поогледам — как ли щях да обясня на Роуан и Холоуей двата трупа в апартамента ми.

Но трупове те ги нямаше.

Къщата беше ужасно разхвърляна — тоест по-разхвърляна от обикновено — навсякъде по пода се въргаляха книги и какви ли не джунджурийки. Насред килима се червенееше убийствено голямо петно още лепкава кръв, кръв имаше и по други части от обзавеждането. Тук-там се червенееха мънички петънца и по сложения в рамка плакат на „Мъжът със златната ръка“. Дървеният стол от писалището беше на трески, по пода като утринна роса блещукаха парченца натрошено стъкло.

Но трупове нямаше.

Пак се облегнах на канапето и се опитах да осмисля случилото се. Някой бе проникнал в апартамента и ме беше отървал от Къдрокоско и Дребосъчко. Беше ги очистил и в буквалния смисъл на думата бе изнесъл трупове. Нямах никаква, ама никаква представа защо и как, а камо ли пък кой го е направил. Нападателята така и не ми казаха какво искат — макар че не бе нужно да умувам дълго, за да се досетя. Просто ми се бяха нахвърлили. Това идеше да подсказва, че някой ме е взел на мушка, тоест, час по-скоро трябваше да си обирам крушите оттук и да се скрия някъде, където няма да ме намерят.

Да де, ама нямаше да знае как да ме намери и този, дето ме бе спасил. Не че имах представа как ме е открил и тук. Натрапваше се изводът, че са ме нападнали заради онова, на което бях станал свидетел във Васкес Рокс. Лично на мен ми стигаше като доказателство това, че Къдрокоско и Дребосъчко са японци. Не беше изключено онези хубостници — Гръцките маски, да са записали номера на колата и по него да са ме проследили. Или пък някой да ме е видял как се измъквам след срещата с малкия урод. При всички положения пръстът сочеше към „Усмехнатото хлапе“.

Но в такъв случай кой бе проследил преследвачите? Кой си беше затворил очите за онова, дето се разигра във Васкес Рокс, но си бе направил усилието да спасява изпосталелия ми задник? Какво беше направил с трупове те, оставили петната кръв по килима ми?

Божичко, само как ме цепеше главата!

Прибягнах до запасите си от сили, на които не съм се осланял от холивудско време, когато купонясвахме по цели нощи, станах от канапето и се изправих. Залитнах, но криво-ляво се закрепих на крака: едно от най-добрите ми изпълнения. Като внимавах да не стъпвам по кървавите петна, тръгнах покрай стената и отидох в антрето, а оттам в банята. Гледката, която ме посрещна от огледалото, не беше от най-красивите.

Сплъстената ми коса беше цялата в спечена кръв. Брадичката ми също беше оплескана с кафяво. Под челюстта имах моравочерна цицина с големината на тенис топка, още една — по-малка, се синееше на дясното ми слепоочие, но колкото и да е изненадващо, лицето ми не бе пострадало, още повече като се има предвид как се чувствах. Наплисках се с вода и си измих зъбите, след което започнах да плюя кафяви съсиреци и установих, че два от зъбите вдясно се клатят. Разкопчах много внимателно ризата и изпъшках отчасти от болката в гръдния кош, отчасти заради грозната гледка, разкрила се пред очите ми: по гърдите и кръста ми имаше най-малко десетина морави синини. Натиснах полекичка всяка с пръст, но така и не разбрах къде ме боли най-много. Установих, че стига да не си поемам много дълбоко въздух, болката в ребрата криво-ляво се търпи. От това, че изобщо дишам, разбрах, че белите ми дробове не са разкъсани, но все пак съзнавах, че не е зле в скоро време да ида на лекар.

Бях толкова погълнат от несретите си, че не мислех съзнателно какво точно се е случило, ала сигурно някъде дълбоко тази мисъл ме е глождела. Все още се мъчех да се съблека с намерението да си взема гореща вана, когато си спомних всичко. И както не се бях замислял, изведнъж започнах да мисля само за това. То изникна внезапно и злокачествено като тумор — не се махаше и туйто. Въсщност беше по-скоро интуиция — или предчувствие, отколкото съзнателна мисъл, но при всички положения, въпреки болката и изкушението да се изкъпя, бях обладан от него. Не биваше да губя и миг.

Дори не тръгнах да търся чиста риза, просто облякох отново кървавата риза от предния ден. Все пак имах благоразумието да грабна шушляковото яке и една бейзболна шапка, която да поприкрие сплъстената ми от кръвта коса, но това бе единствената отстъпка, която направих пред здравия разум. Изхвърчах — по-скоро излязох със залитане от къщи и се метнах на колата. Паниката се надигаше в мен

толкова бързо, че измести дори болката в ребрата. Отпраших като ненормален, тоест както подобава на един истински жител на Лос Анджелис.

Когато спрях пред „Нощен приют“, пожарникарите още бяха там.

Тълпата от зяпачи беше малобройна за пожар, но още си беше доста рано. На тротоара преобладаваха проститутките. Надявах се да са избягали отвътре.

Стигнах някак от колата до жълтата лента, с която полицията беше отцепила улицата. Отидох при един пожарник, който пушеше малко по-встрани.

— Какво се е случило? — попитах го прегракнало.

Той ме огледа от глава до пети и се подсмихна.

— Май са те скъсали от бой. Или си скитник? — поинтересува се мъжът.

Сигурно си го бях изпросил, но още не можех да се преборя с паниката.

— Какво, по дяволите, е станало? — подвикнах аз.

Онзи метна цигарата — трябва да отбележа, че дори не я угаси с обувка — и се почеса по дебелия космат врат.

— Пожар — каза ми.

— Това го виждам. Но какво се е случило?

— Всичко е изгоряло до основи — кимна пожарникарят. — Вероятно е умишлен палеж. Ама вие да не сте от „Таймс“?

Погледнах се — сякаш ме беше влачил порой — сетне погледнах и него.

— Не — отговорих на въпроса му. — От „Дейли Нюз“ съм.

— Това за умишления палеж да си остане между нас, чу ли? Че току-виж ми изстинало мястото.

— Има ли ранени? — не мирясвах аз.

— Не! — отвърна онзи и запали поредната цигара. Усетих как паниката ме поотпуска. — Тия курвета са доста чевръсти. Всички се измъкнаха невредими.

— Ами Роза Мендес?

— Коя?

— Роза Мендес. Съдържателната на „Нощен приют“.

— Доколкото знам, не е пострадал никой. Най-малкото не сме намирали трупове. Ти да не си от редовните? — поинтересува се мъжът и се подсмихна хитро-хитро.

— Какво?

— От редовните клиенти ли си, питам. Някои от деvojчетата хващат око. За проститутки де.

Опитах се да го изгледам презрително, но никога, дори в най-добрите ми дни, не ме е бивало за тези неща, а след последните случки, стоварили се на главата ми, батерията с нравствено възмушение явно съвсем се бе изхабила. Затова просто се отдалечих.

Тръгнах към ъгъла, където няколко от момичетата на Роза се бяха събрали и гледаха пожарникарите. Едно още беше по работно облекло, но другите бяха само по пижами. Всичките бяха младички и сякаш бяха дошли от бежански лагер. Познах момичето с татуираното цвете, с което вече се бях срещал, когато идвах първия път в „Нощен приют“.

— Ей! — повиках я, след като се приближих плахо. Момичетата понечиха да се дръпнат, но младата жена — казваше се Деби, ме позна. — Виждали ли сте Роза?

Една блондинка — тънка като щека, сякаш страдаше от анорексия, с обичка на носа — се разплака. Друго момиче я прегърна нежно и я притисна до себе си.

— Не знам къде е — отвърна Деби.

— Вътре ли беше, когато избухна пожарът? — настоях аз.

Момичетата се спогледаха. Деби отговори за всички:

— Джини и Тра-ла твърдят, че не е била вътре, но според Коко е била. Не съм я виждала снощи, но не съм сигурна. Уплашени сме.

Както ги гледах, всичките едвам сдържаха сълзите си. Усетих как топката на паниката пак е започнала да подскача в стомаха ми.

— Сигурен съм, че Роза е добре — уверих ги аз, но гласът ми трепереше и момичетата го доловиха. — Тоест... пожарникарите твърдят, че не са намирали... че според тях не е пострадал никой. — Анорексичката продължи да плаче, Деби също заподсмърча. — Някоя от вас видя ли какво става? Как избухна пожарът?

Всички поклатиха глави. От другата страна на улицата се чу тътен: още една част от покрива на „Нощен приют“ се срути и падна върху развалините.

— Всичко изгоря — рече Деби с разтреперан глас. — Изгоря като факла.

Е, поне тук мненията не се различаваха.

ЗАКЛИНАНИЕ (III)

По краищата мракът е размит от венец светлина, наподобяващ вездесъща заплаха за изгрев. И тази светлина носи със себе си водопад от накъсани, объркващи образи на странния нов свят, видян през свистяща каскада бесовски очи.

Бавно, много бавно стародавният му ум се бори да осмисли този свят, да го съчлени. Да се подготви за времето, когато ще му се нахвърли и ще проникне в него. Има и звуци: песните, призивните заклинания, които, макар и приглушени, не секват и за миг, писъците на принесените в жертва и сладостните стенания на удоволствието, наречено они.

Има и съзнание.

То изниква внезапно, както жили скорпионът, и той го усеща.

Усеща го онзи, който той ще стане: човешката обвивка, очакваща насладата, чрез която той ще действа и отново ще стъпва по телата на своите врагове.

Частица от него се пресяга в мрака, опитва се да усети светлината и вкуса на кръв. Светлината трепка и блещука, обърква го, докато той се мъчи да препуска по тънката свързваща нишка. Изникват образи вътре в образите, звуци вътре в звуците. Той не е сигурен по коя пътека е поела връзката. Зърва пламъци, за миг усеща вкуса на обгорено месо. За секунда, точно колкото трае оргазмът, изживява усещането да е от плът и кръв, да има еластична кожа и кости, сетне нощното небе е раздрано от пронизваща горещина.

След това светлината угасва, за да се върне тъмнината. Озовал се отново в мрака, той вие мълком от отчаяние.

Още не е дошло времето.

Ала светлината е много по-ярка, заветният миг е все по-близо.

12.

Изръсих се в местната клиника с близо четиристотин долара да ми прегледат ребрата, да ми направят рентгенова снимка и да ми сложат превръзка. Ей на това му викат в нашата държава реформа в здравното обслужване. Докторката — индийка с крива захапка и име, което така и не успях да произнеса, потвърди, че имам счупено ребро и белият дроб не е разкъсан. Беше направо смаяна от синините ми. Но тъй като нямах рани от огнестрелно оръжие и платих в брой, тя не си направи труда да ми задава въпроси, освен чисто медицинските. Връчи ми рецепта за кодеин, който трябвало да взимам в продължение на два месеца, и ме отпрати да си вървя по живо по здраво. Това е то да живееш в Холивуд.

Докторката се погрижи добре и за ребрата ми. Пак ме боляха така, че ми идеше да вия на умряло, но установих, че с превръзката ми е много по-лесно да се движа. Е, не бях във форма да тренирам подводно гмуркане, но и здрав не бих тръгнал да го правя. Като отчетем, че ме бяха скъсали от бой, физически не се чувствах чак толкова зле. Е, сигурно за това има принос и рецептата, която начаса изпълних в една аптека, където лекарствата се продаваха с отстъпка.

Виж, душевно не можех да се похваля с такова завидно състояние.

Последните осемнайсет часа ми се бе струпало какво ли не. Във Васкес Рокс бях видял с очите си как убиват Шери колкото да заснемат някакъв пиклив филм. Вкъщи ми бяха разиграли малък Пърл Харбър и сякаш от дън земя бе изникнал моят загадъчен избавител. „Нощен приют“ бе опожарен, а Роза беше изчезнала. Изумен, установих, че съм по-разтревожен дали Роза е добре и къде се намира, отколкото от всичко останало.

Докато се връщах с колата от клиниката се опитах — безуспешно — да реша какво да правя. Отпърво си казах, че не бива да рискувам и да се прибирам вкъщи, но нямаше къде другаде да отида. Ако не друго, там бяха дрехите и парите ми и при всички положения трябваше да

отскоча да ги взема. Пък и се съмнявах, че ще повторят нападението — най-малкото посред бял ден и след онова, което сполетя първата група нападатели.

Всъщност и аз не знаех какво точно ги е сполетяло, макар и да бях сигурен, че са мъртви — то оставаше да не са при този странен ъгъл, под който бе извит вратът на Къдрокоско.

Когато спрях пред къщи, всичко си изглеждаше, общо взето, нормално. Няколко минути седях в колата и оглеждах сградата, но всичко си беше както винаги, включително опърпаният брой на „Таймс“, запокитен, както винаги, в храстите пред входа. Слязох от автомобила и бутнах внимателно входната врата, като я оставих да се отвори навътре. Надзърнах във входа, после изскочих пак на улицата да си прибера вестника. После влязох вкъщи.

Изглеждаше чисто.

Огледах помещенията едно по едно — отне ми близо четирийсет секунди, колкото да задоволя напълно оправданата според мен параноя, макар че дори мен ме досмеша, когато коленичих да надзърна под кревата.

Нищо, освен валма прах и мръсни списания.

Намерих в хладилника самотна бутилка бира, чух жалния сиротен вопъл „изпий ме“ и аха да я отворя, но после я пренебрегнах заради голяма чаша портокалов сок и поредното хапче кодеин. Седнах в хола да помисля, нещо, което наистина трябваше да започна да правя по-честичко, но не ме свърташе на едно място, непоносимо ми беше да гледам всичката тая кръв по килима. Грабнах си вестника и като заобикалях старателно петната, отидох в кухнята и седнах на масата там.

Прегледах набързо първата страница, но в сутрешния брой нямаше, разбира се, нищо за пожара в „Нощен приют“. Пуснах радиото и го настроих на новинарската станция. Изслушах надлежно информацията за пътищата и синоптичната прогноза, както и спортните новини, дочаках следващата емисия, но и по нея не казаха и думица за „Нощен приют“ и когато отново започнаха да говорят за пътищата, щракнах копчето. Колкото и да ми беше неприятно, вдигнах телефона, набрах номера на шейсет и девети полицейски участък и поисках да ме свържат със Сид. Телефонистката никога не пита кой го търси, което си е добре. Не бях сигурен, че на Сид му се говори с мен.

Телефонът извънтя шест пъти, докато накрая той отговори с:

— Тайтелбаум.

— Здравей, Сид! Обажда се Марти Бърнс.

Мъртвешко мълчание.

— Там ли си още?

— Не мога да реша — изсумтя той. — Убеди ме.

Поех си дълбоко въздух.

— „Нощен приют“ — рекох му.

Сега пък го чух него да въздъхва.

— Какво знаеш за приюта, Марти?

— Точно за това се обаждам — да питам теб.

— Този разговор нещо не ми харесва. Ама никак. Какво става тук? Защо си седнал да питаш за „Нощен приют“?

Не ми се щеше отново да го лъжа в очите, но още не бях готов и да бъда откровен. Особено пък по телефона.

— Роза Мендес добре ли е?

— Теб какво ти влиза в работата? — сопна се Сид. — Какво знаеш за цялата тази история?

— Слушай, Сид, сутринта минах с колата покрай „Нощен приют“...

— Какво си търсел там?

— Аз такава... — Не знаех какво да му кажа. — Търсех Роза.

— Защо? Какво общо имаш с нея? — подвижна той — беше все по-ядосан.

— Тя... тя ме нае — изпелтечих аз.

— Сега я втасахме! — изкрещя детективът. — Тук при нас шушукат как онази нощ те е зашлевила. Стражински още си умира от смях. А сега го била наела, моля ви се! За какво?

— Две проститутки — от нейните момичета, както ги нарича тя — са изчезнали. Според нея не е изключено да са се били сдушили с момичето на Джон Дългуча, онова, дето умря. Притесняваше се за тях, смяташе, че сигурно знам къде биха могли да бъдат.

— А ти знаеш ли?

— Сега това не е важно. Ако искаш, по-късно можем да се видим и да ти обясня какво знам, макар че не е много. — Лъжата, общо взето, мина лесно. Искях да разбера само дали Роза е добре.

Направо чувах как Сид мисли в другия край на линията и претегля какво да ми каже. Чух и как в кабинета някой му говори и реших от тона, че сигурно е Стражински, въпреки че не долавях какво точно му казва.

— Не знам — рече накрая Сид. — Не знам дали Роза е добре. Не успяхме да я открием.

— Но няма трупове, нали? — поинтересувах се аз.

— Не — отвърна Сид. — Разочарован ли си?

— И таз добра, не съм разочарован, разбира се — въздъхнах аз. — Имаш ли представа как е избухнал пожарът?

— Не. Но дори и да имах, надали щях да ти кажа, Марти. Този разговор не ми харесва. Искам да те видя. Веднага.

— Не мога, Сид. Най-малкото точно сега. Ще...

Застинах като попарен.

— Марти! Марти! Там ли си още?

Държах телефонната слушалка, но сякаш бях изгубил дар слово. Сид продължаваше да крещи името ми, съпроводено от все по-мръснишки обиди и закани, аз обаче се бях вторачил в един материал във вестника. Когато бях седнал, бях метнал вестника на масата така, че средната част се бе извадила. Хич и не го бях погледнал, сега обаче вниманието ми бе привлечено от заглавието „Агент открит осакатен“.

До материала имаше мъничка снимка на Мики Марвин, онзи палячо с пурата, на когото се бях натъкнал в седалището на „Усмехнатото хлапе“.

— Трябва да тръгвам — прошепнах в телефонната слушалка.

Най-малкото си мисля, че съм го казал. Затворих телефона, въпреки че Сид продължаваше да крещи името ми.

Самият материал беше под сгъвката и беше дълъг само две колонки. Някакъв бездомник намерил тялото на Марвин — подавало се от контейнер за боклук в Северен Холивуд. Репортерът замазваше фактите и намекваше, че трупът е бил подложен на „осакатяване от определено полов характер“. Както „Таймс“ никога не пропуска да напомни, това е *семеен* вестник.

Превод: Марвин е останал без оборудването си, но само не ме разбирайте погрешно, нямам предвид пурата.

Прочетох материалчето цели три пъти, не научих обаче кой знае колко. Марвин бе определен сбито като агент на таланти средна

хубост, който си вади хляба по периферията на Индустрията. Накрая пишеше, че ченгетата не разполагали с никакви улики и нямали представа кой е извършил убийството.

Аз обаче можех да ги насоча към някои следи. Но с това мое разклатено здраве не знаех дали да го правя.

Накрая стоварих цялата вина върху „Таймс“. Дума да няма, ядосах се от статията за Мики Марвин, но онова, което направо ме вбеси, беше един материал в раздел „Календар“. Поредният подмазвачески портрет на Джак Рипън и най-новото му благотворително начинание, нещо от рода на дом за бездомните и крака за сакатите, та Рипън да прилича на човек. В материала нямаше нищо необичайно — рекламната машина на Холивуд ги бълва всеки божи ден със стотици и дупедавците, които списват раздел „Календар“ — стая, пълна с бърнести отрепки, на които им дай да лижат гъза на Индустрията — си вършат работата с весело раболепие. Чудо голямо, някакъв пълен със славословия материал на един от репортерите, откровен и чист, придружен от снимка, на която Рипън изглеждаше страхотно, точно както Гарбо или Дитрих по фотографиите, правени им от Уилям Даниълс. Всеки брой на вестника е тъпкан с такива драсканици и обикновено изобщо не им обръщам внимание. Те са си неразделна част от живота в нашия град.

Днес обаче не само им обърнах внимание.

Направо побеснях.

Може и да не знаех всички подробности от онова, което се разиграваше пред очите ми: отвличания, нападения, убийства, умишлени палежи — но бях наясно, че те са свързани с „Усмихнатото хлапе“. Не бе изключено Рипън да няма представа какво става — вероятно наистина не знаеше, това обаче не означаваше, че не носи отговорност. Изобщо не се съмнявах, че „Небесно псе“ е свързано с „Усмихнатото хлапе“, а бях видял как екипът на „Небесно псе“ най-хладнокръвно убива младо момиче колкото да засеме няколко метра филм. Имах всички основания да предполагам, че пак от „Небесно псе“ са отвлекли и убили Джон Дългуча и неговото момиче, вероятно защото са знаели твърде много. Пак те явно бяха очистили и Мики Марвин, макар че това си бяха чисти догадки. Въпреки това не бе

трудно да се направи връзка между тези събития и провалилото се нападение срещу мен и успешното опожаряване на „Нощен приют“. И изчезването на Роза.

Порових в гардероба в спалнята и открих в дъното костюма на „Армани“. Е, беше малко демоде и дъхтеше на прах и застояло, но иначе не изглеждаше никак зле. Това бе една от последните реликви от доброто старо време, когато си бях живял като царче. Навремето, когато го бях купил, се бях изръсил за него с цял бон, но не помнех кога за последен път съм го обличал. Към него като две различни копчета за ръкавели вървяха трупаните през цялата ми кинокариера спомени — сладки и горчиви. Понякога, налегнеше ли ме тъга, вадех костюма от гардероба и галех плата. Да се разплаче човек!

От действията събличане и обличане като с нож в гърдите ме проряза остра болка, та глътнах още едно хапче кодеин. От него краката ми омекнаха, но си казах, че за онова, което съм намислил да правя, може би дори е добре да ми се мае главата. В кръста и ханша костюмът ми беше отеснял — или по-скоро аз се бях ширнал, но криво-ляво успях да се напъхам в него, без да пукна нито един шев. Нямах хубави обувки, които да прилягат на костюма, ала не изглеждах чак толкова зле и с охлузените мокасини с пискюлчета отпред.

Ако човек не обръщаше внимание на моравочерните цицини по лицето ми.

От кодеина бях замаян и не биваше да карам кола, но винаги съм смятал, че половината удоволствие от опиатите е в това да се държиш глупаво и безотговорно. Отпратих наперено по Мелроуз и минах на червено само веднъж. Докато завивах по Ла Синегга, насмалко да бутна един пешеходец, но ако той имаше поне капчица достойнство, нямаше да се разхожда пеш из Лос Анджелис.

Наред с всичко останало Джак Рипън беше известен най-вече с две неща: най-напред с това, че е най-безмилостният, преуспял и мразен човек в Холивуд, и второ, че всеки божи ден обядва в един и същи ресторант — „Самиздат“.

„Самиздат“ е едно от няколкото свръхмодни, свръхскъпи заведения, притежавани и управлявани от семейство европейски боклуци — Клаус и Барби Коржибски. Те се кълнат, че това са си истинските им имена, и отказват да ги сменят. Най-малкото признават, че имената им са си... доста проблематични, особено като знаем, че в

Индустрията преобладават евреите, затова и двамата се включват дейно в почти всяко благотворително еврейско начинание. При всички положения имената им като че не се отразяват зле на печалбите. От трите им заведения „Агитпроп“ в Санта Моника се слави, че има най-добрата кухня, а „Мао-Мао“ във Венис с това — че е най-скъп, затуй пък „Самиздат“ е прочут като ресторант, който на всяка цена трябва да се види до голяма степен заради Джек Рипън. Именно в „Самиздат“ той всяка година организира най-пищните и големи празненства след връчването на „Оскар“-ите. По обед разрешават на простолюдието да прави оборот на бара, ала само при положение че е облечено както подобава, но до маса могат да се докопат единствено знаменитостите. До ушите ми са стигали слухове, че Рипън всъщност финансира ресторанта, но принудителното му присъствие в него вероятно е само стойка. То просто допринася за имиджа, който му отърва.

Не си губих времето с пиколата на ресторанта в униформи, шити от „Версаче“ — само един лапнишаран може да си въобразява, че те ще тръгнат да се занимават с едно субару и ще го откарат на паркинга — затова свих в една от страничните улички и сам си паркирах колата. Ако отидех пеш в „Самиздат“, моментално щях да бъда дамгосан като безнадеждно изпаднал тип, но разчитах на костюма от „Армани“, с който да омая оберкелнера и да проникна в заведението. Пък после вече беше лесно, все някак щях да се оправя.

Издебнах кратък момент, когато оберкелнерът не дежуреше на входа, и се шумгнах в заведението. Профучах като фурия покрай гардероба и нахълтах в бара. Беше раничко за обяд, но въпреки това в бара нямаше къде игла да падне. Имах чувството, че съм проникнал през екрана и съм се озовал в някой лъскав филм. Посетителите на заведението сякаш бяха дошли от друго измерение, където не съществуват дънки, маратонки и работа, на която хората ходят през деня. В бара нямаше човек, който да изглеждаше на повече от трийсет години — освен аз, разбира се — който да имаше и една-едничка излишна гънка в кръста и чиито гащи да се очертаваха под роклята или панталоните. В сравнение с дрехите на другите мъже моят старичък костюм „Армани“ сякаш бе купен на разпродажба. И господата, и дамите бяха с мостове, по-бляскави и от Голдън Гейт в Сан Франциско, не помня да съм виждал някога и по-дълбоки деколтета, като изключим филмите на Ръс Майър. И всичко това за обяд!

При тази гледка ме обориha какви ли не спомени. От времето, когато и аз се вписвах в такива местенца, когато бях добре дошъл в тях и влезех ли, моментално се превръщах в център на вниманието. Когато всичките тези деколтета и зъбна металокерамика бяха насочени към мен.

Не усетих някой да гледа охлузените ми обуца. Доколкото изобщо ме забелязваха.

Промъкнах се през навалицата в дъното на бара, най-близо до ресторанта, та да държа под око сцената на основното действие. Още не бях видял коя от масите е на Рипън, когато барманът се прокашля, за да привлече вниманието ми.

— Да не сте сбъркали мястото, приятелю? — попита ме той.

Беше се втренчил в моравата синина под брадичката ми. Слава богу, нямаше как да ми види краката.

— Тук е Спейго, нали? — направих се аз на ударен.

На онзи това не му се стори особено забавно.

— Не се притеснявай — рекох му. — Аз съм личният треньор на Дани Девито.

— А, така ли? — рече барманът. Това вече го задоволи. — Имате ужасна цицина.

— Нараних се, докато играехме поло — кимнах аз.

Онзи съвсем се обърка.

— Ралф Лорън? — попита ме.

— Да — казах му. — Те с Дани тренират заедно. Мен ако питате, са си добичета.

Барманът кимна, като че ли това обясняваше всичко. Всъщност може би и го обясняваше в света на „Самиздат“, където сякаш гледаш отвъд огледалото.

— Какво да ви наляя?

Сетих се, че от сутринта съм изгълтал цели четири хапа кодеин, и реших да ти поръчам минерална вода „Перие“ със зелен лимон.

— Бърбън с лед — рекох и оставих върху плота десетачка.

Барманът ми наля бърбъна и прибра десетачката. Не ми върна никакво ресто.

Пустите му спомени!

Въпреки че барът беше тесен и някак схлупен — така де, нали е за простолудието! — „Самиздат“ беше огромен, сякаш в началото

помещенията са били използвани за мебелен магазин или за летищен хангар. Остъкленият таван в ресторанта беше невероятно висок и създаваше впечатление за простор, засилвано от светлата, водниста цветова гама. Масите бяха големи, бяха малко и бяха разположени доста далеч една от друга, келнерите бяха високи, бяха много и приличаха на тевтонци. Главният готвач се бе прочул с новаторството си, смесвайки мексиканската и тайландската кухня. Чак ми се повдигаше, като си представех печения бамбук с костенурка, но при всички положения такива специалитети не ми бяха по джоба. Пък и напоследък „Самиздат“ бе толкова моден, че преспокойно можеха да сервират хрупкави говна, запечени с пикантни сополи.

Надвесих се над перилата, отделящи бара от ресторанта, но пак не видях Рипън. Заведението се беше напълнило за нула време и бе останала само една свободна маса. Беше на нисък подиум, осветен от две-три вградени в тавана лампи. От него цялото заведение се виждаше като на длан и масата не можеше да остане незабелязана от никое кътче в помещението. Сто на сто беше запазена за Рипън.

— Търсите ли някого?

Барманът се беше върнал и пак ме гледаше под око. Седнах на високия стол и му магнах да повтори поръчката. Онзи не се помръдна.

— Дани трябваше да е тук с Джек Рипън — поясних аз. — Знаеш ли кога точно идва да обядва?

Барманът ме изгледа така, сякаш го бях попитал знае ли какво на цвят е небето. Кръстоса ръце и издаде устни.

— Господин Рипън идва точно в дванайсет и десет.

— Виж ти! — възкликнах аз и стоварих длан върху плота. — А онзи гъз Дани Девиито твърдеше, че идвал в единайсет и петдесет и пет! Човек на никого да няма вяра!

Барманът продължи да ме гледа кръвнишки, накрая обаче се умори и отиде да ми напълни чашата. В бездънния му нацистки джоб потъна поредната десетачка.

Точно когато големият часовник в „Самиздат“ — циферблатът представляваше снимка на Михаил Горбачов, а секундите биваха отброявани от моравото му рождено петно, което току мигаше — удари дванайсет и десет, в заведението тържествено влязоха Джек Рипън и антуражът му. Негово Изкормвачество беше съпроводен от две налети като бичета мутри с тъмни очила и вероятно бе човекът,

облечен най не по модата в заведението. Беше по най-обикновени памучни панталони в защитен цвят и червен пуловер с висока яка с емблемата на „Усмихнатото хлапе“, извезана там, където би трябвало да е крокодилчето. Изкормвача прехвърляше пътем някакви бумаги — нито веднъж не погледна към ресторанта и масата, която го чакаше. Точно като в град в Дивия запад по пладне, всички в помещението застинаха — някои, както бяха вдигнали вилиците с храната — и зяпнаха как Изкормвача върви към трона си. Той седна, без да сваля очи от бумагите, без дори да поглежда оберкелнера, който сложи чаша бистра течност в протегнатата му ръка.

Подобно на всички останали, и аз се бях прехласнал дотолкова по Изкормвача, че изобщо не обърнах внимание на свитата му, която вървеше зад него. Отляво седна невероятно красива млада жена, която помнех бегло от някой сериал, с гръб към мен пък се разположи някакъв мъж, чието лице не видях — всъщност май пропуснах да спомена и че сериалната сладурана беше облечена в бяла копринена блуза, под която не носеше сутиен. Цял орляк келнери начаса се разприпкаха и започнаха да им носят чинии, макар и никой от групата да не бе получил листа с менюто. Когато накрая вдигна глава, Рипън погледна право към мен, но както и би могло да се очаква, не ме позна, та отклони очи към ресторанта, но и той явно не му се стори достоен за вниманието му.

Въпреки че един от сервитьорите продължи да стои на пост край масата на Рипън, явно бе настанало затишие между различните ястия. Казах си — сега или никога! — гаврътнах бърбъна и се изправих.

— Къде е Дани?

— Какво? — попитах аз.

Барманът надничаше към масата на Рипън.

— Нали казахте, че с него ще е и Девиито? Никога през живота си не съм го виждал този дребосък.

Треснах празната чаша върху плота.

— Брей, че келеш! — завайках се аз. — Ще го видя аз къде се пилее това джудже!

След тези думи излязох с гръм и трясък от бара и се насочих право към масата на Рипън. Вървах бързо и целенасочено, макар че, да ви призная, така и не бях измислил какво ще правя, щом стигна там.

Разчитах на актьорските си импровизаторски умения от едно време. И на гнева си.

Макар че се бях вторачил в Рипън, който отново се бе зачел в бумагите, докато вървах устремно по пътеката между масите, забелязах и изражението върху лицата на другите постоянни посетители. Сигурен съм, че видях как неколцина зяпват с отворени уста, някъде зад мен се счупи чаша. Дори телохранилите като че ли бяха смаяни от моята дързост. Седяха на маса на равнището на останалите, точно под подиума на Рипън, и само ме изгледаха как минавам като хала покрай тях. Скочих двете крачки до масата и се надвесих над гърба на човека, който обядваше заедно с Рипън.

— Отдавна не съм те виждал, Джей Джей — рекох аз.

Усетих как мъжът под мен още малко и ще скочи от стола, видях и как сериалната хубавелка се задави с деликатесите, с които се тъпчеше, но Рипън само извърна бавно очи към мен. Ала още преди да ме е огледал като хората, пазвантите вече бяха наскачали и двамина ме сграбчиха за ръцете. Оберкелнерът дотърча с чупка в кръста, следван по петите от двама сервитьори. Приличаха на братя Маркс в „Обслужване по стаите“.

Рипън изглеждаше добре. Не, не е вярно: изглеждаше страхотно. Дори по-добре, отколкото по ретушираните снимки във вестниците. Силен загар, придобит единствено от слънчеви бани, а не от глезотии като солариумите. Широки гърди и мускулести ръце, нагънали ръкавите на блузата му и свидетелстващи, че той си има личен треньор, доста по-вещ в наставленията си, отколкото треньора на Дани Девито. Сини контактни лещи и ослепителнобели зъби, които явно бяха изкуствени, но затова пък си личеше от сто километра, че са достатъчно скъпи, за да изглеждат естествени.

И най-добре присадената коса, която някога съм виждал. Знаех, че е присадена само защото преди двайсетина години, откогато познавам Дж. Дж. Рипович, той вече бе започнал да плешивее. Но ако не си го познавал, никога няма да се досетиш. Пол Саймън ряпа да яде с неговата присадена коса.

Рипън само плъзна поглед по мен и ме отпрати, като размърда едва доловимо два пръста. Мутрите започнаха да ме побутват, оберкелнерът аха да отвори уста и да почне да прави мили очи, когато Рипън извърна рязко глава и пак се взря в мен.

— Я чакайте! — разпореди се той.

Всички застинаха. Аз също, макар че бях притиснат като в сандвич между бодигардовете и краката ми почти не опираха в пода.

— Мартин Бърнс — отбеляза Рипън и пак размърда пръсти.

Борчетата отново ме вдигнаха на подиума при масата. Оберкелнерът се видя в чудо — беше се объркал като пиле в кълчища.

— Как я караш, Джак? — насилих се аз да се усмихна.

— Божичко! — каза Рипън така, сякаш говореше на себе си. — Все едно съм се озовал в снимка със съучениците от прогимназията. Какво да се прави, град, белязан с тъга — поклати той глава. Махна на бодигардовете да се разкарат и ме покани с ръка да седна на празния стол. Оберкелнерът се спусна да го дръпне. — Това е Мартин Бърнс — представи ме Рипън на придружителите си. — Той е... беше... Всъщност, Мартин, не знам какъв си сега.

— Поредният посипан със звезден прах спомен — отвърнах аз и седнах.

Ухилих се и кимнах на младата жена, която ме оглеждаше като музеен експонат, после за пръв път се извърнах към втория мъж.

И аз се чудя как не паднах от стола!

Пред мен седеше продуцентът, когото бях видял на снимачната площадка във Васкес Рокс, човекът с паралиите японци, наблюдавали убийството. Не пролича да ме е познал, но ме огледа под вежди. Усетих как сърцето ми бие като обезумяло, но се постарях да не се издавам.

— Това е Карл Олдъс — представи го Рипън и го посочи. Помнех името от онова посещение в „Усмихнатото хлапе“. Олдъс кимна колкото да не е без хич. — Не се и съмнявам, че вече си познал Алекс Гилбърт.

Момичето ме озари с телевизионна усмивка, после изписа с устни огромно „О“ и въздъхна.

— Достатъчно топло ли е? — изписка и ме сграбчи за ръката. — Божичко, колко обичам вашия сериал! Толкова ретро е!

Изглеждаше съвсем искрено развълнувана и когато отново ме огря с усмивка, май се поизчервих като гимназист. Олдъс продължаваше да ме гледа кръвнишки, но Рипън също ми се усмихна радушно.

— Харесваш сериала, понеже е сниман преди четвърт век — поясни той на младата жена. Да ви призная, според мен тя изобщо нямаше представа кога е правен. Господи, какъв град! — На какво дължим това... това неочаквано удоволствие? — натърти Рипън и на думата „неочаквано“ стрелна с очи своите мутри.

Надуших как равнището на безработицата предстои да се увеличи.

Погледнах Олдъс и потреперих лекичко, спомнил си Шери. Сега вече продуцентът ме зяпаше с неприкрита враждебност и не щеш ли, проумях пределно ясно: той знае кой съм и е в дъното на нападението срещу мен. Извърнах се отново към Рипън, но не различих върху лицето му нищо друго, освен че е развеселен. Колко ли знаеше?

— Дошъл съм да поговорим по работа — рекох му. — За „Усмехнатото хлапе“.

— Виж ти! — сви рамене Рипън. — Вече се досещам. Но ти вече не си в Индустрията.

Това не беше въпрос. В начина, по който го изрече, се долавяше дори главната буква.

— В този град, каквото и да прави, човек никога не може да се откъсне от киното. Но ти го знаеш не по-зле от мен.

— Я чакай! Май съм чел нещо за теб, един от онези материали кой какъв е станал. Сега си охранител. Или беше нощен пазач?

— Частен детектив — поясних аз.

— Мале! — ахна Алекс. — Върхът!

— Браво на теб! Мъж на място! — похвали ме Рипън. — А къде са те разкрасили така? Докато си работел по някой случай ли?

Пипнах се по синината под брадичката.

— Да. Няма да им се давам толкова лесно, я!

— Какво искаш? — намеси се и Олдъс.

Нямаше да е зле да се поизкашля.

Реших, че е най-добре да хвана бика за рогата.

— Искях да поговорим за „Небесно псе“ — рекох.

Олдъс си пое шумно въздух и се ококори, но Рипън се представи добре. Дори не трепна.

— Интересно име. Така сигурно се казва твоят сценарий, нали?

Изчаках келнерът да остави върху масата чинията с цяла камара едри скариди с не лютив сос и да се отдалечи.

— Наистина интересно име — съгласих се. — Но не се опитвам да ти пробутам сценарий. Не се занимавам с такива глупости.

— Не думайте! — изписка сериалното девойче. — Ама вие сякаш не живеете в Лос Анджелис.

Нямах намерение да се занимавам с нея, но най-неочаквано думите ѝ прозвучаха някак двусмислено. Когато отново се извърнах към Рипън, той помръдна деликатно вежди, сякаш ми казваше: „Какво да се прави, такъв е животът! Жени!“. Олдъс си играеше нервно с лъжицата.

— Всъщност — продължих аз и отпих от чашата шампанско, появила се като с вълшебна пръчица пред мен, — „Небесно псе“ е киностудия. Струва ми се, че понякога работи съвместно с „Усмехнатото хлапе“.

— Не ми се вярва — каза Рипън, — но днес „Усмехнатото хлапе“ е огромна компания. Не обръщам особено внимание на подробностите. — Нито за миг не извърна от мен очи, по лицето му не трепна и едноедничко мускулче. — Ето Карл се занимава с всекидневните... проблеми. Знаеш ли какво е това... как му беше името?

— „Небесно псе“ — притекох му се аз на помощ. — Да го повторя ли още веднъж?

— Много красиво име — изчурулика момичето.

— Та знаем ли, Карл, какво е това „Небесно псе“?

— За пръв път чувам за него — изръмжа Олдъс.

И аз не знам как още не беше счупил лъжицата. Нямах да е зле Клаус и Барби да се поохарчат за по-добри прибори.

— Ето на — рече Рипън. — Очевидно грешиш.

— Очевидно — съгласих се. Понечих да стана. — Е, все пак исках да поговоря с теб, преди да отида в полицията.

— Полицията ли? — ахна Рипън.

— Да. Във връзка със смъртта на един мъж — казва се Мики Марвин.

— Оооооо! — възкликна актрисата.

И аз не знам защо.

— Наистина се движиш във висшето общество — отбеляза Рипън. — Познаваме ли господин Марвин, Карл?

— Не е изключено да сме работили с него — изръмжа Олдъс.

— В такъв случай вероятно не е зле да го обсъдим позадълбочено — каза Рипън.

— Дадено! От теб бирата, от мен — времето — съгласих се аз.

Тъкмо да седна отново, когато Рипън вдигна ръка.

— Не сега — отсече той.

Върху лицето му не бе останала и следа от развеселеност.

— Кога?

— Довечера — отвърна Рипън. — Ще снимаме в павилиона на „Сони“ в Кълвър Сити. Построен едва преди петнайсетина години, знаеш ли къде се намира?

— Все ще го намеря — отвърнах и преглътнах едва загатнатата обида, като се постарях, доколкото ми беше възможно, да се усмихна като Изкормвача.

— Ще оставим името ти на „Пропуски“. До десет часа ще приключим със снимките.

— Изгарям от нетърпение — рекох.

Усмихнах се на момичето, което ме измери с премрежени очи, и се опитах да не поглеждам Олдъс. Бях изминал някакви си пет-шест крачки по пътеката между масите, когато чух как Рипън подвиква подире ми:

— И да си купиш нови обувки, чу ли, Мартин! — Изкрещя го толкова силно, че го чуха всички. — Или поне ги лъсни тези.

Излязох, като се опитах да не обръщам внимание на гръмогласния смях.

13.

От специалистетите на „Самиздат“ получих убийствени киселини. Или стомахът ми се бунтуваше просто заради срещата с Рипън. При всички положения свърнах към едно заведение на „Макдоналдс“, където те обслужват без да слизаш от колата, и си поръчах голям шейк, за да попритъпя стомашните болки. Както винаги, шейкът имаше вкус на сироп за кашлица с ванилена есенция. Реших да отскоча до „Джони Рокетс“ и да си взема истински шейк, но щом стигнах, видях, че нямам сили да вляза вътре — бях си спомнил за момичето на Джон Дългуча. Буламачът на „Макдоналдс“ все пак попритъпи киселините. И никой там не ме взе на подбив заради обувките.

Докато карах, си мислех за срещата с Рипън. Олдъс се бе държал като педал и нервак, докато Изкормвача бе запазил самообладание, не беше и трепнал. Дори не бях сигурен дали е наясно какво върши „Небесно псе“. И все пак не виждах защо ще се съгласи да се срещнем, ако наистина всичко беше чисто. Защо да си кривя душата — беше си ме страх да се срещам по никое време с него, но се надявах, че ще съм в безопасност в снимачния павилион. При всички положения в по-голяма безопасност, отколкото въкъщи, както се бях убедил на собствен гръб. Изпих си шейка, подкарах на изток по Мелроуз, през Литъл Ел Салвадор, и се замислих за предимствата от това да се сдобия с пистолет, но на бърза ръка отхвърлих идеята.

В Холивуд, ако разполагаш с пари, само за десетина-петнайсет минути можеш да си намериш добър патлак без номера. Лошото бе, че съм стрелял с пистолет един-единствен път — във филм, но дори и тогава станах за смях. Беше научнофантастичен екшън, казваше се „Адски град, САЩ“ и в него играех превъртял мутант — Чък Конърс насмалко оглуша, когато стрелях само на педя от ухото му. Единственото, което помня освен това от филма, е, че Конърс непрекъснато си тананикаше песента от „Дамгосан“. Докато приключим със снимките, и актьори, и снимачен екип вече знаехме текста наизуст.

Тъкмо завих по моята улица в Силвър Лейк, и отново ме присви стомахът, усетих и тъпа, пулсираща болка в гръдния кош. Намерих къде да спра точно пред къщата, но и този път не слязох веднага от колата — исках да обмисля нещата.

Веднага надуших, че има нещо гнило.

Опитах се да си припомня какво съм правил от сутринта, от мига, в който съм се прибрал от клиниката. Помнех, че предната вечер онези бабаити, японците, са спуснали пердетата, преди да ми теглят жестокия побой. Знаех, че призори, когато дойдох на себе си, не съм докосвал пердетата, но бях сигурен — е, почти сигурен — че щом се върнах от клиниката съм ги дръпнал.

А сега пак бяха спуснати.

Инак всичко си беше наред. На улицата нямаше никого, дори почти до следващата пресечка нямаше спрени автомобили. Продължих да седя и да барабаня с пръсти по волана — не свалях очи от прозореца и се чудех какво да правя.

— Майната му — изругах.

Метнах под седалката празната чаша от шейка и слязох. Отидох при багажника, отворих го, извадих вмирисаните одеяла, работните дрехи и протритите съединителни проводници и ги сложих върху тревата. Отворих дъното и дръпнах дебелия метален крик. Беше хванал ръжда, та се наложи да го тегля с все сила, докато го извадя. Никога не го бях използвал. Само веднъж съм пукал гума — опитах се да я сменя сам, но така и не разбрах какво да правя с проклетия крик. Накрая стигнах някак до една бензиностанция, като пътем прецаках джантата.

Вдигнах крика и го стиснах с всичка сила в дясната ръка. Хрумна ми да се промъкна в задния двор и да вляза през черния вход, но после си казах, че ако вкъщи наистина има някого, той вече ме е видял и няма да се изненада. Пък и задният двор беше твърде безлюден — наложеше ли се да избягам бързо на улицата, бе по-добре да го направя през предния вход.

Отидох бавно при входната врата, без да откъсвам очи от прозореца на хола. Докато изкачвах единственото циментово стъпало ми се стори, че пердето се размърдва, но не знаех дали наистина се е раздвижило, или просто страдам от параноя. Преместих крика в лявата си ръка и затърсих из джоба ключовете. Пъхнах единия в ключалката и

пак стиснах металния прът в дясната ръка. Завъртях ключа, докато езичето не изщрака, и притиснах ухо към вратата.

Нищо.

Натиснах ръчката и изритах с десен крак вратата, после отстъпих бързо назад и вдигнах крика над рамото си. В антрето нямаше никого.

Пристъпих плахо напред, готов да нанеса удар с крика, и надзърнах бързо, за да видя дали някой не се е спотаил зад вратата. Точно така винаги постъпват по телевизията и ченгетата, макар че те държат точно пред себе си и пистолет. Нямах представа дали истинските ченгета го правят, но поне по телевизията изглеждаше страхотно.

Антрето определено беше чисто, затова влязох, като оставих вратата зад мен отворена. Пак поспрях и се ослушах, но чух само вездесъщото капене на чешмата в кухнята. Продължих към хола и повторих движението в стил Дон Джонсън от „Пороци в Маями“, за да огледам помещението. Чисто. При пердетата нямаше никого. Продължих нататък по коридора — вече се чувствах смешен, но пак изпълних стремглавото движение с главата напред и в кухнята. Нищо, освен мръсни чинии и тлъсти хлебарки.

Оставаше ми само едно помещение.

Тъкмо стъпих върху някаква скърцаща дъска в дюшемето пред спалнята, когато се обади глас, повикал ме по име.

Изпицях, изпуснах крика и се обърнах като попарен. Точно в тази последователност.

Пред мен стоеше Роза Мендес — изглеждаше уморена, но ужасно развеселена.

— И как, интересно, влезе? — попитах аз.

Намерих в шкафа две общо взето чисти чаши и кипнах вода за нескафе. Роза седеше на кухненската маса и ме наблюдаваше. Дори и да забелязваше хлебарките, прояви благовъзпитаност и не каза нищо.

— Ключалката ти е боклук, не става за нищо — поясни тя. — Влязох с шперц.

— Виж ти! И на това ли ви учат, докато ставате доктори на науките? Божичко, аз дори нямам шперц. Те не се въргалият под път и над път. Откъде го взе?

— Даде ми го едно от момичетата, научи ме и как да боравя с него. Май го е задигнала от сводника си — рече Роза. — Всичко ценно съм научила в „Нощен приют“.

— Дано не ми искаш към кафето и мляко — казах ѝ и оставих чашата пред нея. — Поело е с прокиснала лодка към рая.

— Става и без мляко — отвърна младата жена.

Затърсих по рафтовете нещо за хапване, намерих пакетче полугранясали бисквити и го метнах на масата. После седнах срещу Роза.

— Какво ти се е случило? — поинтересува се тя.

— В какъв смисъл?

Роза се пресегна и ме докосна лекичко с пръсти по ожулената брада, после и отстрани по главата. Понаболваше ме, но въпреки това ми стана приятно.

— Пострадах, докато се бърснех — отговорих аз — сега-засега не ми се искаше да се впускам в подробности. — А какво е станало снощи в „Нощен приют“? Знаеш ли?

Роза извади от пакетчето една бисквита и отхапа. Издаде устни и огледа бисквитата от всички страни, но продължи да я яде.

— Изгоря — рече ми.

Понякога имам чувството, че това е съзаклятничество. Но не го направих на въпрос.

— Ти там ли беше? — поинтересувах се.

— Не — каза Роза. После: — Да. Но не и когато е избухнал пожарът.

Остави бисквитата на масата и я загледа. Сетне се разплака.

Но нямаше истерия. Нямаше хлипове, циврене и реки от сълзи. Само няколко сподавени стона. Подсмърчане и две тънички вадички върху бузите. Останах с впечатлението, че Роза не плаче много често. Определено не я биваше за това. Искаше ми се да отида при нея, да я утеша. Да я прегърна изотзад, да я погалья по косата да ѝ кажа „недей“.

Продължих да седя и да гледам в чашата с кафе.

След по-малко от минута Роза се покопити. Грабна рулото хартиени салфетки от плота, откъсна една и се изсекна шумно. Избърса сълзите по лицето си.

— Извинявай — рече ми.

— Не се притеснявай — изграчих аз. Искаше ми се да кажа още нещо. — Всичко е наред — добавих.

Жалка работа.

— Аз просто... „Нощен приют“ означаваше много за мен. Аз... като родно дете ми е. Само да знаеш колко много и колко дълго сме работили, за да направим приюта. Сърцето ми се къса.

— Вярвам ти — казах аз. — Но нали и преди пак е имало пожар? Тя отметна рязко глава и ме погледна.

— Ти пък откъде знаеш? — попита подозрително.

Не я виня.

— Чел съм — обясних ѝ аз.

Не ѝ споменах за проучването, което съм правил в библиотеката. И колко смаян съм бил от нейната решимост да осъществи мечтата си. От целеустремеността ѝ.

— Доста известна си.

Роза кимна, но явно не бе особено поласкана.

— Да. Преди се помещавахме в сграда на Айвър. Подпали я един сводник. Нима смяташ, че има някаква връзка?

Не бях сигурен, че съм готов да ѝ разкажа всичко от игла до конец. Всъщност бях почти убеден, че снощният пожар е избухнал по моя вина, пък била тя и косвена. Искях обаче да го обясня на Роза така, та да не излезе, че съм някакъв злодей. Какъвто не съм. Като цяло.

— Съмнявам се — отговорих аз. — Само исках да кажа, че вече ти се е случвало да започваш от нулата. И че вероятно втория път си се справила дори по-добре.

— А, сигурно — въздъхна тя. — Но сега съм по-стара. По-стара и много по-уморена.

— Изглеждаш си чудесно — изпелтечих.

Роза ме изгледа учудено, но не каза нищо. Божичко, с нея се чувствах като гимназист!

— Защо си дошла? — поинтересувах се аз.

Отчасти за да сменя темата, но най-вече защото недоумявах за причината.

Роза вдигна бисквитата и пак отхапа първо от шоколадовата глазура, после и от пълнежа. Завъртя кафето в чашата, отпи, пак го завъртя.

— Мисля, че някой ме следи — рече накрая.

— Кой?

— Нямам представа. Не мога да го докажа, но съм почти сигурна. Усещам го вече от два дни.

— Каза ли на ченгетата? На Сид? — Тя поклати глава. — Ама защо? Не си им казала дори след пожара?

— Още не съм говорила с ченгетата за пожара.

Скочих на крака, при което гръдният кош ме заболя, но го направих инстинктивно.

— За бога, Роза! Търсят те под дърво и камък. Разберат ли, че си тук, жив ще ме одерат.

— Искаш да си тръгна ли?

— Не, не съм казвал такова нещо. Само че... от какво се криеш?

— Я по-добре седни — рече ми тя.

В очите ѝ нямаше сълзи, затова пък — виждах — в тях се е загнездила огромна тъга.

Роза беше в банята. Чувах я как драйфа в тоалетната чиния — мразя ги тия неща! — та станах да измия съдовете. Нямах веро, но все пак намерих под мивката стара прокъсана гъба и спечен розов сапун. Изтърках криво-ляво остатъците от кафе по чашите и се замислих над онова, което ми беше разказала Роза.

— От известно време сме закъсали в „Нощен приют“ — ми бе обяснила.

Бях се вслушал в съвета ѝ да седна, макар и да не ми се вярваше, че онова, което ще ми разправи, е по-страшно от нещата, които смятах да ѝ разкажа аз. И все пак бях благодарен, че мога да протакам още малко.

— За пари — допълни Роза. — Това не е нещо ново, още от самото начало парите все са кът, но напоследък съвсем загазихме.

— Има ли конкретна причина? — поинтересувах се аз.

— Просто внезапно стечение на неблагоприятни обстоятелства. Открай време се старая парите за „Нощен приют“ да са от частни източници — всички шушукат и одумват държавните средства, отпускани за проститутките, особено по време на избори. Миналата година обаче подочух, че не е изключено общината да ни отпусне

някой и друг долар. Беше веднага след като в „Нюзуик“ излезе онази наистина прекрасна статия. Кандидатствах за парите и ги получих.

— Колко пари?

— Сто хиляди долара.

— Без майтап?

— Не са чак толкова много, както изглежда на пръв поглед, повярвай ми. С програмата ни за връщане на проститутките към нормален живот и всичко останало покриват разходите най-много за година. И то само защото плащахме символичен наем за сградата.

— Как го постигна?

— О, с малко чар, стига да го прилагаш правилно, можеш да постигнеш много.

Не ми беше трудно да ѝ повярвам.

— Както вече ти обясних, открай време избягвам да взимам държавни пари, но този път направо ми ги тикнаха в ръцете и аз си рекох — защо пък не? Тъпото бе, че като всички останали, дето са на държавна ясла, станах ленива. Винаги съм успявала да си осигуря средства...

— С малко чар... — натъртих аз.

— Ами да! Спонсорираше ни кой ли не — частни лица и дори някои доста мощни фирми, например един-двама големи производители на презервативи, макар че невинаги искаха да се огласява. Но при всички положения винаги ме е бивало да намирам пари, въпреки че мразя ужасно да обикалям с протегнатата ръка. Бедно ти е въображението с какво трябва да се примиряваш, ако искаш да си издействаш някое и друго дарение. А уж градът ни е фрашкан с пари и го мъчи либерална гузна съвест!

— Мен ако питаш, всички са социалисти, стига някой друг да пуска парите.

— Да де, дай им с чужда пита помен да правят! Изпитала съм го на собствен гръб — кимна Роза. — Затова, след като получихме пари от общината, започнах да гледам през пръсти на събирането на дарения. Мислех си, че ако се наложи, пак ще пусна в действие чара. Но ето че се наложи много по-скоро, отколкото бях очаквала.

— Защо? Нещо се обърка ли?

— Всичко. Градският съвет плащаше субсидията на тримесечия, после, след второто тримесечие, решиха, че не им било по джоба.

Опитахме се да ги съдим, но къде ти! Искът още не е разгледан. Делото е насрочено за ноември по-другата година.

— Бре, бре, бре! — завайках се аз.

— Откакто се занимавам с „Нощен приют“, винаги съм цепела косъма на две, заделяла съм нещичко за черни дни. За всеки случай, нали знаеш?

— Е?

— Ами парите направо се стопиха като сняг. А разходите си растат и растат. Да си рече човек, че проституират все повече момичета. А тъй като кметството и общината си правят оглушки, стане ли дума за социалните фондове, на вратата ни чукат нови и нови момичета. По едно време останахме без пукнат цент, направо се разкъсвахме. Пак тръгнах да търся пари по спонсори, но те най-неочаквано започнаха да увъртат. Достраша ги, взеха да ми дрънкат разни врели-некипели в стила на консерваторите. Или може би вече не съм така чаровна, както едно време.

— Няма такова нещо! — викнах аз.

Роза ме удостои с усмивчица.

— Накратко, осъмнахме без пари. Тази година в края на първото тримесечие „Нощен приют“ излезе за пръв път на червено. С близо двайсет хиляди долара. Хората винаги са се отнасяли добре с мен, удължавали са сроковете за връщане на заемите и са ми продавали стоките с отстъпка, но когато забавиш плащанията с месец-два, дори най-добродушните търговци си искат парите предварително. Не ги виня. После за капак хазяинът продаде сградата. Скъса се да се извинява, но и той си имал неприятности. А новият собственик не е от най-заклетите привърженици на каузата.

— Вдигна наема ли? — попитах аз.

— Близо петнайсет пъти.

— Моля? В този квартал?

— Ако се вярва на слуховете, Холивуд смятал да реставрира сградата. Май по случай двехилядната година. Нали знаеш, големите акули напоследък се домогват да сложат ръка на сделките с недвижими имоти. Та освен всички останали затруднения умът ми не го побираше как ще плащам увеличения наем. Не разполагахме с достатъчно пари и за да търсим ново място, където да се пренесем. Сякаш нямахме друг

избор, освен да разтурим приюта. А аз за нищо на света няма да го направя!

Докато изричаше последните думи, върху лицето ѝ се изписа ледена непреклонност. Тя присви очи и стисна зъби — личеше си, че дори при мисълта да закрие „Нощен приют“ я обзема пърлещ гняв. Роза въздъхна тежко и лицето ѝ пак се поразведри. Тя продължи да мълчи и да разклаща кафето, сякаш набираше смелост да ми разкаже края. После заговори отново, без да откъсва очи от чашата.

— Не виждах изход. Момичетата си умираха от страх, че приютът ще изчезне, а да ти призная, аз също бях доста уплашена. Обикалях като обезумяла, впрегнах всичките си връзки, ходех при всеки познат и при двама повече непознати да им искам пари. Но навсякъде ми показваха вратата. После... после се откри една възможност.

— Аха! — рекох аз.

— Предложи ми я едно от момичетата. Всъщност от бившите. Малко по-възрастна е, ала още е в занаята. Не я бях виждала от доста време, но явно се бе разчуло, че в приюта сме закъсали. Според мен жената ни мислеше само доброто, просто искаше да помогне. Всъщност сигурна съм в това. И ми предложи единствения начин, който знаеше. Предложението ми се стори твърде изгодно, за да не го приема.

— Звучи страхотно, няма що — отбелязах аз. — И какво направи, Роза?

— Ставаше дума за дрога — обясни тя.

Най-сетне вдигна очи от чашата.

— Господи!

— Сводникът на момичето се занимаваше и с наркотици с някаква нова синтетична дрога, разновидност на кокаина. С нея се друсали, общо взето, богати хора, тъй че и парите са добри.

— Ти да не си полудяла? — възкликнах аз.

— Бях полудяла. Просто не виждах изход. А не можех да допусна „Нощен приют“ да умре. Но още не си чул края!

— Господи! — повторих аз.

— Трябваше да пренеса куфар с такава дрога... от Тихуана. Трябваше само да го взема, да се върна с колата през границата и да го доставя на някого. Всъщност на момичето. Какво по-лесно!

— Освен може би квантовата механика — отбелязах аз. Роза го пропусна покрай ушите си. — Колко ти обещаха?

— Десет бона. За един ден работа. А в „Нощен приют“ щяхме да караме с тези пари два месеца, ако не и повече. Достатъчно, за да посъберем някой и друг долар и да си стъпим на краката. — Роза отново се поколеба и се взря в чашата, сякаш си гледаше на кафе. — Приех. Отидох с колата на юг и взех куфара. Не трябваше дори да давам пари. Момичето ми обясни, че са платили по електронен път.

— Да живее Интернет! — възкликнах аз.

— Беше фасулско да прибера куфара, но на връщане загазих. Не ми провървя и туйто! Точно след Сан Исидро спухах гърне. Намерих автомонтьор, но му трябваша два дни, за да отстрани повредата. Наложих се да пренощувам там.

— Бре, бре!

Вече си давах сметка, че и занапред ще прибъгвам до тази остроумна реплика.

— Опитах се да се свържа с онзи кретен, за когото пренасях дрогата, но все не можех да го открия. Знаех, че ще си глътне езика от страх, когато вечерта не се появя със стоката.

— За снощи ли ми говориш? — поинтересувах се аз.

— Не, беше преди няколко седмици. Преди да дойдеш при мен първия път. Но нека ти доразкажа! Чак на другата вечер, когато се прибрах в Лос Анджелис, разбрах защо не мога да го открия: бяха го убили.

— Ама че работа! — възкликнах аз.

— Същата вечер сводникът и момичето били убити в апартамента му. И досега не знам дали е заради дрогата или за нещо друго. Но ето че замръкнах с цял куфар дрога, която нямаше на кого да предам. И без пари, защото уговорката беше да ми платят, след като получат куфара.

— Добре си се наредила. И какво направи?

— Какво можех да направя? Занесох дрогата в „Нощен приют“ и я скрих там. Дори... дори ми минаваше през ума да я пласирам сама. Заради парите.

— Ти наистина си полудяла. И нима си си въобразявала, че ще се оправиш сама?

— Така си е, не бях с всички си — съгласи се Роза. — Но не го направих. Само си го помислих. Дрогата си стоеше в „Нощен приют“. Но вероятно ни подпалиха точно заради нея.

— Нима според теб някой е знаел, че дрогата е у теб?

Тя кимна много бавно.

— От няколко дена все ми се струва, че някой ме следи. Не съм сигурна, само ми се струва. И преди са ме сплашвали, знаеш го.

— Не, не го знам.

— Главно сводници. Защото им мътя водата и им преча. Взимам им стоката, машинките за пари. Това чувство ми е познато и съм сигурна, че някой ме следи. Не виждам за какво друго, освен заради дрогата. — Тя стовари пестници върху масата, чашите подскочиха и се разтракаха. — Бива ли да съм толкова тъпа? — изкрещя Роза. — „Нощен приют“ изгоря заради мен. Заради глупостта ми.

— Не можеш да си сигурна — възразих аз.

— А заради какво друго ще подпалват приюта? — знаеше си тя своето. — Заради мен, естествено. Защото се забърках където не ми е работа. С какво лице да ида сега при ченгетата?

Тя се задави и аз не знам дали от яд или от съжаление, или може би и от двете, но именно тогава се втурна към банята. Миг по-късно станах да мия съдовете.

Още не й бях разказал своята история. Бях смятал, че пожарът в „Нощен приют“ е последица от връзката на Роза с мен, сега обаче си мислех, че може би помещението е подпалено заради налудничавата й авантюра с дрогата. Осъзнах, че не съм длъжен да й разказвам за онова, което съм видял и научил, че не бива да я забърквам в кашата с „Усмехнатото хлапе“ и „Небесно псе“. Ако пожарът в „Нощен приют“ наистина нямаше нищо общо с Джак Рипън и сие, щях да изложа Роза на опасност, разкажех ли й каквото знам. Пък да не говорим колко зле — много, много по-зле — щях да изглеждам в очите й. Сърце не ми даваше да й разправа и за Шери, нищо че тя ме бе „наела“ тъкмо заради нея. Можех да забравя всичко за бъркотията около „Усмехнатото хлапе“. Защо да не сложа кръст на всичко това, защо да не продължим от тук нататък на чисто?

Роза излезе от банята. Очите й бяха зачервени, хубавото й лице беше подпухнало. Тя си издуха носа в парче тоалетна хартия. Но изглеждаше не толкова тъжна, колкото изтормозена. Вероятно от

угризеня на съвестта. Или само си въобразявах? Ала този израз върху лицето ѝ предреши нещата вместо мен.

— И аз имам да ти разказвам нещо — рекох. Роза вдигна очи. — Според мен е по-добре и ти да седнеш.

14.

— Не знам, Марти — рече Роза.

Очаквах по-лошо. *Много* по-лошо. Мислех си, че ще избухне, щом ѝ кажа какво съм видял и направил. Когато ѝ разправих за убийството на Шери, Роза изхлипа, но докато не млъкнах, тя продължи да седи на масата, без да проронва и дума. Предполагах, че в края пак ще скочи и ще ме халоса, както оная вечер в полицейския участък. Или просто ще стане и ще си тръгне. И ако го беше направила, нямаше да я виня. Така де, на нейно място и аз бих постъпил по същия начин. Но ето че Роза седеше, вторачена в ръцете си, и дори не помръдваше.

— Не знам — повтори още по-натъжена. После: — Значи предполагаш, че онези типове, които са те нападнали, са от „Усмихнатото хлапе“?

— Или от „Небесно псе“ — кимнах аз. — Ако изобщо има разлика.

— Но откъде си толкова сигурен? Нали твърдиш, че не са те видели на снимачната площадка във Васкес Рокс, когато... е, знаеш кога.

— Затова пък ме видя уродчето, макар че не ми се вярва именно то да е познало кой съм. А също и онези от охраната на входната врата, където спрях. Възможно е да са взели номера на колата. Като знаем какво правеха там, ще се учудя, ако не са го записали.

— Да де, но нали каза, че типовете, които са те пребили, са те причаквали у вас, когато си се прибрал? Не виждам как от „Усмихнатото хлапе“ са те издирили толкова бързо. За някакви си два часа? Или беше по-малко?

— Някъде там — отвърнах аз. — Не забравяй обаче, че няколко дни преди това обикалях и разпитвах. В седалището на киностудията в Бърбанк и в окръжния регистър. Знае ли човек как си бранят интересите? Щом Рипън стои зад фирмата, си имаме работа с много пари.

Роза поклати глава.

— Но дори всичко това да е така, как са направили връзката между теб и мен? И „Нощен приют“? Не съм споменавала на никого, че съм те помолила да потърсиш Шери и Сид. А ти?

— Аз също не съм казвал — съгласих се.

— Кой тогава е направил връзката? Разговаряли сме само онзи път в Калифорнийския университет.

— Да, но веднъж се отбих в „Нощен приют“ да взема снимките на Шери и Сид. Не е изключено някой да ме е следил. Особено пък ако в канцеларията на „Усмехнатото хлапе“ съм настъпил някого по мазола.

— Онзи ден си могъл да се отбиееш в приюта по най-различни причини. Например, за да видиш гаджето си. — При тези думи поруменях лекичко. Дори и да го забележа, Роза прояви такт и не го направи на въпрос. — Или си се отбил да оставиш нещо, свързано с друг случай. Не виждам защо точно това ще смугне някого дотолкова, че да опожари до основи сградата. Защо ще го прави?

— Може би, за да ти вземе страха. За всеки случай. Защото не е искал да рискува. Тези приятелчета явно не си поплюват.

— Нещо не се връзва — поклати пак глава Роза. — Не, връзката с моето фиаско с дрогата ми се вижда много по-логична. Направо се набива на очи. Докато връзката с теб е като изсмукана от пръстите. Каквито и чудовища да са онези в „Усмехнатото хлапе“.

Не знаех дали Роза наистина си вярва в онова, което казва, или просто предпочита да вярва в него. Не защото не искаше да стоварва вината върху мен, а защото ми се струваше, че ще понесе по-леко загубата на „Нощен приют“, ако успее някак да поеме сама отговорността за случилото се. Волно-неволно трябваше да призная, че в твърденията ѝ има известна логика. Наистина бе постъпила ужасно тъпо, като се бе съгласила да пренесе дрогата. Но и аз бях готов да правя, да струвам, но да поема вината за всичко.

— А освен това и съм те наела — добави Роза.

— В какъв смисъл?

— Как в какъв? Наех те, помолих те, дори те изнудих да потърсиш Шери и Сид, след като те изчезнаха. Ти каза, че не ти се занимава повече с тази работа и тук има нещо гнило. И нямаше да се заемеш със случая, ако не бях настояла. Така че дори и да са

подпалили приюта и да са те нападнали заради онова, което си видял да правят с Шери, вината пак е моя.

Роза наистина ме улесняваше. И когато нещата се обърнеха по този начин, винаги ми е било лесно да ги приема. Но този път ми беше кофти да го правя. И то с Роза.

— Мисля, че се съдиш твърде строго — рекох ѝ. — И си прекалено снизходителна към мен. Аз обърках конците още в началото, когато взех парите на Джон Дългуча. И оплесках всичко, защото се заех с нещо, дете не е лъжица за моята уста. Заради мен дотук имаме най-малко три смърти.

— Наистина ли ще идеш довечера на срещата с Джак Рипън?

Бях избягвал да мисля за това, докато Роза не ме попита. Дума да няма, цялата тази работа ме плашеше, но и бях много ядосан. Именно гневът от всичко, което се бе случило във Васкес Рокс, от нападението в собствената ми къща ми беше вдъхнало безогледната дързост да ида в „Самиздат“ и да застана лице в лице с Рипън. Вбесих се още повече, докато гледах Роза в такова състояние: посърнала, смазана от угризения на съвестта.

— Нима си въобразяваш, че ще го надхитриш? — възкликна Роза.

Не искаше да ме обиди, но неверието в гласа ѝ ме жегна. Не бях разглеждал нещата в такава светлина, а когато го направих, видях какво има предвид Роза.

— Изглежда малко вероятно, нали?

Тя явно долови обидата в гласа ми, защото започна да увърта.

— Не исках да кажа това.

— Не се притеснявай. Това си е голата истина.

— Не. Но... но нима наистина мислиш, че Джак Рипън ще се забърква в такава тъпотия? Срещала съм го веднъж.

— Виж ти!

— Не ми стана симпатичен — рече Роза.

— И защо така?

— Не ми беше симпатичен, но наистина ми направи страхотно впечатление. На пръв поглед прояви искрен интерес към „Нощен приют“, когато му разказах за него — беше на някакво голямо мероприятие на щатската организация на Демократическата партия — и спомена, че щял да направи дарение. Но когато отидох да видя дали

ще получа парите, един от неговите хора ме направи за пет стотинки, затова не ми е симпатичен. Ала наистина може да ти грабне ума.

— Въпросът е: какво друго може да ти грабне?

— Просто не си представям тъкмо Рипън да се занимава с убийства, с порнография и филми, в които актьорите наистина биват убивани. Звучи ми... тъпо.

— И аз си помислих същото — отбелязах. — Но защо тогава се съгласи да се срещнем довечера? И защо се е сдушил с този негодник Олдъс?

— Не знам — отвърна Роза. — Но не ми се струва много умно да се срещаш сам с него.

— „Не ми се струва много умно“ е тайното ми индианско име. Една четвърт съм чист хекави. — Тя обаче не разбра шегата, личеше, че не гледа кабелна телевизия. — Пък и си имам ангел пазител.

— В какъв смисъл?

— В смисъл, че си имам човека, изнесъл онези задници, които ми се нахвърлиха.

— Това по килима наистина ли е кръв? — поинтересува се Роза и се извърна да погледне към хола. Кимнах и тя потрепери. — И не знаеш кой те е спасил?

— Нямам никаква представа — отговорих ѝ аз. — Не знам и защо го е направил.

— Странно, много странно. Просто не виждам смисъл.

— Точно за това трябва да се срещна с Рипън — казах аз. — Длъжен съм ако не друго, то поне да се опитам да разбера какво знае. Инак как ще заспивам спокоен в собственото си легло?

Роза кимна и опря брадичка върху преплетените си пръсти. Известно време и двамата мълчахме и слушахме как капе чешмата: кап-кап-кап.

— Ще дойда с теб — отсече Роза след малко.

— Моля?

— И аз ще дойда довечера на срещата с Рипън.

— И дума да не става.

— Не ме интересува. Идвам и толкоз!

— Имаш си други проблеми.

— Накъде биеш? — попита тя.

— Трябва да се свържеш с ченгетата.

— Ами дрогата...

— Не е нужно да им разказваш за нея — рекох аз. — Но те те издирват. И то, защото се тревожат за теб, а не защото те подозират. Най-малкото Сид Тайтелбаум. Ако не се явиш, току-виж се усъмнили. И ще стане мътна и кървава.

— Но какво ще им кажа?

— Когато човек лъже, гледа да се придържа възможно най-много до истината — изрекох аз. Роза изсумтя. — Действа безотказно, честен кръст. Попитат ли те къде си била, ще кажеш — извън града. Продължат ли да задават въпроси, обясняваш, че си била по лична работа. Не те подозират в нищо и надали ще те притискат. А ако настояват, измисли нещо простичко. Нещо, което няма как да проверят. Например че ти се е искало да се махнеш оттук, да си проветриш главата, да си починеш. Нещо в стил „Калифорния“.

Тя се позамисли и след малко кимна.

— Ходила ли си там? В „Нощен приют“ де — попитах аз.

Роза прокара ръце по гърдите си и настръхна. Кимна и потрепери.

— Минах оттам с колата. Видях развалините. Говорих с две от момичетата, като внимавах да не ни забележат. Колкото да се уверя, че всички са здрави и невредими.

— По дяволите! Значи ченгетата знаят, че си се върнала.

Роза поклати глава.

— Предупредих момичетата да не споменават, че са ме виждали. Ченгетата надали са ме надушили.

— А, не бъди толкова сигурна — въздъхнах аз. — По-добре още сега се обади на Сид. Онези от отдел „Умишлени палежи“ вероятно също ще искат да си поприказват с теб. — Тя кимна отново. — Споменах му, че работя за теб. Чу ли, да знаеш!

— Добре.

— Ако те пита нещо, кажи му истината. Че си ме помолила да издира изчезналите момичета. Но не споменавай и дума за другото. Особено пък за Рипън.

— Знаем, Марти. Не съм толкова загубена.

— Не съм казвал, че си загубена. Но си разстроена. Точно в такова състояние говорим без да се замисляме. Нямам представа какво

става, но още не съм готов да съобщя на ченгетата. Дори на Сид. Ако не друго, първо трябва да поговоря с Рипън.

— Ами Шери? — прошепна Роза.

— Какво Шери?

— Дали... дали да не кажем на някого? Какво са й направили? На ченгетата? На някой друг? Какво ще правим?

Поех си дълбоко въздух и го издишах бавно.

— Ще си мълчим. Поне на първо време.

— Според мен не е редно.

— И според мен.

— Тази работа не ми харесва.

— Знам.

Роза ме погледна право в очите — изведнъж застана нащрек, изглеждаше ядосана.

— И довечера идвам с теб при Рипън.

Издържах възможно най-дълго на погледа й.

— Ще видим — рекох накрая.

Роза се обади по телефона на Сид, който се израдвал много и й казал да иде при ченгетата, за да даद्या показания за пожара. Чух я как му дава своята съкратена версия на случилото се. Говореше с лекота, уверено, нито веднъж не се запъна. Поне на мен разказът й ми прозвуча повече от убедително. После ме помоли да я придружа до участъка, но колкото и да ми се искаше да ида с нея, да я подкрепям и да я държа за ръката, казах, че не е много разумно да го правим. Роза кимна, макар и да изглеждаше малко разочарована. Колкото и извратено да звучи, от това ми поолекна.

Разбрахме се да се срещнем по-късно същия ден. Роза си беше наумила да се види с Рипън и макар аз да не знаех дали искам да я водя с мен, бях повече от щастлив, че се отваря случай да прекарам още малко време с нея. Това отчасти се дължеше на загриженост — само това оставаше, Роза да се превърне в поредния труп, който да ми тежи на съвестта — но в значително по-голяма степен се обясняваше с безспорния начин, по който тя от обект на бляновете и фантазиите ми се превръщаше в субект на обич. Ако „Нощен приют“ беше опожарен

заради онова, което съм видял, исках да държа Роза възможно най-близо до себе си. И дори още по-близо.

След като тя си тръгна, легнах да подремна. Най-малкото да се опитам. По едно време съм се унесъл, но бях прекалено изнервен, за да заспя дълбоко. Косата ми настръхваше и при най-малкото поскърцване в къщата, при шума на всяка минаваща по улицата кола. Имах чувството, че непрекъснато трябва да съм нащрек, за да не бъда изненадан от някой нападател. След час, час и нещо се отказах от опитите да спя.

Реших да поразтребя в хола. Като теглим чертата, не беше чак толкова разхвърляно, ако не се брой кръвта. Гледах да не стъпвам върху нея — върнах книгите по лавиците, извадих счупените стъкла от рамката на картината, лъснах стария „Златен глобус“. Накрая вече нямах какво да правя. Скрих кръвта по канапето, като обърнах възглавницата откъм опакото. Отдолу дори намерих петдесет цента. Виж, с килима нямаше управия. Опитах се да изтъркам с мокър парцал кръвта, но тя само се размаза още повече. Намерих в сервизното помещение някакъв препарат за лекета, той обаче само смени цвета на петното. Накрая грабнах старото килимче от спалнята и го метнах върху кръвта. Не вървеше с килима и стените, но карай, нали скри петното! Пък и не чаках посещение от списание „Красив дом“.

Едва ли бе най-уместното да го правя, ала онази малка стара бутилчица бира в хладилника ме зовеше като песента на сирена. Ако не се броят онези гадости в „Самиздат“, още от сутринта не бях слагал и залък в уста и усетих, че съм гладен. Извадих от шкафчето пакетче солети за мезе към бирата. Намерих в хладилника дори шоколадова вафла — за десерт. Ей на това му се вика живот.

После тръгнах да обикалям из къщата — обмислях положението и се опитвах да не мисля за Роза. Много ми се иска да ви кажа, че съм получил прозрение или поне че ме е осенила блестяща идея. Но трийсетте минути кръжене и притеснения не се увенчаха с нищо друго, освен с това, че се почувствах малко по-уморен и много по-объркан. Единственото решение, което взех, бе да звънна на Дъг Хюс във „Варайъти“ и да видя какво е открил — ако изобщо беше открил нещо — за сделката с „Рипън Ентъртейнмънт“.

Обадих му се в редакцията, но него го нямаше. Оставих съобщение и ето че след десетина минути той ме потърси.

— Ти какво, пак се връщаш във висшето общество ли? — рече ми той вместо поздрав.

— Не те разбирам — отвърнах му.

— Обядвал си в „Самиздат“ с Джек Рипън? И си мълчиш, а Марти? А уж се разбрахме да ме държиш в течение.

— Божичко! В този град нищо не остава скрито-покрито, разчува се за броени часове! Откъде разбра?

— И още питаш, Марти! В работно време имаме нещо като дежурен в „Самиздат“. „Рипортър“ също. А „Ентъртейнмънт Тунайт“ държат изключителните права върху охранителните камери. Я кажи сега, Изкормвача наистина ли смята да прави нова версия на „Солникови и Пиперкови“?

— Моля?

— Доколкото разбрах, ти и Ив Плъмб ще изпълнявате ролите на Солникови, а на Маколи Кълкин почти със сигурност ще му бъде възложена твоята роля от едно време, стига да се споразумеят с „Фокс“.

— Кой ти каза?

— Целият град шушука само за това, Марти. Хайде, не се прави на много потаен. И хората на Рипън не говорят за нищо друго. Очаква се един от кабелните канали да оповести, че от следващия месец ще излъчва два пъти на ден стария сериал.

Не можех да повярвам на ушите си. Защо ли рекламната машина на Рипън бълваше такива врели-некипели?

— Слушай, Дъг: искаш клюка ли? Това, дето ми го говориш, са пълни дивотии. Дори не съм обядвал с Рипън, само... карай, това не е интересно. Нямам представа за какъв филм ми говориш. Кой, дето не е превъртял, ще седне да *плаща*, за да гледа „Солникови и Пиперкови“ на филм?

— Да ти призная, мой човек, и аз казах същото, когато навремето „Парамаунт“ оповести, че ще снима първото „Семейство Адамс“.

— Няма никакъв филм, Дъг. Можеш да ме цитираш.

— Колко ще ти платят? — попита той. — Само не им се прави на интересен, Марти. Не си в първа младост. Рипън няма да му мисли много-много и ще си намери друг, ако седнеш да си придаваш важности. Все пак само сте обядвали, нали така?

— Аз не съм... Дъглас. Откри ли нещо за „Усмихнатото хлапе“?
И за сделката с „Йошиитоши“?

Той се засмя.

— Мен ли питаш? Нали току-що си обядвал с Джак Изкормвача?

— Значи отговорът е „не“, така ли?

Хюс се прокашля.

— Добре де, ще ти кажа. „Усмихнатото хлапе“ влиза в сделката с „Йошиитоши“, но Рипън сключва с компанията майка договор като независим продуцент. Явно има анекс към договора за откупуването на „Рипън Ентъртейнмънт“.

— Но защо ще си усложняват живота? Не ми ли каза, че вече са получили и Рипън?

— Вероятно е някаква хитрост, за да избегнат данъците. Правят го, за да спестят пари. Въпрос на счетоводство, нали знаеш. Предполагам, че договорите за сделката са дебели колкото телефонен указател.

— Нещо друго? — поинтересувах се аз.

— Имаш предвид „Небесно псе“ ли? — заяде се Дъг.

И аз не знам как не изтървах телефонната слушалка.

— Какво научи? — прошепнах.

— Но да си остане между нас, чу ли? — каза журналистът. — Седни, за да не паднеш, Марти. Доколкото разбрах, „Небесно псе“ е първият голям проект на „Усмихнатото хлапе“ вече под шапката на „Йошиитоши“.

— Какво, нима „Небесно псе“ е филм?

— Май така излиза. Всички се спотайват, казват само, че ще е нещо като „Отнесени от вихъра“, „Джурасик парк“ и „Форест Гъмп“, взети заедно.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Значи Г-Р-Ъ-Н-Ц-И. Изкормвача иска всички в града да знаят, че макар и да се е продал на жълтурковците, пак той командва парада тук. И ще го направи с този филм. Макар че никой не може да ми обясни какво означава това шантаво заглавие.

— Майната му — изпелтечих аз.

— Какво каза?

— Нищо, Дъг. Слушай, благодаря ти за информацията.

— Виж какво, не ми се прави на голямата работа. Кога ще ми кажеш колко ще получиш от този задник?

— Аз такава... ще те потърся.

Хюс още ме заливаше с въпроси, когато затворих телефона. Това, дето ми го беше казал, нещо не ми харесваше. Рипън бе направил всичко възможно да прикрие следите си. Слухът за „Солникови и Пиперкови“ щеше да обясни защо сме се срещнали в „Самиздат“. След два дни никой нямаше да помни за него — просто поредният грандиозен проект, останал само на хартия.

„Небесно псе“ явно също служеше за прикритие. Беше име, което веднага запомняш, а Рипън имаше нужда от отговори, ако някой тръгнеше да подпитва за „Небесно псе“. Не можеше да рискува аз да го спомена пред някого и този някой да го свърже с него. Бях готов да заложа оскъдните си парици, че никъде не пише черно на бяло за връзката между „Небесно псе“ и „Усмехнатото хлапе“. Ако случайно се разчуеше за филма, в който наистина убиват една от актрисите, Рипън си имаше готов отговор: виж ти, какво странно съвпадение, но ние снимаме филм със същото заглавие. Изобщо не съм чувал за подозрителна киностудия със същото име. Сега ще сме принудени да сменим заглавието на филма!

Отново седнах да си блъскам главата какво ли е това „Небесно псе“.

15.

Роза се върна вкъщи малко след шест часа, за да бъдем точни, в 6:04:17. Не че съм гледал часовника! Тя просто стоеше на предното стъпало, когато отворих вратата. Беше рошава, раменете ѝ бяха смъкнати. Беше преbledняла като платно. Смазана.

— Не искаш ли да влезеш? — подканих я, когато продължи да стои като вкаменена.

Роза ме погледна и се разплака.

— Недей! — рекох ѝ. — Стига си плакала.

Гърдите ѝ се вдигаха и се снишаваха, сълзите се стичаха по страните ѝ, но ако не се брой това, че от време на време подсмърчаше, тя плачеше беззвучно. Погледнах над рамото ѝ към улицата. Комшиите отсреща бяха ходили на пазар и разтоварваха от колата покупките. Спряха и ни зяпнаха.

— Хайде — рекох на Роза и я хванах за лакътя. — Влез.

Тя не се съпротивляваше, докато я вкарвах през вратата. Вече вътре се свлече в обятията ми и съвсем рухна.

Прегърна ме през кръста, вкопчи се в смъртна хватка в мен и пъхна обляно в сълзи лице под мишницата ми (изведнъж ни в клин, ни в ръкав се притесних, че сутринта не съм си сложил дезодорант). Сега вече хлипаше неудържимо. Стиснах зъби, защото от натиска ребрата ме боляха, но и през ум не ми е минавало да отблъсна Роза. От една страна, бях много изненадан, от друга обаче, ми бе приятно, че Роза ме прегръща така. Не защото се радвах, задето е нещастна, а защото е дошла при мен, когато е в това състояние.

— Извинявай — простена тя.

Понечи да се дръпне, но аз не я пуснах. Върху ръкава ми полепнаха сополите ѝ. Ако бях фетишист, щях да си ги запазя за спомен.

— Нищо ми няма — рече Роза и се дръпна малко по-силно. Този път я пуснах. — Божичко, наистина съжалявам.

— Не се притеснявай. Какво се е случило?

Тя извади от джоба си хартиена кърпичка, изсекна се шумно и пак я пхна в джоба. Избърса очите си в ръкава на ризата.

— Ами... какво ли не! Идвам от „Нощен приют“. Господи, Марти, ужасно е. Камък върху камък не е останал.

Мина покрай мен, влезе в хола и седна на канапето. Придърпах стола при бюрото и се настаних точно срещу Роза.

— Има и жертви, Марти.

— Моля? — ахнах аз. — Кой? Сид ми каза, че никой не е пострадал.

— Едно от момичетата. Лиза. Не са я намерили веднага, понеже е била в сутерена. На пожарникарите им е забранено да слизат там. Загинала е, когато част от покрива е рухнал върху нея.

Роза отново захлипа.

— Моите съболезнования — казах аз.

Чувствах се пълен кретен.

— Почти не я познавах. Не се заседяваше дълго при нас. Но това не е важно. Аз такова... Струва ми се, че съм виновна аз. Сякаш съм окървавила ръцете си.

— Не говори глупости.

— Защо. Кое е глупост? Ами ако пожарът е избухнал заради дрогата? Не съм ли виновна аз? Все едно съм убила клетото дете. Беше само на петнайсет години! Какво ще правя сега?

Тя пак се разплака. За самата себе си. Заради вината и страха, че тя ще я преследва до гроб.

— Не бива да мислиш по този начин! — казах аз. — Първо, още дори не знаем дали наистина съществува връзка между пожара и наркотиците. Тя би могла да бъде поредният труп, който тежи на моята съвест. — При тези думи Роза вдигна очи и ме погледна. — Но дори и да има такава връзка, това не значи, че си виновна ти. Не можеш да поемаш отговорността за постъпките на другите.

— Да де, но постъпките са мои — настоя тя.

— Друг път! Не ти си подпалила пожара. Виновен е кретенът, който го е сторил.

— Но...

— Никакви „но“. Почнеш ли да се вторачваш във всяко действие от причинно-следствената верига, ще излезе, че всеки е виновен, за всичко. Ако момичето не е било проститутка, е нямало да се намира в

„Нощен приют“. Ако баща му не е бил отрепка, тя вероятно е нямало да стане проститутка. Ако сградата е била построена по-добре, подът е нямало да поддаде. И така нататък.

— От това не ми олеква — възрази Роза.

Но беше спряла да плаче.

— А полицията? — поинтересувах се аз.

Тя поклати глава.

— Наистина бяха много мили. Дори не ме попитаха къде съм била.

— Браво на тях. Това и очаквах.

— Видях и Сид. Държа се прекрасно. Чувствах се ужасно, защото знаех, че го лъжа в очите. Или че не му казвам цялата истина, все тая.

— Да, това чувство ми е познато.

— Много ти е ядосан — рече Роза и разшири очи. — Не иска да те вижда. Е, малко се поуспокои, когато му обясних, че наистина работиш за мен, но ми каза, че ако имам капчица здрав разум, ще стоя по-далечко от теб. Дали да не поговориш с него?

— Опасявам се, че се налага да го поотложим. Но защо не си се вслушала в съвета му?

— А?

— Да стоиш по-надалеч от мен?

Роза сви рамене и за пръв път, откакто бе дошла, върху лицето ѝ се появи нещо като усмивка.

— Не знам. Мисля, че ти вярвам. Но това е налудничаво.

— Повече от налудничаво — съгласих се аз. Тя почти прихна. — Не са намерили наркотика — рекох, колкото и неприятно да ми беше да сменя темата.

Лицето ѝ пак стана сериозно.

— Не — потвърди Роза. — И аз не смятам, че са го намерили. Никой не е казвал нищо. Куфарът явно е изгорял. От приюта наистина не е останала тухла върху тухла.

— Слава богу!

Не прозвуча добре, но Роза разбра какво имам предвид. Точно тогава стомахът ѝ изкъркори шумно. Тя се изчерви като рак, а аз криволяво потиснах смеха.

— Гладна ли си? — попитах я.

— Не. Искам да кажа, мислех, че не съм. Но може би наистина съм гладна.

— Я да идем да хапнем. Да се подкрепим малко преди срещата с Рипън.

Роза се сепна.

— Казах ти вече, ще дойда с теб.

— Е, хайде, от мен да мине! Щом сме се хванали на хорото...

Впоследствие това решение се оказа чудовищна грешка.

След обяда в „Самиздат“ исках да хапна на вечеря някаква истинска храна. Тъй като срещата с Рипън беше в Кълвър Сити, отидохме с колата в една бира скара край морето, скътана в ъгъла на поредния от вездесъщите търговски центрове. Заведението — собственост на едно семейство, беше малко и предлагаше най-хубавите пържоли и печено пиле, както и — освен скарата, най-вкусните сладки картофи, които се топяха в устата досущ желирани ябълки. И никак не беше скъпо, като знаем в какъв квартал се намираще. Поръчах си ребра, а Роза предпочете печено пиле със златиста коричка. Ресторантът не е лицензиран, но това се компенсираше от огромните кани домашна лимонада, от които можеш да пиеш на корем. А нима съществува по-добър начин да угасиш киселините от лютивия сос?

Не споменах нищо пред Роза за картофите, докато келнерката не остави чинията върху масата и тя не гребна предпазливо с вилицата. Искях да погледам лицето ѝ, когато неописуемо вкусните картофи докоснеха езика ѝ. Тя, разбира се, грейна като дете, усетило вкуса на шоколада. Пак гребна с вилицата и задъвка блажено, сякаш изживява оргазъм — макар че, защо да си кривя душата, тук малко се произвърлям.

— Да си обличеш пръстите! — възкликна Роза.

Сервитърката, която чакаше малко по-встрани да види реакцията ѝ, рече:

— Точно така!

После ми намигна и забърза към съседната маса.

Хранехме се в относително мълчание, само от време на време разменяхме мнения колко вкусна е храната, инак всеки бе погълнат от

мислите си. Продължихме разговора чак когато келнерката раздига чиниите и донесе десерта и кафето (прасковен сладкиш за Роза, орехова паста за мен).

— Та как стигна дотук, Марти? — попита Роза кафето си.

— След Четиристотин и пета улица завих по магистрала Марина, после свърнах наляво към Минданао, после...

— Друго имах предвид.

— Знам какво си имала предвид — рекох ѝ.

— Извинявай — каза Роза и видимо се стегна.

Намеренията ми бяха други.

— А ти как стигна до „Нощен приют“? — попитах я. — Нещо не ми се вярва, когато си била малко красиво момиченце, да си мечтаела щом пораснеш да държиш приют за проститутки.

— Не — подсмихна се тя. — Не съм мечтала за това. Но не съм била и красиво момиченце.

— Я не ме баламосвай!

— Наистина! Бях ужасно кльощава. Само колене и лакти. Разцъфнах късно.

— Печели онзи, който знае да чака — отбелязах аз.

— Мечтаех си да стана балерина. Естествено. Като всяко друго момиченце в Щатите. И може би в Канада. А сигурно и в Узбекистан и Горна Волта. *Навсякъде* — натърти Роза и се засмя. — Но бях толкова загубена, че дори не набирах смелост да споделя с някого. Помня, веднъж мама попита дали съм искала да ме запише на балет в местната школа. Умирах си от срам от начина, по който изглеждам и се движа, и ѝ казах, че не искам, затова тя ме записа в школата по керамика. Най-добрата ми приятелка се записа балет и всяка седмица ми разказваше как е било. Ходех в библиотеката и четях като луда за известните балерини, а веднъж се промъкнах до гимнастическия салон и през един отворен прозорец погледах момичетата от балетната школа. После хукнах към къщи, плаках дълго и си мечтаех, че и аз някой ден ще бъда там. И ще танцувам по прогнилия стар под на школата. И през ум не ми е минавало да си мечтая да стана истинска балерина. Тъжно, нали?

— Не, защо? — възразих аз. — Дори е мило. — При нас дойде сервитьорката, която отново напълни чашите с кафе. — Значи излиза, че си била зубър.

Роза кимна и прокара длан през косата си. Взрях се в нея, но не видях и помен от кльощавото недодялано момиченце.

— Да. Макар че в гимназията не бях от най-изявените. Все не ми достигаше нещо. Баща ми беше преподавател по социология в Чикагския университет.

— Там ли си израсла?

— Ъхъ. Там наистина съществуват традиции за *активни*, насочени към живота изследвания, заложили още по времето на Робърт Парк, нали го знаеш?

Направих физиономия и свих рамене.

— Както и да е. Вероятно оттам съм наследила това желание да върша добро. Татко почина още докато следвах, но според мен, ако беше жив, щеше да одобри работата ми в „Нощен приют“.

— А защо да не я одобри? Онова, което правиш, е блестящо. Колцина ще се нагърбят с подобно нещо?

— Много мило от твоя страна — отбеляза Роза, — но ще се изненадаш колко малко са желаещите. За някои това е като да работиш с прокажени. Като с хора, които ще ти лепнат заразата, все едно е грип. Или СПИН.

— Както е казал мъдрецът: „Доста негодници се навъдиха“.

— Амин — рече Роза и вдигна мини наздравица с чашата кафе.

Усетих, че пак мисли за пожара, и се опитах да сменя темата.

— Не мога да си представя аз да защита докторска степен — подхванах. Роза направо прихна. — Защо се смееш? — попитах я.

— Докторска степен не се защитава, а се изтърпява. И всъщност не е свързана чак толкова с умствените способности, както си мислят повечето хора. А по-скоро с упоритостта. Ако се навърташ достатъчно дълго в университета и на научния ръководител му втръсне да гледа тъпата ти физиономия и да ти чете глупостите, ти присъжда докторска степен колкото да се отърве от теб.

— Както го описваш, прилича много на „Оскар“-ите — отбелязах аз.

И двамата се засмяхме.

— Сигурно си е било страхотно да прекараш детството си в Холивуд — каза Роза, като натърти задъхано на „страхотно“ и ме прикова с Онзи Поглед.

Онзи Поглед е познат на всички що-годе известни актьори! Той съчетава завист с благоговение, подправени с щипка презрение — защото в края на краищата си от „шоубизнеса“ — и се появява върху лицата на всички простосмъртни, които си представят Индустрията такава, каквато тя твърди, че е, а не такава, каквато е. Онзи Поглед е плод на седемдесет години приказки и таблоидни небивалици — още от Арбъкъл Дебеланкото — за щурия живот вътре във „фабриката за мечти“. Истината не е важна, тя не може да бъде вгълпена на хората отвън. Точно както при множеството, отказващо да повярва, че във франкмасоните няма нищо сатанинско и те не са нищо повече от досадни дъртаци, които се разхождат със странни шапки и се ръкуват по много смешен начин, цял легион са убедените, че животът в Холивуд е безкраен низ от минети, кабриолети и скъпа-прескъпа дрога.

А кой съм аз, за да разсейвам мъглата?

— Понякога наистина си беше страхотно — казах.

Невинаги ми се мисли за едно време. Мисля за него непрекъснато, но невинаги ми е *приятно*.

— Така ли? — рече Роза.

С Онзи Глас.

Облегнах се и за миг се замислих. Спомените ме връхлетяха като специалитет на „Самиздат“ и аз си дадох сметка, че някои от дните по онова време наистина са били безкраен низ от минети, кабриолети и кокаин. Сигурно съм се усмихнал.

— Какво? — попита Роза.

— Живеехме някакъв сюрреалистичен живот — обясних й. — В смисъл че в много отношения мечтите ти се превръщаха в реалност. Но има неща, които трябва да си останат мечта. И не е хубаво, когато тя се сбъдне и я изживяваш... В един момент изтъпяваш — всичко се обезсмисля. Ако зависеше от мен, днес предпочитам да съм си бил зубър и да съм защитил докторска степен. Или поне да съм имал възможност да следвам.

— Я не се занасяй!

— Не твърдя, че съм го предпочитал навремето. Забавлявах се до припадък. Говоря ти за сега. Именно сега имам предимството да преценявам трезво докъде съм стигнал. Нали това ме попита — как съм стигнал дотук?

— Да, да — потвърди Роза.

Онзи Глас вече беше история.

— Най-важното е това: в някои отношения не знам дали детството — или ранната ми младост — са чак толкова различни от детството и младостта на някои от твоите момичета. — Роза вдигна рязко глава. Виждах как — аха! — и ще ме укори. — Чакай, чакай, чакай! Далеч съм от мисълта да се изкарвам жертва. Прекалено елементарно е. Но това не значи, че не са ме използвали.

— Не си ли избрал сам да станеш актьор? — поинтересува се Роза.

— Да ти призная, не знам — отвърнах аз. — Просто стана така. Нямам майка, която да е била в шоубизнеса, не са ме натикали в него против волята ми. Бях най-обикновено калифорнийче — между другото, не съм разцъфнал късно — попаднало в шоубизнеса. Знаеш ли, старото предание как те откриват в бакалията не е съвсем безпочвено. Ако си си поставил за цел да се наложиш в шоубизнеса, не това е пътят, но наистина има хора, откривани на най-различни места, когато най-малко се стремят към това. Мен ме откриха на един плаж в Санта Моника. Един агент беше там с гаджето си и реши, че отговарям напълно на изискванията за ролята, за която търсел актьор. Можеше да е сводник, педал, откачалка, всякакъв. За късмет се оказа истински агент, работеше за „Кълъмбия“. Така се почна.

— Това няма нищо общо с живота на проститутките, Марти.

— Не съм казвал, че има нещо общо — възразих аз, — но и разликата не е чак толкова голяма, както може би ти се струва.

— Не съм... — подхвана Роза, но аз я прекъснах.

— Нямах сводник, затова пък имах агент. Не ме е строявал с огъната телена закачалка за дрехи, но пак си имаше начини да ме държи под пара. Е, да, има куп закони, защитаващи на хартия непълнолетните актьори, но кой ли им обръща внимание! По онова време, през шейсетте години, беше дори още по-лошо. Тъпчех се като Джуди Гарланд с хапчета, за да не заспивам за късните снимки. Онзи педераст, продуцентът, ми ги даваше като бонбончета. Мани Стайлс, гений на блудкавите телевизионни сериали.

— А? — рече Роза.

— Нищо. Знаеш ли, че съм загубил девствеността си на тринайсет години? С една четирийсетгодишна художничка по

костюмите. По онова време сигурно не съм го съзнавал, но и това ако не е експлоатация, здраве му кажи!

— Ужасно! — възкликна Роза.

Но го каза с Онзи Глас и върху лицето й — аха — отново да се появи Онзи Поглед.

— Не си го представяш, нали?

— Какво? — рече тя.

— В Холивуд минава всичко, защото колкото и лошо да е, подхранва някаква част — вероятно тъмна, затова пък съществена — на мечтите на всички. Чуеш ли, че нещо е от шоубизнеса, то начаса преминава от действителния свят в някаква приказна страна на развихреното въображение. Точно както няма последствия за хората от другата страна на телевизионния или киноекрана.

Роза явно се бе обидила.

— Казах, Марти, че е ужасно. Чувам те какво ми обясняваш.

— Може и да чуваш, но дали разбираш?

— Мога да разбера, че си бил експлоатиран. Но дори и ти да не си го проумявал навремето, родителите ти къде бяха? Не си бил някакво зарязано на улицата хлапе с баща пияница и майка пачавра.

— Така си е — кимнах аз, — но както вече ти обясних, по онова време ми харесваше. Никога не съм казал на майка си и баща си за доста от тъпотииите, които върших. Правех се на вода ненапита. Но това не означава, че подобен живот не е оставил своето отражение. Помня, когато бях на четиринайсет години, все още имах приятелчета извън Индустрията. Един следобед — майка и татко бяха на работа — им казах да дойдат у нас и да погледат през прозореца новия ми живот. Нарочно не дръпнах пердетата. Когато дойдоха, вече се забавлявах с две мацки, някъде към седемнайсет-осемнайсетгодишни. И двете бяха пишман актриси — бяха тъпи като галоши и се хванаха да се чукат с едно дете само защото то им е подметнало, че може да им уреди пробни снимки. Знаеш ги.

— Да — потвърди тя сподавено.

— Щом видях, че приятелите ми зяпат през прозореца, направо се развихрих. Надминах себе си. И досега помня как ме гледаха следващия път, когато се срещнахме. С едва ли не набожно благоговение.

— И? — подкани Роза.

— И след това никой от тях вече не говореше с мен по предишния начин. Но не ми говореше и така, както бях очаквал. Не проумявах защо. Предложих на едно от момчетата — Анди, беше най-добрият ми приятел, да му доведе и на него две момичета, въобразявах си, че така ще загладя положението. Къде ти! След това той престана да ми говори.

— Сигурно е било ужасно.

— Толкова ли не виждаш? Всичко ми беше поднесено на тепсия. Винаги имах подръка момичета и хапчета, с които да се тъпча. А после, след като започнаха да въртят „Солникови и Пиперкови“ и всички заповтаряха в хор: „Достатъчно топло ли е?“, се почна една! Скъсвах се от чукане.

— Още не разбирам...

— Но знаеш ли кое беше най-лошото? Кое и досега ме мъчи?

Въпросът беше риторичен, но аз зачаках отговор. Получих го под формата на прошепнато „Какво?“.

— Най-лошото беше, че това бе връхната точка.

— Връхна точка на какво?

— На живота ми, Роза. Точно така. Апогеят на моя живот. Получих всичко, за което можех да мечтая, когато бях на шестнайсет години. И го разбрах още щом то започна да се разпада, когато „Солникови и Пиперкови“ престанаха да са хит. Най-неочаквано момичетата започнаха да увъртат и да не откликват с такава готовност, а хапчетата станаха с пари. Минувачите по улицата вече не се втурваха към мен да ме питат дали е достатъчно топло. Сочеха ме с пръст, шушукаха си нещо и клатеха тъжно глави. „А, той ли бил! Как му беше името?“. Направо ги чувах. И се чувствах така, както вероятно се чувстват и твоите момичета. Чувствах се като прецъфтяла проститутка, която не може да се надява на нищо, освен на увиснали като стари пазарски чанти гърди и спомени за мечти, които никога няма да се сбъднат. Изгорях още преди да съм навършил годините, когато по закон мога да гласувам или да си поръчам едно питие. И се превърнах в поредната от безкрайния низ залязващи холивудски звезди. Така стигнах дотук.

Роза ме погледна — бе неопишимо тъжна. Бях я виждал да гледа по същия начин и някои от своите момичета. Не ми стана особено приятно, но съзнавах, че съм си го изпросил със своя разказ.

— Съжалявам — рече ми тя.

И изглеждаше искрена.

— Но дали съм огорчен? — попитах аз.

Роза застана нащрек, ала после, когато ѝ се усмигнах, се поотпусна отново и грейна заедно с мен.

— Е, да вървим при Изкормвача — подканих аз. — Нося в себе си озлобление, трупало се дващсет и пет години. Защо да не си го изкарам на този тарикат?

Роза ме хвана за ръката и излязохме от ресторанта.

Ако сте били в отпуска или сте пътували, или по някаква друга причина ви се е налагало да отседнете в евтин мотел — от онези, които сякаш са извадени от калъп, с телевизионни приемници, занитени към масата, и картини с размазани цветя над леглото, и омаслявен стар телефонен указател в чекмеджето на нощното шкафче, който в крайна сметка започвате да четете, защото по телевизията пак не дават нищо и какво друго да правите, няма да седнете да зяпате размазаните цветя, я — та ако сте отсядали в такъв мотел, знаете, че на рецепцията като че ли работи един и същи човек, задължително с развалени зъби. Да си речеш, че заводът, бълващ еднаквите мотели, произвежда по калъп и по един такъв администратор — в комплект с всички трийсет произведени стаи.

Е, същото е и на пропуска на снимачните павилиони.

И аз не знам как става така, но откакто съм започнал да влизам в снимачни павилиони — а го правя вече, кажи-речи, трийсет години — на будката при входа пази сякаш един и същ старец, независимо коя е студията и в коя част на града се намира. Остава му към една година до пенсиониране, той има вид на болник, който всеки момент ще умре от рак, облечен е в униформа, която никога не му е по мярка, и носи олющена значка с името. Шапката му винаги е нахлупена прекалено ниско, чак до ушите, от които стърчат косми, и дядката задължително я вдига, когато говори с теб, при което лъсва голото му теме, увенчано с няколко проскубани кичура бяла коса, които обаче винаги са поръсени с пърхот.

Откъде ги изнамират тия старчоци? Снимачните павилиони не са чак толкова много. Да не би някъде да има семейство с десет

еднояйчни близнаци? И защо пазачите винаги са стари? Защо студиите не вземат колкото за разнообразие някой по-млад пазач? Или пък през 1914 година продуцентът Карл Лемли е замразил за някой свой пищен филм клетите братя близнаци, така че те да бдят вечно над подстъпите към киноцарството?

И защо — кажете ми, моля ви се — защо всички те се казват Пийт?

— Добър вечер, Пийт — рекох, след като спрях при входа.

Дори не си направих труда да погледна името върху значката.

— Здравсти — отвърна той. Винаги казват това. — С какво мога да ви помогна?

— Тук съм за среща с господин Рипън. Марти Бърнс.

— Трябва да проверя — рече Пийт и се върна в будката.

Сякаш не го е знаел и не е могъл да вземе със себе си тефтера. И сякаш съм наминал колкото да го поздравя. Старецът запрелиства някакви бумажки, като от време на време спираше, за да отпие табиеглийски от кафето в пластмасова чашка на закусвалня „Уинчел Донът“. Да си речеш, че прехвърля документите по разследването „Уотъргейт“ в националния архив. Накрая дядката пак отпи от кафето и се върна при нас, тътрузейки крака.

— Да — рече той. — Снимачен павилион 17А. Карайте все по улицата надясно.

Не съм чувал от Пийтовците друго напътствие, сякаш са програмирани да дават само него. Мина ми през ума дали пък не са работи, измайсторени от хората на Дисни. Споделих всичко това с Роза, докато карах бавно по тесния път между павилионите. Отпърво тя не включи, после разбра.

— А, да! Като келнерите по китайските ресторанти, нали? — рече ми.

Обясних ѝ, че това е принципът като цяло. Тя се обърна да погледне още веднъж Пийт, той обаче се беше прибрал в малката си къщурка.

Лъкатушехме из огромния киноцентър, наоколо нямаше жива душа. Сегиз-тогиз някой ни бибипкаше и ни подминаваше с една от онези малки електрически колички, с каквито разнасят стиковите и топките за голф. Бях готов да се закълна, че зад волана на една от количките съм видял Розийн, но вече беше тъмно и тя толкова често се

преобразява с помощта на пластичната хирургия, че не бях съвсем сигурен. Накрая забелязахме няколко стрелки, сочещи пътя за павилиони 15–20, затова спрях на най-близкия паркинг, който намерих, и двамата с Роза продължихме нататък пеш.

Пътеката се разшири и се вля в огромен, покрит с цимент двор между два павилиона с размерите на самолетни хангари, върху които пишеше 15Б и 16А. Жълтата лампа пред 16А се въртеше и предупреждаваше, че вътре има снимки и влизането е забранено. Другите павилиони изглеждаха безлюдни — не видях никого около тях, докато Роза не ме дръпна за ръката и не ми посочи един тъмен ъгъл на двора.

— Какво е това? — попита ме тя.

Звучеше притеснено. Празният, тънещ в мрак снимачен павилион наистина си беше страшничък. Вероятно заради свръхестествената тишина, в която тънеше. Въпреки че е в сърцето на Кълвър Сити, киностудията е доста отдалечена от улицата и вездесъщият тътен на уличното движение се чуваше като шепот в далечината.

В началото не видях нищо, после малко по малко различих сянка, спотаила се в ъгъла до павилиона, където имаше снимки. Не се помръдваше, но бе твърде голяма, за да я хвърля човек. Сигурно беше манекен или стойка. После обаче, когато навлязохме по-навътре в двора, забелязах, че сянката се движи. Обърна се — зад нея се влачеше дълга опашка, която в един миг изплющя като камшик. Изведнъж в съзнанието ми проблесна онова, което бях видял във Васкес Рокс — „чудовището“, изтеглило направо пред очите ми червата на Шери от разпорения ѝ корем. Застинах като попарен, пресегнах се и спрях и Роза. Съществуването отново се обърна и ни загледа — очите му сякаш светеха в мрака. Тази работа не ми харесваше, ама никак!

От тъмнината страшилището излезе в по-ярката, но пак мъждива светлина в двора. Чух как Роза ахва, смаяна от размерите и формите му. Съществуването приличаше на влечуго, беше високо доста над два метра, с люспеста сребриста кожа, влажна и слузеста. Имаше къси ръце с множество пръсти с дълги, сякаш стоманени нокти. Пристъпваше тромаво, не изглеждаше никак бързо, но очите му сякаш светеха като нажежени въглени в нощта.

Светещи очи ли?

Но напрежението ми се изпари още преди съществуването да е отворило уста.

— Здравейте — извика страшилището, — намира ли ви се огънче?

Беше, разбира се, актьор в съвършено изпипан костюм. Какво друго можеше да бъде в киноцентъра? Когато се приближи, видях процеп върху врата на чудовището, откъдето се показваха истинските очи на човека вътре. Изглеждаше не по-малко потен от страшилището.

— Забравил съм си запалката на снимачната площадка — рече мъжът и посочи с опашка павилиона. — Но не мога да се върна, докато не приключат със снимките.

— Съжалявам, не пуша — отвърнах аз.

Роза също поклати глава — още се възхищаваше на костюма.

— Така сигурно е по-добре — рече съществуването. — Запаля ли цигара и имам чувството, че цялата тази гума по мен ще хвъркне във въздуха и ще отнесе и мен.

Човекът закрета към вратата на павилиона в мрака. Аз погледнах Роза, тя погледна мен. Избухнахме едновременно в смях. Роза се запревива и трябваше да приклепне, докато се поуспокои. Подадох ѝ ръка, за да ѝ помогна да се изправи.

— Шоубизнес, какво да се прави! — отбелязах аз, докато Роза бършеше сълзите по очите си. — Хайде, ела да потърсим Изкормвача.

Снимачен павилион 17А беше в дъното на пътя. Пред огромната постройка не кипеше никаква дейност, но на отбелязаните места точно пред главния вход бяха спрели два електрокара. Нямаше и следа от Рипън, макар че току-що бе станало десет часът. Седнахме на един от електрокарите да го почакаме. Роза се взря в мен.

— Какво? — попитах я. — Да не ми виси сопол?

— Просто ми е интересно как се чувстваш.

— Добре. Защо?

— Ами защото се върна към... към онова — поясни тя и замахна с ръка. — Не ти ли се струва малко странно?

Погледнах тънещия в мрак снимачен павилион и поклатих глава.

— Не. Много вода е изтекла оттогава. Отдавна съм се отърсил от това.

— Не съжالياваш ли? — поинтересува се Роза.

— Съжالياвам, разбира се, и още как. Ще те излъжа и ще постъпя като последния глупак, ако седна да отричам, че понякога не се питам какво е могло да стане. Къде съм щял да бъда сега, ако съдбата ми се бе обърнала по-иначе. Но камерите вече не ме зоват. Това... е свършено друг живот.

— Наистина ли? — Погледнах Роза, но тя се бе вторачила в небето. — Едно от моите момичета — беше сред първите, с които се запознах — след две-три години се отказа от този живот. Повечето не се отказват, но тя го направи. Записа се да следва задочно в щатския университет на Калифорния в Лос Анджелис, завърши и си намери работа като стажант-юрист. Накрая се омъжи за един адвокат. Има си къща в Монтерей Парк, дете, всичко останало.

Роза замълча, все така загледана в небето.

— Но? — подканих аз.

— Но наскоро я видях. На една от светските сбирки, на които ходя от немай-къде. Представиха ни една на друга, ние се престорихме, че не се познаваме, после обаче се натъкнах на нея в дамската тоалетна и успяхме да си побъбрим. Жената ми разказа за новия си живот, аз пък ѝ казах, че се радвам за нея. Тя се усмихна, кимна и всичко останало, после обаче сниши тон и сподели: „Но да ти призная, понякога ми липсва“. Имаше предвид стария живот. Не можех да повярвам, но тя се кълнеше, че си е точно така. Колкото ужасен да бил като цяло този живот, се случвало да ѝ липсва тръпката. Усещането, че живее на ръба, както се изрази тя. За нищо на света нямало да се върне към предишното си съществуване, ала понякога се разхождала по булевард Санта Моника колкото да погледа. И отново да изпита тръпката.

— Божичко! — възкликнах аз.

— И на мен ми прозвуча невероятно. Още не го проумявам. Непрекъснато ми повтаряш, че се отъждествяваш с момичетата и че твоят живот не е много по-различен от техния. Просто ми беше интересно дали сега, когато си се върнал тук, и ти не изпитваш същото, докато го гледаш отвън.

Точно в този миг чухме откъм павилиона някакъв шум, сякаш някой изпусна част от оборудването. Това ми спести отговора, който

трябваше да дам на Роза. Не се наложи да се пъна да мисля. Погледнах си часовника и видях, че приближава десет и двацет.

— Дали да не влезем? — предложих аз.

Роза се съгласи и ние се изправихме.

Отпърво ми се стори, че металната врата е заключена, оказа се обаче, че просто е тежка и опира. Бутнах я с все сила и накрая тя все пак поддаде. Вътре беше тъмно като в рог, но след като пристъпих предпазливо и влязох, видях, че осветлението в дъното е включено. Роза, която ме следваше на една крачка разстояние, затвори с трясък вратата. Не видях никого. В огромния павилион имаше няколко декора, разделени от завеси, спускащи се от тавана чак до пода. Навлязохме още малко и аз извиках озадачено: „Ехо!“, но никой не ми отговори.

Рипън или който беше там продуцент явно снимаше уестърн. Първият декор бе класическа кръчма от новозавладените територии: както си му е редът, по пода бяха посипани стърготини, за полилей служеше пригодено колело от каруца, в ъгъла се мъдреше старо раздрънкано пиано. Грабнах от една маса бутилка от старовремска бира и бях готов да се закълна, че тежкото оловно стъкло е реликва от едно време. Роза се завъртя бавно наред декора — бе грейнала в усмивка. Точно като туристка на посещение в павилионите на „Юнивърсъл Студиос“. Макар че илюзията беше нарушавана от двете тежки камери „Панафлекс“ откъм четвъртата страна, сценографията наистина беше изумителна.

— По-хубаво и от Дисниленд! — възкликна Роза.

Да ви призная, и аз изпитах лека тръпка.

Приближихме се към следващия декор, вероятно на школо в Дивия запад: върху всяко от чинчетата имаше калем и буквар. Роза се взря в картината над учителската катедра.

— Какво има? — попитах, след като отидох при нея.

— Това. Почти сигурна съм, че е портрет на Хенри Джеймс.

Сетих се, че в „Таймс“ съм чел нещо за продукцията. Наистина беше на Рипън, който я наричаше „алтернативен исторически уестърн“. Някаква изсмукана от пръстите история, където Хенри Джеймс става президент на Съединените щати и обявява война на руснаците, които са се заселили в Калифорния и имат претенции за нея. Във вестника май се споменаваше, че режисьор е Робърт Таун. Помнех го, защото ми се видя изключително тъпо — само

„Усмехнатото хлапе“ би се заело да снима подобна боза — но в „Таймс“ се скъсваха да превъзнасят сценария (виж ти, виж ти!).

Тъкмо бях отишъл при камерите, за да ги пипна, когато чухме още един трясък. Май идваше откъм съседния декор. Ние с Роза се спогледахме, аз отново извиках „ехо“, но и този път не ми отговори никой. Роза застана до мен и се вкопчи в ръката ми. Тръгнахме заедно през тъмната част на павилиона към осветения от прожектори последен декор. Препънах се в шнура, опънат от осветителите, и добре че Роза ме хвана, инак щях да падна. Излязохме откъм завесата зад декор на градска черква — скромна островърха постройка с десетина реда пейки и олтар, украсен с голямо разпятие.

При амвона стоеше друг мъж в костюм на чудовище, вторачен в огромния Исус върху кръста. Не помнех да съм чел в уестърна на Рипън да има елементи на филм на ужасите, но подобни тъпотии напълно се вписваха в стила на „Усмехнатото хлапе“.

— Извинявайте — рекох аз и се прокашлях. — Търсим Джак Рипън.

Дочул гласа ми, актьорът се обърна. Не беше толкова голям, както онова приятелче, което бяхме срещнали отвън. Всъщност костюмът не беше мъжки — имаше гърди, пък били те и чудовищни, макар че костюмът си беше доста тежичък и реших, че човекът в него определено трябва да е мъж, за да го издържи. Като специални ефекти бе дори още по-внушителен, отколкото костюма на онзи тип с цигарата. На ръст чудовището бе горе-долу колкото мен, беше широкоплещесто като защитниците в отборите по американски футбол, с пръстена на цвят кожа, наподобяваща спечена кал. Беше на ивички, които се движеха независимо една от друга, досущ люспи, и които образуваха нещо като ризница или броня. В кръста съществуващото бе съвсем тясно и имаше къси, но мускулести крака с изпъкнали капачки на коленете. Огромните му стъпала бяха широки, плоски, с три пръста, а ръцете му бяха дълги и тънки, със страховити нокти.

Маската обаче си беше истински шедьовър. Едрото чело и плешивото теме бяха кокалести и избраздени с дебели червени жили. С изпъкналите си очи, огромните уши и липсата на нос чудовището сякаш имаше за глава череп на мъртвец, впечатление, засилвано от едрите жълти зъби, подаващи се изпод червените бърни. Съществуващото нямаше брадичка, а долната му челюст бе съчленена към главата по

същия начин, както при алигаторите. Един бог знае колко часове е отнело да прикачат всички тези джунджурии, но окончателният резултат бе наистина изумителен. Казах си, че този път може би ще се престава и ще отида да гледам филма, щом го пуснат по кината.

— Наистина невероятно! — рече Роза, сякаш разчела мислите ми. — Но сигурно умираш от жега.

Точно в този миг то ни връхлетя.

Ей така, ни в клин, ни в ръкав. Движеше се с невиждана бързина. Не забелязах нищо друго, освен как се стрелна и се завтече по пътеката между пейките към нас, надавайки оглушителен писък. Въпреки огромната скорост, с която препускаше, първа до мен достигна вонята: тежка и гнусна, съвсем животинска, на лайна и пот. Смрадта на стопански двор, на зоологическа градина и циркова менажерия.

После страшилището ме удари.

В един миг стоях до Роза, в следващия вече се приземих по задник едва ли не в другия край на декора. Фраснах си главата о голия циментов под, от което ми излязоха свитки. Останах без въздух, ребрата, които и бездруго ме боляха, ме наказаха жестоко, когато се опитах да си поема дълбоко дъх. Вдигнах глава и усетих как във врата ме пронизва остра болка. Роза не се беше помръднала: стоеше като попарена и ме гледаше зяпнала от изумление, с широко отворени очи. Забелязах как отклонява бързо поглед нагоре, пак долових животинската миризма, после отхвъркнах назад и съборих пейките, които западаха като плочки на домино.

Да ви призная, нямах нищо против да си лежа в несретата си, но чух уплашения писък на Роза. Успях криво-ляво да застана на четири крака и да видя как чудовището — сега вече го възприемах само и единствено като чудовище, без сянка на съмнение — хваща Роза за врата, вдига я и започва да я разглежда. Тя изпищя, насмалко и да повърне, и изрита с все сила страшилището по гърдата. То отвърна, като заби ноктите на свободната си ръка в лицето ѝ и го раздра. От тъничките тъмни ивици веднага рукна кръв, превърнала прелестните черти на Роза в обагрена в червено мрежа. Съществото докосна с окървавена лапа устните си, после плахо прокара нокът по врата на Роза. Пак бликна кръв, но слава богу, както личеше, не бе засегната сънната артерия.

Огледах се за нещо, което да използвам вместо оръжие, и изтеглих масивния крак на една от пейките, които при падането бях натрошил. Той се бе цепнал на две и в единия край беше остър като копие. Стиснах го с все сила, нададох на свой ред дивашки вик и се спуснах към страшилището.

То погледна към мен и просто пусна Роза. Видях я как се свлича с поредния писък на пода, но не спрях. Съществуването не се помръдна, докато не бях само на хвърлей от него, и тогава се завъртя светкавично, наведе се, за да избегне копието, което стисках в ръка, и ме халоса с цялото си мощно туловище. Усетих как ме блъсва с кокалесто остро рамо в стомаха и променя посоката, в която се движа. После се изправи, вдигайки ме от земята. За миг се закрепих като дъската на люлка върху широкото му рамо. Отблизо вонята бе направо нетърпима — като от мокро псе, овъргаяло се в отходната канализация. Пресегнах се да се подпра на нещо, за да не падна, и се вкопчих в грубата му кожа. Беше топла — дори гореща — и дълбоко в себе си разбрах, че това не е гума.

Сетне политнах.

Страшилището дори не си направи труда да види къде ще тупна, макар че сто на сто чу как се приземявам върху една от камерите. Усетих по устните си струйка кръв — имах лошото чувство, че токущо съм си разбил носа. Докато се мъчех безуспешно да се изправам, се опитвах да разбера какво още съм си изпотрошил.

Роза изпищя отново и от това вече се раздвижих. Видях обаче, че тя крещи от ярост — хванала нещо в ръце се бе впуснала в нападение срещу чудовището. Нещото, което стискаше, думкаше глухо като тъпан на туземец и аз разбрах, че тя държи пиронохвъргачка. Сигурно я беше намерила отстрани при декора. Обстрелваше с пирони страшилището, което виеше на умряло. По едно време дори започна да отстъпва — направо ликувах, когато един от пироните му раздра гърба и от него плисна тъмна кръв, — после обаче спря.

Роза бе останала без боеприпаси.

Чудовището начаса осъзна, че има предимство, и още преди да съм успял да го проследя, рипна и се нахвърли на Роза. Тя падна назад и отскочи о олтара. Огромното разпятие рухна от стената и се свлече върху нея и страшилището. Спря го за миг, но после то се окопоти и с лекота отметна встрани дърводелеца великомъченик. Забелязах как

чудовището вдига високо над главата си лапа. Не виждах Роза върху пода, но я чух как изпищя, когато лапата се стовари върху нея.

Веднъж. Втори път.

Опитах се да извикам, за да отклоня вниманието на съществото, но от устата ми изскочи единствено кътникът, избит, когато се фраснах о камерата. Затърсих трескаво някакво друго оръжие, но не открих нищо. Съгледах на стената до мен електрически превключвател — бях толкова отчаян, че пропълзах и завъртях ключовете до последния.

Всички прожектори и лампи се включиха едновременно и светнаха ослепително. Страшилището се надигна и ревна колкото му глас държи. Затули очите си с ръка и ме съгледа в тъмното, точно до окъпания в светлини декор. Тръгна към мен.

Този път го видях как се спуска. Вероятно заради светлината или може би заради ъгъла. Или просто заради мисълта, че право към мен с шеметна бързина се носи жестоката смърт.

Видях как чудовището препуска към мен по пътеката между църковните пейки, сега вече осеяна с трески и какви ли не отломъци. Видях изопнатите мускули по краката му със стъпала, които се вдигаха и се стоварваха като тежки чукове, чух как жълтите му нокти потракат по циментовия под. Забелязах и гъстата слюнка, стичаща се между зъбите му, необузданата ярост в очите му. Чудовището търчеше към мен и ставаше все по-голямо и голямо. Видях дори Роза, която се размърда на пода отзад, и за миг възтържествувах от мисълта, че страшилището не я е убило. Поне засега.

Тъкмо да се надвеси над мен, когато изпищя оглушително и се свлече сред река от тъмна течност. Събори последната пейка от декора, но аз така и не проумявах какво го е възпряло и повалило.

Погледнах назад към пътеката между пейките и видях крака му, който още мърдаше на пода сред локвата гнусна кръв.

Отстрани стоеше японец с дълга развята коса и сиво копринено кимоно — точно пред себе си стискаше лъскав сребърен меч, насочен към страшилището. Нямах представа откъде се е взел.

— Ъ! — измучах.

Чудовището се опита да се изправи, пак се свлече на пода, но успя някак да приклепне, като се крепеше на ръце и на единия си крак. От мястото, където бе отсечен другият, продължаваше да шурти кръв. Мъжът със сабята не сваляше очи от него, но когато чудовището се

изправи, промени леко ъгъла, под който държеше оръжието. Човек и чудовище се гледаха като омагьосани. Явно се канеха да си премерят силите, макар че недоумявах на какво се надява чудовището, след като губи толкова много кръв. Имах усещането, че съществото се готви да нападне, когато от другия край на декора се чу глас.

Мъжът със сабята не се обърна, но ние със съществото погледнахме натам. От другата страна към раненото чудовище се приближи втори японец в черни дънки и тениска. И той държеше сабя и излая няколко късички думи на японски, но не знам на кого — дали на чудовището, дали на първия мъж или на мен. Нямах представа и какво казва.

Появата на втория мъж явно тласна чудовището да действа. С учудваща за раните му чевръстост то скочи и се спусна по пътеката между пейките към първия мъж. Единственото, което видях, беше святкаща стомана и главата на страшилището се търколи от раменете му.

Тя отскочи на една страна, туловището се свлече на друга. От врата рухна гейзер кръв, но колкото и невероятно да звучи, и капка от нея не падна върху човека със сабята, който дори не трепна, когато съществото са строполи на пода. Чак когато, усмихнат до уши, вторият мъж отиде при него, той прибра сабята, като първо избърса кръвта от изстиващата плът на чудовището.

После двамата мъже се извърнаха към мен. Човекът в черно ме озари с усмивка, но онзи в кимоното продължи да гледа с лице като от гранит. Тогава се сетих за Роза.

Извърнах се към пътеката между пейките и видях трети мъж — и той японец, и той облечен целият в черно, но с пистолет, втъкнат в колана — който вече се бе надвесил над нея и преглеждаше раните ѝ. Докуцуках при олтара и видях, че още малко и Роза ще изпадне в несвяст, че стене и е плувнала в кръв. Беше стиснала очи и въртеше глава насам-натам. Мъжът промиваше внимателно раните ѝ: прорези като от бръснач по лицето, шията и тялото. Чудовището бе разпорило и блузата ѝ, изпод която се подаваше гърдата. Беше разкъсало и кожата около зърното, където бе избила малка локвичка кръв. Докато човекът пръскаше раната с някакъв препарат, Роза потрепери и аз се свъсих от състрадание.

Коленичих до нея и я хванах за ръката. Тя отвори очи — изцъклени и пълни със сълзи. Опитах да ѝ се усмихна, но само утежних положението. Зад мен застана другият мъж в черно.

— Тръгваме — рече. Посочи Роза и мен. — Идвате.

— Добре — прошепнах аз.

А вие какво очаквахте? Че ще седна да споря с него ли?

16.

Искаше ми се да помогна да пренесем Роза, но докато се изнасяхме от снимачния павилион, едвам успях да не изоставам след загадъчните ни избавители. Онзи с кимоното вървеше отпред, а единият от мъжете в черно, този с пистолета, а не със сабята — носеше с лекота Роза на ръце. Последвах ги, докато излизаха през една странична врата, която се отвори отвън. Вторият мъж в черно подсигуряваше тила.

Без да сваля длан от ръкохватката, човекът със сабята се отпрати, като се оглеждаше трескаво с очи, наподобяващи търкалящи се зарчета, към черен автомобил, спрял точно отпред на пътя. Изчака, докато мъжът с пистолета се качи зад волана, а третият човек положи внимателно Роза на задната седалка. Махна ми да се качвам и тримата се сместихме отзад — Роза се бе сгушила между нас. Двигателят вече бе запален и автомобилът беше потеглил, когато мъжът със сабята се метна на седалката до шофьора. Роза хлипаше до мен и аз се опитах да я хвана за ръката, но тя я дръпна и простена сподавено.

Шофьорът отпрати по тесните улички между снимачните павилиони и се отпрати към най-близкия изход. Когато го наближихме, видях, че високата метална порта е препречена с тежка верига. Дори и да я забеляза, шофьорът явно не я сметна за нещо, което може да го спре. Превключи на четвърта и насочи автомобила право към средата на веригата. Стиснах очи, усетих сблъсъка, чух трясъка. Профучахме през портата и се насочихме на изток по Кълвър доста бързо, но не и със скорост, която да привлича вниманието.

В главата ми се въртяха милион въпроси. Толкова много, че не знаех кой да задам, откъде да започна. Реших да подхвана с най-очевидния.

— Какво, по дяволите, беше онова там?

Човекът, който караше, се извърна към мъжа със сабята, а той на свой ред погледна мен в огледалото за обратно виждане. Забелязах, че

кимва едва забележимо, после и шофьорът кимна — вече по-явно, на мъжа до мен на задната седалка.

— Ямамба — рече той.

— Мойта мама ли? — попитах аз.

— Я-мам-ба — повтори той бавно. — Много лошо. Не добре.

Това го разбрах и сам, макар че то не отговаряше на въпроса ми.

— Ямамба — повторих като ехо.

— Хай.

— Ямамба Хай. Да не би там да си ходил на училище?

— Хай. Да. Е ямамба.

Съвсем се обърках.

— „Хай“ означава „да“ — поясни Роза. Погледнах я. Още се беше сгушила като ранено животно, но бе отворила очи, сега вече не така изцъклени. — Божичко, Марти, нито една книга на Джеймс Клавел ли не си чел?

— „Шогун“ — изстреля шофьорът.

Не стига че всяка повлекана беше сценаристка, ами и всеки мърляч в този град се пишеше критик.

— Какво е „ямамба“? — поинтересувах се аз. — Какво означава?

Мъжът на задната седалка каза нещо на японски на човека зад волана. Той пък се обърна към мъжа със сабята, който отново кимна.

— Бяс — обясни шофьорът. — Женски бяс. Много не добър.

„Виж ти, женски бяс! — рекох си аз. — Чудесно обяснение, няма що!“ Главата ме цепеше.

— Кой... — подхванах.

Мъжът със сабята избълва две-три думи, първите, които го чувах да изрича. Гласът му изскърца като залят с масло чакъл. Не разбрах, естествено, какво казва, но не беше нужно и другите да ми превеждат. „Накарай го този копелдак да млъкне“ звучи горе-долу еднакво на всички езици.

Накрая Роза ми позволи да я хвана за ръката — вече пътувахме на север по Робъртсън, под магистрала Санта Моника. Почти нямаше движение и единственото предизвикателство към тъмнината бяха ярките неонов светлини на безбройните закусвални и кръчми. Докато прекосяхме притихналия Бевърли Хилс, се изкушавах да опитам с

още някой и друг въпрос, но мъжът със сабята сякаш не откъсваше очи от мен в огледалото за обратно виждане и не ми стискаше да издам и един-единствен звук.

Шофьорът караше все на север, по каньона Колдуотър. След около половин-един километър свърна към хълмовете, по един от безименните лъкатушни пътища с невероятно силен наклон, водещи към рая на богатите. Не бях идвал в този район, откакто бях напуснал Индустрията и бях прекъснал връзките си с хора, на които им е по джоба да живеят в огромните стъквени къщи на подпори с най-хубав изглед към града. Роза отново бе затворила очи и аз си помислих, че се е унесла, но тя ме стисна силно за ръката, когато завихме доста рязко по един от стръмните планински завои.

Шофьорът изкачи криволичещия път чак до върха. Нощта беше относително ясна и примигващите светлинни на Лос Анджелис долу бяха невероятни, като в приказка. Като всяка стара курва, и Лос Анджелис е много по-красив на тъмно. Изглеждаше прекалено красив, за да е истински, приличаше по-скоро на декор от филм на Спилбърг, отколкото на града, който познавах и в който живеех.

Завихме по частен път със стълбове от двете страни и нещо като тунел от гъста растителност над него. В дъното на тунела излязохме при циментова стена със стоманена порта в нея. От двете ѝ страни стояха двама постови, и двамата японци. Единият беше облечен в кимоно и беше с две саби, вторият бе в черни дънки и държеше ниско пред себе си картечница. И двамата бяха с дълга черна коса, макар че мъжът с картечницата я бе вързал на конска опашка. Лицата им бяха безизразни и неразгадаеми като китайска алгебра. Или като обърканата японска логика.

Човекът с картечницата отвори ръчно портата. Онова приятелче със сабите сякаш изобщо не ни забелязваше — не откъсваше очи от пътя зад нас. Докато минавахме бавно през портата, се опитах да го разгледам през прозореца и ми се стори, че по пръстите и врата му има татуировки.

Продължихме все така бавно по пътя нагоре към къщата, която вече се виждаше. Изглеждаше много по-стара от другите къщи в квартала, които бях зърнал, едва ли не във викториански стил. Въпреки че в центъра на града има много величествени, макар и доста порутени къщи във викториански стил, съхранили се от XIX век, когато е било

модно да живееш в южната част на Централен Лос Анджелис, не бях и подозирал, че такива постройки има и тук, по хълмовете. Къщата отпред наистина си беше величествена: на три етажа, със заоблени фронтони и наблюдателница, откъдето сто на сто се откриваше наистина невероятна гледка към цяла Южна Калифорния. Огледах се и ми се стори, че сме на върха на най-високия баир в Холивуд — дори обсерватория „Грифит“ и надписът се падаха на изток под нас. Не ми се мислеше колко струва имотът. От това се притесних още повече кои ли всъщност са нашите „домакини“.

Спряхме в края на пътя, образуващ малък кръг пред парадния вход. На дъсчената веранда пазеха още двама часови. Шофьорът слезе и отвори вратата откъм моята страна, а мъжът, който бе пътувал с нас на задната седалка, помогна на Роза да слезе от другата страна. Човекът със сабята вече бе изскочил от автомобила и оглеждаше мрака. Както винаги, и сега държеше ръка върху дръжката на оръжието.

— Хубава къщурка, а? — рекох аз на Роза.

Тя кимна — изглеждаше не по-малко уплашена от мен. Искаше ми се да ѝ кажа нещо, с което да я успокоя, но не се сещах какво.

Един от пазвантите на верандата отвори входната врата — тя не беше заключена — после, без да си разменя и думица с другите, отново застана на пост. Отведоха ни с Роза в къщата и ни сложиха да седнем на дървени столове без облегалки точно до вратата. Човекът със сабята остана да ни прави компания, докато мъжете в черно се отдалечиха по коридора. Стените бяха голи, по нищо не личеше, че къщата е обитавана. Дори широкото стълбище в дъното на вестибюла сякаш водеше към студения мрак.

— Какво ще кажеш? — прошепна ми Роза.

Хвърлих един поглед към мъжа със сабята, но той беше статуя.

— И аз не знам какво да кажа — отвърнах аз. — Как си?

— Боли — рече Роза. Докосна раните по лицето си. Изглеждаше ужасно с разкъсаните дрехи и спечената кръв. Но поне кръвта бе спряла да тече. — Боли, и то много. Имам чувството, че съм се боксирала десет рунда с О. Джей Симпсън. Толкова зле ли изглеждам?

Понечих да я излъжа, но лицето ми изпревари ума и ѝ отговори. От немай-къде кимнах тъжно.

— Така си и знаех — каза Роза.

Седяхме, без да продумваме, още около минута — Роза прокарваше пръсти по лицето си, а аз опипвах с език челюстта си там, където ми беше паднал зъбът. Боляха ме и ребрата — не че някой се интересуваше от това.

— Какво искаха да кажат с това „женски бяс“? — попита най-неочаквано Роза.

— А? — рекох, макар че я бях чул.

— Питам те за ямамба. За женския бяс, както се изрази мъжът.

Престорих се на непукист.

— Предполагам, че е нескопосан превод на някакъв японски израз. От типа на „адска кучка“ или „путка на колела“. Ще прощаваш!

— Възможно е — съгласи се Роза и кимна сякаш на себе си. — Така ли мислиш?

Поех си дълбоко въздух.

— Не — отвърнах и въздъгнах.

— Аз също — каза Роза. Сетне погледна мъжа със сабята. — Той го обезглави.

Онзи продължаваше да не ни обръща внимание. Нямах представа дали ни разбира.

— Да, обезглави го — потвърдих аз. — Без всякакво съмнение.

— Не е ли странно, че го обсъждаме толкова спокойно?

— Наистина съм смаян — кимнах аз.

Известно време мълчахме.

— Марти — пак подхвана Роза, но я прекъсна един от мъжете в черно, който дойде при нас.

Беше шофьорът. Махна ни да станем, наложи се да помогна на Роза да се изправи на крака.

— Трябва да я прегледа лекар — казах аз, но човекът само вдигна ръка. — Лекар. Разбирате ли?

— Имаме грижата. А сега идвайте — махна той повторно.

Не виждах да разполагаме с някакъв избор. Роза като че ли се покопити, след като се изправи. Тръгна след мъжа в черно, зад мен пък вървеше онзи със сабята. Шофьорът щракна ключа на една лампа и ни поведе по стълбището към коридора на втория етаж — подминахме няколко затворени врати и излязохме при друго постръмно стълбище, което не беше толкова пищно и водеше към третия етаж.

На третия етаж поне се усещаше дъхът на живот, какъвто липсваше на първите два етажа на къщата. Коридорът беше украсен с големи японски щампи в ярки цветове и дръзки мазки на четката. Само им хвърлих едно око, докато вървахме, но на всички тях като че ли бяха изобразени воители, които се сражават с цяла гмеж страховити чудовища. Опитах се да спра и да разгледам по-отблизо една от щампите, на която бе изобразена фигура, тревожно наподобяваща страшилището, пред очите ми убило Шери, но мъжът със сабята зад мен ме подкани да вървя, като забучи доста грубичко пръст в гърба ми.

Вкараха ни в стая в предната част на къщата — навремето вероятно тук е била господарската спалня, макар че сега в нея нямаше легло. От огромните френски прозорци се откриваше наистина невероятна гледка към града. Стаята беше празна, ако не се броят двата меча върху стената и няколкото възглавници, нахвърляни в нещо като кръг по постелката, около ниската масичка, сложена на пода с дюшеме от твърда дървесина. Мъжът със сабята ни посочи да си изуем обувките и чак тогава да влизаме. Роза веднага ги свали, аз обаче не бързах да развържа връзките на евтините си обувки. Чорапите ми бяха скъсани на пръстите — идеше ми да потъна в земята от срам. Сигурен съм, че японецът го усети, защото за пръв път върху сякаш издяланото му от гранит лице се мярна нещо като усмивка.

В стаята ни чакаше възрастен мъж. Стоеше с гръб към нас, държеше ръцете си отзад и гледаше през прозореца. Не се обърна и когато влязохме. Беше облечен в строго синьо кимоно и шапчица в същия цвят, изпод която се показваше дълга бяла коса, прихваната със златен пръстен на конска опашка. Човекът със сабята се поклони доземи на гърба на мъжа и излезе. Застана точно до вратата, както винаги с ръка върху дръжката на сабята.

— Вашият град не ми харесва особено — отбеляза мъжът на прозореца. Говореше със силен акцент, но му се разбираше. Завалеше само „р“-то. — Въпреки че нощем понякога е много красив.

— Всъщност никой тук не го харесва — отвърнах аз. — А дори и да го харесва, не си го признава.

Мъжът се обърна с лице към нас. Беше нисък — за японец вероятно среден на ръст, но иначе беше набит. Беше с високо заоблено чело, отпред бе оплешивял, имаше гъста бяла брада и мустаци. Посивялата коса го състаряваше, но иначе той едва ли бе на повече от

петдесет години. Въпреки това не съм сигурен — не ме бива много-много да определям възрастта на хората, особено пък на азиатци. Мъжът отпусна ръце и ни се поклони лекичко. Чорапите му не бяха с дупки на пръстите.

— Как се чувствате, госпожице Мендес? — попита той.

Щом чу името си, Роза трепна, но бързо си възвърна самообладанието.

— Сега съм по-добре — отвърна тя. — Но ямамба нещо не ме хареса.

Стори ми се, че мъжът се усмихва под рунтавите мустаци и брада — кимна, ала не каза нищо.

— Кой сте вие, дявол ви взел? — изпелтечих аз.

Сега вече съм сигурен, че човекът се усмихна.

— Минамото Йоримицу — отвърна ми той и пак се поклони. Най-малкото понаведе глава. Явно съм го зяпнал недоумяващо, защото мъжът повтори името си по-бавно. — Това върши ли ви работа, господин Бърнс?

— Не ми говори нищо — признах си аз.

— Не би и трябвало да ви говори. — Йоримицу махна с ръка към възглавниците по пода. — Но защо не седнете?

И двамата с Роза изпъшкахме и направихме кисели физиономии, докато сядяхме по индиански — или по японски? — на възглавниците. Направи ми впечатление, че Йоримицу се движи из стаята грациозно като газела и сяда на възглавницата леко, като копринена кърпа, носена от лек ветрец. Почти веднага вратата в другия край на помещението се отвори — влезе поредният мъж в черно, който носеше поднос с красиви чаши за чай и чайник. Беше с едри месести ръце, но наля чая невероятно изискано, като започна от Роза. Останах с впечатлението, че изпълнява някакъв ритуал, но нямах представа какъв. Без да каже и думица, мъжът излезе бързо от стаята и затвори вратата след себе си. Йоримицу сякаш чакаше ние първи да отпием от чая, Роза вдигна чашата в нещо като наздравница и отпи мъничко.

— Вкусен е — отбеляза тя. — Жасмин.

Йоримицу кимна.

Не правя никаква разлика между марките чай, все ми е тая дали пия „Ърл Грей“ или „Джоуел Грей“. И аз сръбнах шумно от чашата. Горещата течност отиде право към дупката, останала от избития зъб,

при което очите ми светнаха като три седмици върху еднорък бандит. Притиснах длан към устата си и разписках половината чай, докато оставях чашата. На Йоримицу явно му стана неприятно, но въпреки това той ми подаде една от хартиените салфетки върху подноса, а с другата се зае да попива разлетия чай.

— Хубав е — изграчих аз. — Е, доста топъл е.

Йоримицу отново се поклони и почти се усмихна.

— Ще се постареем час по-скоро да намерим някого, който да прегледа устата ви — рече той, после се обърна към Роза: — И вашите рани.

— Ама как...

Мъжът вдигна ръка.

— Всичко с времето си. Първо трябва да поговорим.

Ние с Роза се спогледахме и свихме рамене. После кимнахме едновременно. Топката беше в неговото поле.

— Имате ли представа в какво сте се забъркали? — попита нашият домакин.

Прииска ми се да покажа колко остроумен съм, но се отказах.

— Не — отвърнах. — Не мисля, че знаем.

— И аз не мисля, че знаете. Кажете ми, госпожице Мендес, господин Бърнс: духовни хора ли сте? Или сте само набожни?

Въпросът ме завари неподготвен.

— А? — изпелтечих аз.

Роза поклати глава.

— Американците, особено американците християни се наричат набожни — често дори настояват, че са такива — но според мен те не са духовни. Освен това за щяло и нещяло се позовават на своя Бог. Вечно му благодарят, вечно го кълнат. За мен въплъщение на Америка е изразът „слава богу“. Както и „майната му“.

Ругатнята прозвуча някак смешно в устата на Йоримицу. И аз се чудя как не прихнах.

— Обичате да казвате и „Бог да пази Америка“, нали? Вашите политици, президентът го повтарят непрекъснато. Друга фраза, която съм научил тук, е „Божия страна“. Сякаш може да има само една такава страна. Сякаш Бог бди само над Америка. Оставам с впечатлението, че според вас само в Америка има свобода.

— Това са само думи — отбелязах аз.

— Точно за това ви говоря. Вие сте хора, които твърдите, че вярвате в Бог, твърдите, че сте набожни и вярващи. Но дали с тези твърдения наистина ставате набожни?

— Какво общо има това със ставащото тук? — попита Роза.

— Освен всичко останало сте и нетърпелив народ — рече Йоримицу. — Което е признак, че сте много незрели.

— Хо-хо, ха-ха! — пригнах аз.

Роза ме сръга с лакът в хълбока, при което ме прониза болка. Домакинът ми сякаш не го забеляза.

— Япония е много духовна страна. Макар и японците да не са толкова набожни в смисъла, който американците влагат в тази дума.

— Каква е разликата? — поинтересува се Роза.

— Набожните хора вярват — поясни Йоримицу и вдигна назидателно пръст. — Духовните хора също вярват, но не само това. Духовните хора и *чувстват*.

Той млъкна и отпи от чая. Държеше порцелановата чаша в две ръце, сякаш я пълнеше с вода от извор. И аз вдигнах чашата и отпих предпазливо. Чаят беше изстинал.

— В Япония духовността приема различни форми, има различни лица. Шинто, будизъм, конфуцианство, даоизъм — всички те са намерили място в сърцата на японците. И не само това, те са в съзвучие с... — Той се замисли, за да намери точната дума. — Те са *modus vivendi*. Множеството секти, култове и вери съжителстват и споделят усещането за духовност, без да... — Домакинът ни отново затърси най-точната дума. — Без да пораждат *балканизация* на вярата.

— Кой. Сте. Вие? — натъртих аз.

— Казвам се Минамото Йоримицу — изрече той бавно, сякаш говореше на дете. — Аз съм ямабуши. Освен това съм оябун на какуре.

— Какво означава това? — попитах аз.

— Важно е да разберете, че само ние стоим между вас и ръката на Джек Изкормвача. — Този път той се усмихна истински, макар че усмивката му пак си остана под мустаците и брадата. — Достатъчно топло ли е, господин Бърнс? — попита ме Йоримицу.

Божичко, как го мразя този град!

Никак не ми се искаше да ни разделят с Роза, но тя каза да не съм се притеснявал. Не мисля, че човекът, който ме прегледа, беше истински лекар. Опитах се да го попитам право в очите, но дори и да разбираше английски, той не го показа с нищо. А при тези обстоятелства нямаше как да видя дипломата му, сложена в рамка на стената. При всички положения човекът свърши добра работа — смени превръзката на гръдния ми кош, въпреки че пипаше доста грубо, и ми даде някаква билкова отвара за болката в устата. Вонеше като блатна вода, но имаше вкус на лимон — изгълтах я и ако щете, вярвайте, но само след две минути тъпата болка в устата ме отпусна.

Докато сравнявахме впечатленията си от лечителя, ние с Роза решихме, че за нас се е погрижил един и същ Мълчалив Благодетел. Тя сподели с мен, че я е боляло кански, докато той е сменял лейкопласта по раните и ги е промивал, но дал и на нея някаква билкова отвара, от която болката бързо преминала. Само дете нейната отвара миришела на лимон и имала вкус на блатна вода.

Пак ни отведоха горе и ни вкараха в малка трапезария. Върху ниската маса имаше прибори за трима души. В средата бе сложена купа бял ориз, над която се виеше пара, около нея красиво бяха наредени чинии със суши и риби и раци, запържени със зеленчуци в масло. Посочиха ни да седнем. Предполагах, че и Йоримицу ще дойде при нас, но изведнъж почувствах такъв глад, че не ми беше до етикет. Никога не съм си падал по сурова риба и водорасли, но въпреки това започнах да се тъпча с тях. Бях принуден да дъвча само на дясната страна, това обаче не ме спря. За разлика от мен Роза не се нахвърли като звяр на храната, не личеше и да се гнуси от сушието, но и тя опита от гозбите. Вече си ядях допълнителното, когато Йоримицу най-сетне се появи, следван от поредния от множеството Мъже в черно, който носеше поднос със саке. Изчака Йоримицу да седне и чак тогава се зае да налива от сакето, започвайки от шефа. Никога не съм си умирал за саке, но си дадох сметка, че сега имам нужда точно от топло оризово вино. Прислужникът остави шишето, поклони се и излезе от стаята, като затвори вратата. Успях да зърна нашия приятел със сабята, който отново стоеше на пост отвън.

— Д'Артанян има ли си име? — попитах аз.

— Моля? — не ме разбра Йоримицу.

— Онова приятелче със сабята — поясних аз и кимнах към вратата.

— А, той ли! Бенкай.

Каза името още веднъж — този път по-бавно, и аз го повтарях, докато не го произнесох правилно. Разковничето бе да не слагаш ударението нито върху първата, нито върху втората сричка.

— Той ни спаси живота — рекох, но така, сякаш задавах въпрос.

— На два пъти — потвърди Йоримицу. Сигурно съм го погледнал недоумяващо, защото той добави: — Онази нощ в дома ви. Срещу двамата горьо-до. Това отново беше Бенкай.

— Горьо-до ли? — попитах аз.

Но още преди Йоримицу да ми е отговорил, в стаята влезе поредният от взаимозаменяемите Мъже в черно — носеше нов чайник с чай. Наля ни, поклони се и си тръгна.

— Ей, Бенкай! — провикнах се аз през отворената врата.

Мъжът със сабята надзърна в стаята, но по каменното му лице не трепна и мускулче.

— Тук май е забранено за жени — намеси се и Роза, след като вратата се затвори.

— Моля?

— Не виждам жени.

— А! — възкликна Йоримицу. — Да, ние тук сме братство.

— „Ние“, това са ка-ка не знам какво си ли? — вметнах аз.

— Какуре — поправи ме Йоримицу. — Какуре. Ние сме древен орден.

— Орден ли? — ахна Роза.

Йоримицу кръстоса ръце върху скута си и впери поглед в чашата със саке пред него. Останах с впечатлението, че се опитва да си изясни какво да ни каже и какво да премълчи.

— Ние в Япония — подхвана той — смятаме, че има осем милиона богове, които живеят в такама-ха-гара и нака-цу-куни — на небето и на земята. Боговете в Япония — ками, са като годишните времена, като приливите и отливите: идват и си отиват, появяват се и изчезват.

— Явно не разполагат с такава голяма сила — отбеляза Роза — като другите богове.

— И да, и не — отвърна Йоримицу. — Силата на боговете не е заложена само в боговете, нали така? Тя е заложена и във вярата в тях. В дълбочината на чувствата, които изпитват вярващите.

— И вие чувствате, че вярвате в женските бесове? — попитах аз.

— Според мен вие сам, господин Бърнс, сте усвоили мъдростта на подобна вяра. Убедили сте се на собствен гръб, че неверието не може да защити в достатъчна степен неверника.

— И в какво по-точно вярва вашата секта? — намеси се и Роза.

— Ние не се смятаме за секта в тесния смисъл на думата. Какуре означава „невидимите“.

— Невидими за кого? — поинтересува се Роза.

Йоримицу се усмихна. Погледна нея, после и мен.

— Запознати ли сте с Япония... поне малко?

— „Седемте самураи“ — обадох се аз. — „Йоджимбо“. Струва ми се, че съм чел и „Изгряващото слънце“. Или май се казваше „Разкриване“, вече не помня.

— Всъщност не — рече Роза и ме стрелна с очи.

— Това, разбира се, не ме изненадва. Американците са много добри, когато трябва да отстояват мненията си, но не се интересуват особено от това да разберат какви са фактите. — Той като че ли очакваше да му възразя, но аз нямах какво да кажа. — Както вече ви споменах, културата на Япония съчетава множество най-различни религии и вери. Повечето японци са или шинтоисти, или будисти. Мнозина сред младите — шинджинруи — са под силното влияние на Америка и не са привърженици на никоя вяра, което е изключително лошо. Но съществуват и такива като нас. Чийто убеждения са смятани за... за езотерични, но чиято вяра е силна, защото трябва да е такава.

— В какъв смисъл езотерични? — попита Роза.

— Никак не е лесно да го обясня на човек, който не разбира най-елементарни неща за нашата страна. Но в рамките на нашата култура ние от доста време сме смятани за мурахачибу. Тоест за отхвърлени. Именно това е проклятието, тласнало ни по нашия път, но пак то е и нашата сила. А сега — и нашата мисия.

— Отхвърлени от какво? — попитах аз.

— Какуре са живеели на остров Кюшу. Знаете ли къде се намира?

И двамата поклатихме глави. Йоримицу също, но по друга причина. Погледна масата, после сипа малко от ориза в една празна чиния. Побутна го с клечките за ядене, докато се получиха очертанията на Япония. Посочи малкото островче, което бе оформил в южния край.

— Това тук е Кюшу. Един от четирите основни острова, образуващи Япония. Токио е ето тук — посочи той в средата на най-големия, централен остров. — На Хоншу. На Кюшу са се заселвали онези, които са бягали от тиранията на шогунатите на Хоншу във време, което вие наричате средновековие. — Йоримицу почука отстрани по чинията и развали картинката от ориз. — Има и такива, които твърдят, че произходът на какуре може да бъде проследен още в „Коджики“, великата книга на древния свят. Че са се родили заедно с Ама но Закогами. Други пък смятат, че орденът е основан от великия воин Йошицуне. Единственото сигурно нещо е, че името „какуре“ се появява за пръв път едва при царуването на Токугава. Какуре открай време са се осланяли на различни страни от вярванията на японците. На шинто, на шаманския будизъм, на шингон. А в по-ново време — и на някои страни на християнството. Но сърцевината, същността му може да бъде открита единствено в шуген-до.

Един от Мъжете в черно — дали не бяха монаси? Но де се е чуло и видяло въоръжени монаси? — влезе да раздига мръсните чинии и донесе още една бутилка саке. Пиеше ми се още, но вече се чувствах замаян. Стори ми се важно да внимавам и да чуя хубаво онова, което Йоримицу имаше да ни каже.

— В страна с толкова много богове — рече той — не всички са добри. Някои — макар и немного — правят само злини.

— Не може ли просто да не вярвате в тях? — попита Роза.

— О, винаги се намират и такива, които се възползват от вярата в злото. Именно заради тях се е появил и орденът на какуре, пак заради тях продължава и да съществува. Борбата между боговете, борбата между доброто и злото всъщност е верска война.

— И кой вярва в злото? — попитах аз. — С кого воювате вие?

— Както казах, членовете на какуре отдавна са изгнаници. Който вярва в злото, е възнаграден с власт. Именно тази власт ни е отхвърлила, пратила ни е в изгнание. И именно срещу тази власт се борим и ние. Някога, много-много отдавна, доброто и злото са били

едно цяло. Те и досега, разбира се, са и винаги трябва да бъдат едно цяло. Но злото не го признава и тъкмо това е предимството на доброто.

Всичко това ми звучеше като бабини деветини и явно ми личеше, защото Йоримицу се опита да ми обясни.

— Шуген-до е вълшебен път — пътят към познанието. Той води началото си от пътя на ямабуши — светиите от планините.

— Но нали казахте, че сте ямабуши! — възкликна Роза.

— Да, ямабуши и яма-но-хиджири са японски мистици. Открили са пътя към просветлението чрез аскетичен живот в планината. Най-свещено от тези места е планината Йошино и тези предани мъже са посветили живота и силите си на тези места и на духовете, живеещи там.

— Духове ли? — попитах аз. — Това нещо като феи ли са?

— Виждате ли — продължи Йоримицу, — това е нещо, което не мога толкова лесно да ви накарам да разберете. В Япония думата „дух“ има много по-дълбок смисъл, отколкото на Запад. Вие си имате вашия Свят Дух, вашия дявол и вашия Исус...

— Този Исус изобщо не е мой — възразих аз.

— Но за разлика от японците вие не приемате бакемоно: света на духовете, на онези, които са починали или винаги са съществували.

— Тоест на духовете — каза Роза.

— Да, на духовете, но не само на юрей — на духовете на умрелите, но и на йокай, духовете на неродените.

— Нещо не разбирам — прекъснах го аз.

— Говоря ви за природата на вярата. Японците изобщо не оспорват съществуването на духовете. Те живеят в нас, посещават ни, интересуват се от живота ни. Духовете на нашите предци, които трябва да бъдат почитани и помнени, и духовете на други форми: човешки, животински и... и други. Някои от тях трябва да почитаме, от други трябва да се страхуваме.

— От боговете — каза Роза.

— Да, някои са богове. Други са бесове.

— Ваш'та мама — промърморих аз.

Йоримицу ме погледна някак странно и аз поклатих глава.

— Ямабуши са почитали духовете на планините — продължи той. — Тяхната мисия е била да носят просветление. Но те са се натъквали в проучванията си и на по-тъмните духове. И тъй като те са

били само мъже, някои са се изкушили от мрака и от властта, предоставена им в замяна на тяхната вяроност. И са станали слуги на тъмните сили. Тяхната мощ е ужасяваща. Така ямабуши се разделят на няколко групи. Някои от тях — шуген-до, нембуцу и онмьо-до, са се научили как да се противопоставят на тъмните сили. Други — горьо-до — са се възползвали от силите на мрака и си служат с тях.

Той млъкна, за да отпие от сакето. И аз реших да се присъединя към него — казах си, че със замаяна глава ще преглътна по-добре всичко това.

— Битката между тези групи бушува вече столетия наред. Това е сражение, което се води винаги на тъмно, далеч от светлината на разума. Които следват пътя на горьо-до, са могъщи и техните съюзници нямат милост. Защото на тяхна страна са бесовете: капа, ямамба, различните они. И тенгу.

Нещо ме смути в тона, с който той изрече последната дума. Тя увисна зловещо във въздуха над нас, досущ смрадта на развалени яйца.

— Какво точно е тенгу? — поинтересувах се аз.

Йоримицу се почеса по брадата.

— Преводът е приблизителен, но на вашия език се покрива горедолу с „небесно псе“.

Разплисках сакето, останало в чашата ми.

17.

Мразя постелките, метнати направо пода, особено откакто излязоха на мода. Мразя и това, че не можеш да отвориш „Лос Анджелис Уийкли“, за да видиш кои филми дават или на кой секстелефон да се обадиш, без да бъдеш засипан с реклами на магазини, където продават такива постелки. Мразя и снобите, които допреди двайсетина години, и пари да им даваха, нямаше да легнат на пода, а сега са готови да спят на дъски с метнат на тях изтърбушен дюшек само защото това е последният писък на модата. Мразя да ги гледам тия пикливи постелки, мразя да сядам на тях, а камо ли пък да спя върху такава чудесия!

А ето че сега лежах на такава постелка в една от спалните на втория етаж в къщата на ордена Какуре. Бенкай ни отведе в стаите — спалнята на Роза се падаше точно срещу моята. Йоримицу ни покани да останем в къщата за през нощта или колкото искаме и да бъдем под закрилата на ордена. Поканата му прозвуча точно както поканата на данъчната служба през април всяка година. Човек няма друг избор, освен да я приеме.

Опитах се да заговоря Бенкай. Попитах го за сабите, казах, че са страхотни, той обаче се правеше на ударен. Отвори вратата на стаята, влезе вътре, огледа я набързо, сетне посочи постелката на земята. Преди да затвори вратата, ми се поклони едва забележимо. Стори същото и с Роза.

Всичко ме болеше, бях капнал от умора, но не можех да заспя и туйто. Главата ми бучеше като кошер, след разговора с Йоримицу имах да обмислям куп неща. В съзнанието ми като въртележка се въртяха какви ли не японски имена — лични и географски, какви ли не легенди и митове. Трябваше да намеря начин да осмисля наглед налудничавите, ирационални представи за доброто и злото, за боговете и бесовете. Шантава му работа, точно както пословичният сандвич от супа.

И все пак...

Йоримицу бе обяснил, че небесните псета, или тенгу, са най-страховитите бесове, съюзили се с последователите на горьо-до, с онези, срещу които хората на Йоримицу се борят — както личеше, с променлив успех — вече столетия наред. Именно магията на тенгу била сърцевина на вярата на горьо-до. Макар че горьо-до се смятали за повелители на тенгу, Йоримицу бе на мнение, че те са подвластни на нечовешка сила, която всъщност не разбират.

— Тенгу са много древни — обясни Йоримицу, — небесните псета са родени от самото сърце на Суса-но-о, бога на бурите, брат на богинята на слънцето Аматерасу. Тенгу не могат да бъдат покорени от хората и техните владения се простират отвъд възприятията дори на най-мъдрите измежду мъдреците. А геньоша не са чак толкова мъдри, както си въобразяват.

— Геньоша ли? — попитах аз. — Те пък кои са?

Съвсем се обърках.

— Геньоша са сред най-злите от днешните деца на горьо-до — обясни ми Йоримицу. — Така са известни днес, макар че в миналото са имали най-различни имена. Мачияко. Ханафуда. Но като теглим чертата, е едно и също. Розата си е роза, нали?

— Значи всички те са горьо-до?

— Хай.

— А какво общо има Джак Рипън?

Йоримицу си пое дълбоко въздух и после въздъхна тежко.

— Геньоша са якуза. Знаете ли какво означава тази дума?

— Японската мафия? — попитах аз.

Роза затвори очи и разтърка слепоочия.

— Мафията е американско понятие — продължи Йоримицу. „Дрън-дрън“, помислих си аз, но не казах нищо. — Да, якуза е престъпна организация, но не само това. Точно както и при ямабуши, има различни видове якуза. Различни кланове — различни оябун, баши — и различни вярвания. Някои са си дребни престъпници: дрога, проституция, комар и така нататък. Други обаче не са толкова дребни. Ала пипалата на якуза са проникнали дълбоко в японската история и култура. В Япония бизнес и държава са се сраснали. Напоследък това създава много проблеми — сигурно сте чели за скандалите, за правителствата, които падат едно подир друго — и въпреки това ние продължаваме да си живеем по този начин, по начина, който знаем.

Якуза се е просмукала в бизнеса, в политиката, във всичко. И всичко се свежда до ламтежа за власт, който невинаги е престъпен.

— Но Джак Рипън...

— Имайте търпение — прекъсна ме Йоримицу, като ми се закани с пръст. — Най-опасни в якуза са геньоша. Откриваме техните корени в дисциплината на ямабуши, сред аскетите нембуцу, обучавали се, молили се заедно с моите предци в планините на Хоншу, а по-късно и на Кюшу. Вероятно знаете от филмите, че хората от якуза се придържат към един обичай — юбицуме, тоест отсичат част от пръста си, за да покажат пред оябун, че искрено се разкайват.

Ние с Роза кимнахме. В главата ми като светкавица изникна споменът за японца с отсечения пръст, когото бях видял първия път в „Усмехнатото хлапе“. Веднага застанах нащрек.

— Първоначално това е обред, присъщ на нембуцу — спазвали са го яма-но-хиджири от планината Йошино, за да засвидетелстват дълбоката си вяра. После хората от якуза са го заимствали и са го изопачили, точно както вярата на ямабуши е била изопачена от онези геньоша, които са се присъединили към горьо-до. Не е работа на хора като мен да преценяват дали геньоша са се съюзили с они — бесовете, заради ламтежа си за власт, или най-престъпните общества на якуза са се появили под влияние на бесовете. Но тази връзка е била добре дошла и за двете страни, тъй като властта и влиянието на якуза са се разраснали и разпространили, а бесовете са оцелели благодарение на силната вяра на якуза. И тази връзка процъфтява и до ден-днешен. Връзка, с която сега трябва да се сблъскате и вие.

— Защо пък аз? — попитах.

За мен въпросът беше риторичен.

— Карма? — рече Йоримицу.

Според мен се пошегува. Никой не се засмя.

— Така и не ни обяснихте какво общо има всичко това с нас — каза Роза с уморен глас.

— Геньоша, а оттам и горьо-до са проникнали дълбоко в самата основа, на която се крепи властта на корпоративна Япония. Много корпорации са под влиянието на якуза. Не всички съзнават степента на това влияние, дори неговото съществуване. Геньоша пипат много внимателно, усвоили са това тънко изкуство през годините, когато са живели в сянката на властта и са дърпали конците, без да го усети

никой. Различните кланове, спадащи към якуза, отстояват интересите си по различен начин, в различни отрасли и предприятия. Инвестициите им са и материални, и духовни. Почеркът на геньоша се проявява къде ли не — дори в сектата Аум, която пушна отровен газ в токийското метро, личи дългата ръка на геньоша. Но основните им усилия са съсредоточени главно в „Йошиитоши Интернешънъл“.

— Бинго! — извиках аз — в главата ми бе светнала лампичка.

— Според мен във вашата страна е направено много, за да се увеличи японското влияние. Шуми се доста и как японците се сдобиват с американски фирми и американски имоти. За нас е пълна загадка как някой, който си продава къщата, се оплаква от купувача, въпреки че брой на драго сърце парите, които е получил от сделката. Ако някоя японска фирма купува нещо в Съединените щати, то е само защото е получила тази възможност. Ние, японците, открай време се славим като предприемчиви хора, които не пропускат възможностите. Това е качество, което, доколкото разбирам, американците превъзнасят на думи. Но както личи, само ако те се възползват от тези възможности.

— Да, в това отношение американците са си доста смешни — изпелтечих аз.

— Не виждам нищо смешно — отбеляза Йоримицу. — Вашият господин Джек Рипън предостави тази възможност на „Йошиитоши“. Както се изразявате вие, предложението бе прекалено добро, за да го отхвърлиш.

— Но знаел ли е Рипън какъв буркан с червеи е отварял? — поинтересувах се аз. Йоримицу вдигна озадачено вежда. — Не е ли бил наясно с влиянието на геньоша?

— Разбира се, че е наясно — отвърна Йоримицу. — Самият Джек Рипън е горьо-до.

— Ама че работа! — изругах аз.

Бях чувал през годините как мнозина наричат Рипън жив дявол, но колцина ли наистина вярваха, че той се е съюзил със силите на мрака? Добре де, какво съм седнал да задавам такива тъпи въпроси? Погледнах към Роза, но тя се разсейваше. Не знам дали защото не можеше да приеме подобно твърдение, или просто защото бе изтощена.

— „Йошидоши“ вече е направил значителни вложения в Съединените щати, но хората във фирмата — а чрез тях и горьо-до — се домогват да навлязат още по-осезаемо във вашата култура.

— В какъв смисъл?

— Ние в Япония възприемаме света много по-цялостно, холистично, отколкото вие в Щатите. Например не разграничаваме бизнеса от удоволствието. Представяме си по различен начин и обществения, и частния живот, и пространството между тях. В Щатите един предприемач купува дадено предприятие, за да го раздроби и да го продаде на части, за да спечели бързо. Японският предприемач купува частите и търси начини да ги обедини така, че да създаде по-голямо цяло. Вие гледате в близкото бъдеще. А ние се целим в далечното. И то не само в предприемачеството, но и в културата. Горьо-до — също. Те виждат възможности тук, в Щатите. Може би не днес, дори не и утре. А в по-далечно бъдеще. Те виждат цялото отвъд частите, вътре в частите. Ако поканите корпоративна Япония — „Йошидоши“ — в своята страна, вие взимате не само частта. Заедно с нея идва и престъпна Япония — якуза. Но също така и духовна Япония, тъй като те са части от едно неразривно цяло. Геньоша. Горьо-до.

— И какуре ли? — попита Роза.

Сега вече внимаваше.

— И какуре — кимна Йоримицу. — Ние също трябва да гледаме в бъдещето. Каквото и да става тук, в Лос Анджелис, то е само част от стратегията, ход в една игра, играна в продължение на много-много години. И най-дребната ми постъпка днес ще отекне пред мен и през идните години значението ѝ многократно ще се увеличи. И то по начин, който надали съм очаквал. Ако не обмислям внимателно тези постъпки, как ще си представя какви ще са последиците от техния отзвук след десет, петдесет, сто години!

— Никога не бих се сетил да погледна на нещата в тази светлина — отбелязах аз и поклатих глава. — Прекалено сложно и потискащо е.

— Точно по тази причина не си и горьо-до. Не си и какуре. Затова пък си тук и си загазил здравата.

„Да, тук Йоримицу беше много прав“, помислих си и се свих на кравай върху метнатата на пода постелка. Тъкмо се наместих, така че криво-ляво да ми е удобно, и на вратата се почука лекичко. Подскочих като ужилен и седнах на постелката точно когато вратата се отвори и в стаята надникна Роза.

— Марти! Буден ли си? — прошепна тя.

— Не мога да заспя.

— Аз също — рече Роза и влезе.

Беше облечена в красиво кимоно на цветя. Докато стоеше на вратата, видях за миг на светлината в коридора прелестното ѝ тяло под коприната. Докато Роза затваряше вратата ми се стори, че съм зърнал Бенкай, който, хванал дръжката на сабята, стои на пост в коридора.

Свалих крака от постелката, а Роза седна до мен. Беше само на педя и макар да не се докосвахме, от нея ме лъхна на изтощение и пот. Тя бе кръстосала ръце върху стомаха си и се бе сгушила в кимоното, въпреки че в къщата не беше кой знае колко студено. Йоримицу бе предложил и на мен кимоно, но ми се стори, че ще приличам с него на бостанско плашило.

— А ти набожен ли си? — попита Роза.

— Не бих казал — отвърнах аз. После се поправих. — Не, не съм. Баща ми уж беше юдеин, а майка ми не беше нищо. А ти?

— Родителите ми си имаха своите католически мигове, но никога не са били кой знае колко набожни. Когато бяхме малки, ние със сестра ми трябваше да ходим на неделно училище, но според мен родителите ни пращаха на него колкото да могат да си се чукат на спокойствие в неделя сутрин.

— Аз пък не съм стъпвал на неделно училище. Бях прекалено зает да се снимам във филми. Доста трудно е да си вярващ, ако си в Индустрията, макар че и в нея преклонение — дал бог. Но мен ако питаш, това преклонение надали ще влезе в сметките, когато дойде денят на Страшния съд. Да ти призная, отдавна не съм мислил за тези неща. Не помня кога за последен път съм вярвал в нещо.

— Виж, сестра ми наистина си е набожна — отбеляза Роза.

— Така ли?

— Да. Но стана вярваща едва след като порасна, всъщност след като загуби детето си. Но тя пък отиде в другата крайност. Влезе в нещо като католически култ.

— За мен католицизмът винаги си е бил култ — рекох аз.

— За мен също. Но сестра ми го взима много присърце. Наистина вярва не на шега в битката между доброто и дявола и във влиянието на злото върху земята. Говори за ангелите така, както другите говорят за телевизионните звезди или за бейзболистите. Не сме много близки.

— Шантава работа — отбелязах аз.

— Така ли мислиш? — погледна ме Роза. Никой от нас не си беше направил труда да включи лампата, но видях, че в очите ѝ се отразява мъждивата светлина, просмукваща се през прозореца. — И сега ли смяташ, че е шантава?

Въпреки всичко, което се бе случило, въпреки онова, което бяхме изживели двамата, Роза повдигна именно въпроса, за който съвсем преднамерено се бях опитвал да не мисля. Бях изслушал разказа на Йоримицу за якуза, за горьо-до и бесовете точно както човек слуша обясненията на сценарист преди началото на снимки. Но всъщност още не го бях осмислил.

— Не казвам, че приемам всичко за чиста монета — рекох аз.

— Какво още трябва да се случи, за да го приемеш? Божичко! Та ние видяхме с очите си онова... онова нещо в снимачния павилион. То ни нападна! Усетих го, долових миризмата му. Бог ми е свидетел, никога досега да съм се сблъсквала с такава смрад.

Кимнах при спомена за чудовищната воня, разнасяла се от съществото.

— Още ли смяташ, че е било някакъв актьор в гумен костюм? — попита Роза.

— Не — признах си от немай-къде. — Това беше... нещо друго.

— Ами онова, дето си видял, когато са убили Шери? Чудовището на скалите и детето? Как го нарече Йоримицу?

— Капа — отвърнах аз.

След като домакинът ни приключи с разказа си, му описах накратко какво съм видял във Васкес Рокс. Той каза, че с този обред вероятно са призовавали тенгу, че жрецът на горьо-до и по-низшият бяс са го примамвали с червата на момичето. Йоримицу кимна, когато продължих разказа си, и не се изненада, щом му споменах за уродчето, на което съм се натъкнал.

— Капа — прошепна той и от начина, по който го изрече, ме побиха тръпки.

Обясни ни, че капа е изключително злобен и пакостлив бяс, нещо като вампир, който обаче се среща обикновено край вода. Определено бе озадачен и разтревожен, че такъв бяс е отглеждан и тук, в Калифорния.

— Да — рече Роза и потрепери лекичко до мен. — Останах с впечатлението, че наистина го стресна, когато му спомена за това.

— Аз останах със същото впечатление — потвърдих. — Хич не ми се мисли какво означава това.

— Сега съжалявам, че не съм по-набожна.

— В какъв смисъл?

— Струва ми се, че така щях да имам някаква закрила. Както да вдигнеш пред себе си разпятие и да поръсиш малко светена вода, с която да разпъдиш бесовете.

— Едва ли ще ти свърши работа — отбелязах аз.

— Защо?

— Ами защото това е друга вяра. Както в онзи филм, май се казваше „Храбрите убийци на вампири“. Селяните държат разпятия, за да прогонят вампира, но на него това не му действа, понеже е евреин.

— Глупости! — отсече Роза.

— Защо пък глупости? Какво значи светената вода на католиците за един японски тенгу?

— Може би самата вяра вече е достатъчна — каза Роза. — Може би тъкмо тя е важна.

Известно време седяхме мълком в мрака, докато не проумях защо всъщност водим този разговор.

— Наистина ли вярваш, че това са бесове? — попитах аз едва чуто.

Роза се подвоуми, но за кратко.

— Според мен бихме могли да ги наречем и така. И се притеснявам, че двама неверници като теб и мен нямат с какво да се защитават срещу тях.

— Бенкай нали е тук! — напомних ѝ аз и кимнах към вратата.

— Опасявам се, че и това няма да е достатъчно — пророни Роза.

После и аз не знам какво ни стана. Уж седяхме в тъмното, уж си приказвахме, умувахме, тревожихме се.

А после вече лежахме в тъмното: целувахме се, прегръщахме се, търсехме се.

Никак не ни беше лесно с нашите рани. Аз трябваше да внимавам, докато я милвам по страните и гърдите, които бяха издрани. Тя трябваше да се намести предпазливо отгоре ми заради пукнатите ребра.

Накрая все пак намерихме начин.

Е, не беше от най-върховите изпълнения. Нямахме взривове, нямахме бликнала като гейзер светлина, нито пък порой от куршуми, които фучат като в тунел. Нищо такова! Само двама капнали от умора уплашени души, които намират утеха и подслон в уморените си обятия.

Беше хубаво.

Още щом свършихме, и в главата ми отново нахлуха мисли за бесове, за разпорени стомаси и извадени вътрешности, за дребни япончета с огромни мечове, сега обаче те не ми се струаха чак толкова страшни.

Заспахме прегърнати.

И пак заедно се събудихме и скочихме като ужилени.

В стаята нахълта Йоримицу. Чувах как в коридора и нагоре-надолу по стълбището търчат хора, които крещят на японски. Йоримицу застана на вратата, вторачен в нас. Роза се спусна да се загърне с кимоното, аз си затърсих пипнешком гащите. Йоримицу ни гледаше някак странно — подсмивваше се лукаво, докато се обличахме, после влезе в стаята и затвори вратата. Не включи осветлението, но Роза щракна нощната лампа до постелката.

Йоримицу наистина си изглеждаше необичайно. Беше облечен в същото кимоно, както и преди, но косата му приличаше на кошер, брадата му също беше сплъстена и по нея бе полепнало нещо, сякаш той се връщаше от бой с торти. Лицето му беше моравочервено, Йоримицу дишаше тежко през уста.

— Какво става? — попитах аз, като се мъчех да нахлузя обувките си.

Роза бе надянала кимоното, но въпреки това продължаваше да се крие зад мен.

— Трябва да вървим — изграчи Йоримицу.

Гласът му беше дрезгав, сякаш на гърлото му бе заседнало парче сладкиш.

— Какво се е случило? — поинтересува се Роза.

— Горьо-до — поясни той със странна усмивчица. Ни в клин, ни в ръкав забелязах, че зъбите му са снежнобели. — Трябва да вървим.

Изправих се и дръпнах подире си и Роза от възглавницата. Тя се вкопчи в ръката ми.

— Къде? — попитах аз. Тук имаше нещо гнило. — Защо?

Нещо изблъска с все сила по вратата. Аз подскочих, Роза зяпна от уплаха, но Йоримицу дори не се обърна нагам. Вместо това пристъпи към нас и се ухили още по-широко.

— Опасност. Да вървим! — подкани пак той.

По вратата пак се заблъска, данданията и топуркането в коридора се засилиха. Йоримицу продължи да върви към нас, а аз усетих, че отстъпвам, без да зная защо. Роза се вкопчи още по-силно в ръката ми.

— Хайде, тръгвайте — рече той с глас, наподобяващ торба натрошено стъкло.

Щом пристъпи в кръга светлина, хвърлян от лампата, видях, че му има нещо на брадата. По нея не бе полепнала храна, както си мислех. Тя беше сплъстена и проскубана. Пощадените кичури наподобяваха ръждиви стоманени нишки. Ръцете му също бяха червени, с парчета сякаш обелена провиснала кожа.

— Господи, какво ти се е случило! — ахнах дрезгаво аз.

В този миг ни удари смрадта. Роза явно я надуши първа, защото прошепна нервно:

— Марти!

Тогава я усетих и аз — същата нечовешка воня, лъхнала ни от беса, който ни бе нападнал в снимачния павилион.

Някой пак удари с все сила вратата и тя се откачи от пантите. Дочул пукота на разцепен дъб, Йоримицу се обърна и застана лице в лице с...

С Йоримицу!

Буквално усетих как челюстта ми увисва. Роза ахна и пусна ръката ми. Пресегнах се да я хвана, но не улових нищо друго, освен въздух.

Обезобразеният Йоримицу отметна глава и прихна при вида на своя двойник. Другият пристъпи колебливо и влезе в стаята, но на пътя му се изпречи Бенкай, който скочи пред него със сабята в ръка. Понечи да се впусне в атака, но спря като закован, когато Йоримицу номер две му излая някаква заповед на японски. Видях още неколцина мъже в черно, които надничаха от коридора.

Йоримицу, който беше с нас в стаята, изкрещя някаква дума на японски. Видях как Бенкай и другите извързват глави и затварят очи. След миг разбрах защо.

Обезобразеният Йоримицу вдигна рязко ръце и кимоното буквално се свлече от тялото му. Докато разкъсаната коприна падне на пода, Йоримицу вече не беше Йоримицу. Тялото му се изду като надуваем дюшек. Направо набъбна.

В един миг беше с лицето на Йоримицу, в следващия вече имаше кървавочервените черти на бяс. Носът му порасна, стана дълъг и тънък като на Пинокио, с остър като на човка връх, бузите се издуха, превръщайки устата в смъртоносна паст с остри като пики зъби. Очите му се уголемиха и изневиделица блеснаха като страховити тлеещи въглени. Брадата и мустаците, по-скоро онова, което бе останало от тях, окапаха напълно, затова пък космите по черепа пораснаха направо пред очите ми, докато стигнаха до средата на мощната му гърбина.

И от тази гърбина поникнаха две огромни криле с дълги-предълги пера, тъмни като чернозем и червени като току-що пролята кръв. От дългите пръсти на ръцете и краката на беса се подадоха извити остри нокти. Вдигнах очи от тези нокти и забелязах, че късичкият, но дебел, покрит с люспи член е набъбнал, а от върха му се стича гнусна жълтеникава течност. Страшилището ме погледна право в очите и не щеш ли, аз разбрах — без да ми е казал някой — че пред мен стои тенгу.

Небесно псе.

Усетих как нозете ми се подкосяват, но Роза отново се вкопчи в ръката ми и благодарение на това не се свлякох на пода. Чувах я как диша тежко — или може би просто хлипаше? — зад мен тенгу разпери криле и нададе дрезгав вик, от който млякото ще се пресече още във вимето на кравата. Йоримицу — истинският, изкрещя нещо, но бесът само се ухили. При всички положения оголи лъскави зъби срещу него.

Бенкай още веднъж пристъпи към страшилището, чието зловоние вече изпълваше стаята, но тенгу беше по-бърз. Запокити нещо като топка, която не знаех откъде се е взела, право в лицето на Бенкай. Докато летеше във въздуха, топката се уголеми и се запали като магнезиев пламък, когато се удари в плътта на Бенкай.

Той изпищя — ако не го бях чул с ушите си, нямаше да повярвам, че е възможно някой да пици така. Строполи се на пода, а сабята му отхвъркна с трясък встрани.

Тенгу отново се изкикоти гръмогласно.

Усетих, че Роза ме дърпа да отстъпя още една крачка от чудовището, но нямаше накъде. Тенгу усети, че сме се размърдали, и се обърна към нас. В стаята се втурна друг мъж със сабя, ала Йоримицу го спря. Тенгу дори не го погледна.

В един миг съществото стоеше наред стаята, в следващия вече беше върху нас. Усетих как ме сграбчва грубо с нокти през кръста и ме вдига във въздуха. Чух как Роза пици, когато чудовището вдигна и нея с другата ръка. Опитах се да се обърна към нея, но главата ми бе заклещена под мишницата на страшилището и не можех да помръдна. Вонята беше непоносима — смърдеше на разложено месо, и аз започнах да повръщам. Чух как Йоримицу пак крещи нещо от вратата, но все — полза никаква. Чувствах как гърдите на беса се разширяват с всяка глътка въздух, как люспите му ме дерат и ми смъкват кожата.

Усетих го да се гърчи. Опитах да го изритам, но краката ми увиснаха безпомощно във въздуха. Ръцете ми бяха хванати като в менгеме. Ако се напънех, виждах все пак на педя от себе си. Страшилището се обърна към прозореца и затича. Чух как запляска с криле и в лицето ме удари топъл въздух. Видях как прозорецът се приближава все повече и повече.

Почувствах как челото ми се блъска в стъклото и бесът излита през прозореца на втория етаж. По лицето ми бликна кръв, от която вече не виждах нищо.

За миг се насладих на това невъзможно удоволствие — човек да лети, после всичко потъна в мрак.

18.

Първо видях трупа и чак след това забелязах кръвта.

Бях целият в кръв.

Опитах се да се надигна и да пропълзя при Роза, но усетих, че пръстите на дясната ми ръка не помръдват. Помислих, че е счупена, после обаче осъзнах, че пръстите ми просто са се слепнали от спечената кръв. Докато се мъчех да ги разтворя, се посипаха кафяви люспици. Ризата ми беше залепнала за гърдите и гърба, по нея се аленееха огромни петна. Беше ми студено, но трябваше да минат няколко секунди, докато видя, че от кръста надолу съм гол.

Членът и слабините ми бяха буквално наплескани с кръв.

Пресегнах се, хванах члена и го изтеглих внимателно от сплъстеното гнездо срамни косми. Прокарах ръка по тялото си, за да видя дали съм ранен, и с облекчение установих, че ми няма нищо. Кръвта не беше моя.

После пак погледнах към другия край на стаята, към тялото, проснато с лицето надолу зад изгърбушения стар диван. Нямах представа къде съм, знаех само, че не съм в крепостта на какуре. Която, както се оказа, не беше никаква крепост. Виждах краката ѝ отзад, голи и оплескани като моите с кръв, но не и тялото ѝ от кръста нагоре.

— Роза! — простенах или може би изхленчих, но все пак не се изповръщах, когато криво-ляво застанах на четири крака.

Главата ме цепеше непоносимо, болката проникваше и в дупката, останала след зъба, който ми бяха избили. Допрях пръсти до челото си и напипах още едно голямо петно спечена кръв. Спомних си как съм се блъснал в стъклото, когато тенгу е излетял през прозореца. Мястото беше меко и пихтиесто и аз се смръщих от болка.

Паднах по задник.

През прозореца със спуснатото перде видях, че е ден. През пердето се процеждаше тъничка ивица ярка слънчева светлина, разцепила стаята на две. Както личеше, се намирах в едностайна къща или

бунгало. Стените и подът бяха обковани с груби дъски, издраните мебели бяха от най-евтините и бяха сложени колкото да не е съвсем голо. В единия ъгъл имаше тесен кухненски бокс, в другия се мъдреше спалня с чаршафи, също наквасени с кръв. От стените срещу мен се пулеха главите на най-различни препарирани животни, над камината висеше пушка — явно бях в ловджийска хижа. Много ме бива да разгадавам такива неща. Така де, детектив човек!

„Роза“, помислих си отново и се опитах да се изправа.

Тя не се беше помръднала и изведнъж осъзнах, че макар и да дишам тежко, от другия край на стаята не се чуват никакви признаци на живот. Усетих как ме плисва паника, от която ме втресе дори повече, отколкото от студената утрин. Понадигнах се с триста мъки и се облегнах на някакъв очукан стол, но после отново спрях и отпуснах глава, която ме болеше непоносимо, върху тапицираната седалка.

Страхувах се до смърт да прекося стаята.

Няколко пъти си поех бавно и дълбоко въздух, после си напомних, че времето, което пилея с лека ръка, може би са решаващите секунди, ако искам да спася живота на Роза, в случай че всичката тази кръв е нейна.

Всичката тази кръв! Ако наистина беше нейна, секундите изобщо нямаше да бъдат решаващи.

Изправих се, залитнах, но не паднах. Вече прав, видях огромната локва кръв, в която тя лежеше. Изпъшках още веднъж — и застинах, проумял какво означава всичко това.

Тъкмо направих половин крачка, когато входната врата се отвори с трясък. Видях само оръжието, насочено право към гърдите ми.

— Стой, не мърдай, педераст такъв! — изкрещя ченгето.

Влезе предпазливо в хижата, следван от колегата си, който също бе насочил оръжието към главата ми.

— Добре де! — рекох им аз.

— Лягай на пода! — изкрещя ми той. — Не се мотай, задник такъв!

Понечих да му обясня какви усилия съм хвърлил току-що, колкото да се изправа от същия този под, но реших, че това надали го интересува. Пък и почти нищо не ме държеше прав, затова никак не ми беше трудно да се строполя отново на пода. Още щом се свлякох, онзи мухльо нахълта в стаята и стовари болезнено крак върху гърба ми.

— А си мръднал, а съм ти теглил куршума! — закани се той.

— Ах, мамка ти! — чух от другия край на стаята. — Ах, бива ли такова нещо, мамка ти мръсна!

— Мъртва или жива? — попита ченгето, застанало над мен.

— Ти на подбив ли ме взимаш, Джони! — рече другият. Чух как се задъхва и усетих болката. — Не ти трябва касапница. Ах... мамка ти! Ще си изповръщам червата.

— Я се стегни, брато! Само това оставаше, да заличиш уликите.

— Нищо ми няма, не се безпокой. Въпреки че тук е... майната му.

— Ела насам тогава. Закопчай го този копелдак.

Не виждах почти нищо друго, освен пода, но чух как второто ченге прекосява стаята. Видях как краката му ме подминават, после той стъпи върху мен, а първото ченге свали обувка от гърба ми. Ченге номер две ми изви ръцете зад гърба и ми надяна белезниците, като междувременно ме изръга в ребрата, които и бездруго ме боляха непоносимо. Чух как неговият колега — Джон, отива в другия край на помещението да огледа трупа. После го чух как ахва.

— Мили боже! — прошепна той.

Сега вече чувах в далечината и приближаваща се сирена. Извих врат да надзърна през вратата, която още зееше отворена, и видях гора и предницата на полицейски автомобил, спрян пред хижата. Отстрани по хълбока ме изрита сякаш стоманена обувка.

— А си се размърдал още веднъж и си мъртвец, непрокопсаник такъв — изръмжа ченгето. Приклекна до мен и допря до бузата ми дулото на своя пистолет трийсет и осми калибър. — Иде ми още тук да ти пръсна черепа. Не ме предизвиквай излишно.

Искаше ми се да се свия на кравай, толкова ме болеше, но бях уплашен до смърт и не смеех дори да мигна. Усещах как оръжието трепери в нервната ръка на полицаия и знаех, че е отправил заканата не на шега.

Сега вече сирените виеха точно пред хижата, чух как се затръшват две-три врати на коли. С крайчеца на окото видях как в стаята влизат две цивилни ченгета. Бяха направили само три-четири крачки, когато застинаха като вцепенени. Погледнаха мен, после и ченгето при окървавения труп, сетне пак мен.

— Божичко! — каза единият.

Вторият само дишаше тежко.

— Лейтенант — рече ченгето на име Джон. — Виждате ли този ужас?

— Господи, каква гледка! — отвърна лейтенантът.

Всички се умълчаха, вторачени в тялото. После се върнаха при мен.

— Изправи го — чух как нарежда другият детектив.

Двамата от патрула ме сграбчиха за ръцете и ме вдигнаха от пода. Залитнах, докато ме влачеха, но ченгето, заканило се да ми пръсне черепа, продължи да ме стиска за ръката, докато си възвърнах равновесието.

Двамата детективи бяха на средна възраст, и двамата бяха с шкембенца. Лейтенантът имаше нос като камба и уши като зелени листа, другият беше с помръкнали очи и ме гледаше през очила с двойни стъкла. Всички зяпаха разголените ми, оплескани с кръв слабини. Не помня членът ми някога да е бил по-малък. Само да не си помислите, че съм особено надарен!

Детективът с очилата пак вдигна поглед към лицето ми.

— Този кретен ми е познат отнякъде — рече той.

Другите също се възряха в мен. Очаквах всеки момент някой да забучи пръст в гърдите ми и да ме попита: „Достатъчно топло ли е?“.

— Да — съгласи се лейтенантът, — и на мен ми се струва познат. Как се казваш, негоднико?

— Санди Солников — отвърнах аз.

Дявол го взел, тоя май нямаше кабел.

— Не ми говори нищо — рече лейтенантът. — А на теб?

Колегата му поклати глава.

— Не. Но знам, че го познавам този тип.

Отпред спряха още автомобили, включително една линейка. Влязоха още двама цивилни, единият с черна медицинска чанта. Той отиде право при тялото.

— О, боже! — простена и поклати тъжно глава.

— Защо, кретен такъв, си я обезобразил така? Защо? — попита другият детектив.

Изтръпнах, почувствах се мъртъв, докато слушах как лекарят обръща трупа зад дивана. Той изпсува задъхано.

— Защо? — повтори детективът и ме ръгна с все сила с пръст в гърдите.

— Не съм — бе единственото, което успях да кажа, забил поглед в земята.

От очите ми се застичаха сълзи.

— Аууу! — възкликна Джон Ченгето. — Малкият негодник се чувства кофти, след като го пипнахме.

— Не съм го направил аз — повторих и се разхлипах.

— Не си го направил ти — изимитира ме лейтенантът и поклати глава. — А това по пишката ти сигурно е кетчуп, а? Сос от задушено.

Сега вече ревах, без да се крия. Изобщо не се владеех.

— Роза! — хлипах безутешно.

— Така се е казвала ли? — изкрещя лейтенантът. — Така ли се е казвало клетото момиче? Погледни ме де!

Нямах сили да вдигна глава. Ченгето го направи вместо мен, като ме сграбчи за брадичката.

— Ела тук, негодник такъв!

Без да ме пуска, лейтенантът ме поведе към другия край на стаята, където беше трупът. След като заобиколихме дивана, стиснах с все сила очи, за да не гледам тялото. Усетих, че някой ме шляпва отстрани по главата. Дупката, останала от избития зъб, ме заболя непоносимо, но въпреки това тръпката, плъзнала по тялото ми, не ме извади от вцепенението.

— Погледни! — изкрещя с цяло гърло ченгето и пак ме зашлеви. — Виж какво си направил!

Отворих очи, но пак погледнах в нозете си. Виждах пръстите на краката ѝ, които сега сочеха към мен. Ноктите бяха опръскани с капчици кръв. Онези, които не бяха изтръгнати.

Лейтенантът ме сграбчи за косата и вдигна рязко главата ми, насилвайки ме да видя всичко.

Плъзнах поглед нагоре по краката ѝ, издрани до кръв, по бедрата, корема и изръфаното кърваво празно пространство, където преди бяха прелестните ѝ гърди. Шията ѝ бе разкъсана като от вълк (или от бяс, прошепна ми някъде отвътре тих гласец).

Но лицето ѝ си беше непокътнато. Устата ѝ беше изкривена от болка, очите ѝ бяха разширени от предсмъртен ужас.

Колкото и невероятно да звучи — най-малкото така прозвуча на ченгетата — аз спрях да плача и избухнах в смях. Колкото и да се опитвах да сподавя смеха, колкото и зловещо да прокълнтя той, не можах да се сдържа.

Не беше Роза.

Лейтенантът се казваше Естевес, а колегата му — Гил, но така и не разбрах дали това е личното му име или презимето. Оставиха ме да седя там цяла вечност със сълзи в очите и увиснал член, без да ме питат нищо, а през това време през стаята се изнизаха цяла върволица ченгета, следователи и съдебни лекари. По едно време Джон Ченгето, който сега държеше сложен на подложка формуляр с цвят на есетра, попита съдебния лекар каква е причината за смъртта. Следователят се взря в ченгето, почеса се по брадичката и избухна в смях. Лицето на Джон Ченгето стана същия цвят както формулярът, но той си довърши рапорта, без да задава повече въпроси.

След като следователят си тръгна и съдебните лекари запретнаха ръкави, Естевес и Гил дойдоха при мен и седнаха от двете ми страни. Загледаха как един от лекарите, надянал гумени ръкавици, взима проби от спечената кръв по краката, гърдите и члена ми — ще отбележа, че пипаше доста грубичко — и как ги слага върху пластмасови плочки, които накрая пусна в найлонови пликчета за веществени доказателства. Макар да беше с ръкавици, офицерът не криеше погнусата си, че трябва да се занимава със срамните ми части. Изкушавах се да му кажа, че не е първият, който ги гледа с такава физиономия — да ви призная, я видях веднъж и върху лицето на Тина Луиз, но реших, че сега не му е времето за такива откровения.

— Ще ни кажеш ли защо си го направил? — попита Естевес, след като съдебният лекар си свърши работата и той ми прочете отново правата, защото Джон Ченгето не помнеше дали го е направил, а го беше направил.

— Не съм я убил аз — отговорих.

— Добре де — кимна Естевес, — кой тогава я е убил?

През цялото време, докато бях седял, си бях блъскал главата какво да кажа. Бях измислил няколко сценария за случилото се, в които да не се налага да споменавам за тенгу, за бесове и въоръжени със саби

японци, привърженици на религиозен култ. Никой от тях не звучеше чак толкова налудничаво, както истината. Накрая реших, че при тези обстоятелства има само един разумен отговор.

— Искам адвокат — отсякох аз.

— За какво ти е адвокат, след като не си я убил ти? — поинтересува се Гил.

Замълчах си.

— Странно поведение за човек, който е невинен, не мислиш ли?

— Искам адвокат — повторих аз.

— Ами клетата Роза? — подхвана Естевес. — Тя какво ли иска? Дали според теб е искала някой ненормалник да я изкорми? Да ѝ извади вътрешностите през циците?

— Тя не се казва Роза — възразих аз и начаса съжалих, че съм си отворил устата.

Стиснах устни и се опитах да си прехапя езика.

— А как тогава се казва? — поинтересува се Гил.

Захапах още по-силно езика си и се вторачих в пода.

— Не можеш ли поне това да ни кажеш? Тя сигурно си има майка, дете, роднини, които сега се притесняват за нея и се молят да не ѝ се е случило нещо лошо. Те според теб нямат ли право да разберат каква е съдбата ѝ?

Говореше ужасно смислено. Дори не беше ядосан.

— Казва се Сид — отговорих — и аз не знам как ми се обърна езикът. Бях я познал от снимката, която ми бе дала Роза — беше другата изчезнала проститутка, приятелката на Шери. — Беше проститутка.

— Курва, а? — рече Естевес. — На бас се ловя, че си от онези, дето не си падат по жените, които си разтварят краката за пари. Прав ли съм? Освен ако парите не са твои. Заради това ли я закла?

Пак си прехапах езика.

— Ами да — допълни Гил, обръщайки се към колегата си. — Всъщност не го виня. И аз не ги понасям тия пачаври. Проклети да са дано! Раздават божия си дар на всеки срещнат, стига да има няколко петака в джоба си. — Той ме погледна. — Направо се вбесявам. А ти?

Продължих да мълча, дори не го погледнах.

— Ами да, късат ми нервите. Иде ти да им направиш нещо, нали? Да им направиш нещо, за да ги спреш. Да ги спреш и толкоз. Да

им покажеш кое е добро и кое — зло. Сигурно това те е довело тук, нали? Мислел си, че ще дадеш на Сид добър урок. Искал си да я посплашиш малко с ножа. Обзалагам се, че не си смятал да стигнеш толкова далеч. Напълно ти влизам в положението.

И двамата като че ли чакаха да кажа нещо. Двама от съдебните лекари също надаваха ухо.

— Искам адвокат — повтарях си аз като курдисан.

Те продължиха да ми опяват още малко за курвите и поуките и изобщо да ме изнудват да изтъряся някоя глупост, аз обаче си знаех своето.

— Искам адвокат — рекох за двайсети път и накрая те вдигнаха ръце и се отказаха.

— Така да бъде, леке такова! — каза Гил. — Ще получиш адвокат. Лимузината ти те чака.

Затеглиха ме да се изправа точно когато съдебните лекари тръгнаха да изнасят трупа на Сид. Тя почти се скърши на две, докато я пъхаха в найлоновия чувал. Гил понечи да ме изведе след нея, но Естевес ни спря.

— Не може да излезе в този вид — рече той и посочи чатала ми.

Гил завъртя очи и отиде при патрулната кола. Порови в багажника и измъкна оттам чифт оранжеви затворнически панталони. Бяха оплескани със смазка, на задника се тъмнееше съмнително кафяво петно, но аз признателно ги нахлузих. Щеше ми се да измия и кръвта по себе си, но нямах намерение да искам от ченгетата никакви услуги. Особено пък такива, които те за нищо на света нямаше да направят.

Докато ми закопчаваха отново белезниците и ме извеждаха от хижата, видях, че наистина сме някъде наред горите тилилейски. Хижата бе кацнала на малка поляна навръх баира. Край имота, към който водеше тесен черен път, лъкатушеше двупосочно шосе и най-близкият съсед беше най-малко на половин километър. Въпреки това в долния край на черния път се бе събрала малка тълпа, предимно дечурлига с велосипеди, имаше обаче и десетина възрастни, проточили вратове над главите на хлапетиите, за да видят какво става. Върху полицейската кола пишеше, че е от полицейското управление на Сан Бернардино, от което разбрах, че сме някъде в планините край града,

на около сто и двайсет — сто и трийсет километра източно от къщата на кауре в Лос Анджелис.

— Край Сан Бърду ли сме? — попитах и започнах да се озъртам.

Двамата полицаи се спогледаха.

— Разбира се — рече Гил. — А ти къде мислеше, че сме?

— Недалеч от Биг Беър ли? — попитах аз отново.

Биг Беър е един от любимите планински курорти на жителите на Лос Анджелис. Ходят там да спортуват, нещо, което открай време съм ненавиждал.

— На петнайсетина километра в тази посока — уточни Естевес и посочи през рамо. — Значи твърдиш, че не знаеш къде си?

— На куково лято не знае! Още отсега си готви защитата като невменяем — измърмори Гил.

Поклатих глава, но не казах нищо повече. Естевес махна на ченгетата, които ме бяха намерили — на Джон и колегата му. Когато те дойдоха при нас, видях от значките с имената върху гърдите им, че презимето на Джон е Флеърти, а на колегата му — Лопес. Естевес им каза да ме откарат в полицейския участък в Сан Бърду. Останах с впечатлението, че това е нещо като награда, но и двамата не изглеждаха в див възторг от възложената им задача.

Лопес ме отведе при задната седалка на автомобила и „случайно“ ми блъсна главата в тавана, докато ме натикваше вътре. Мислех, че ще се качи при мен, но той се пъкна вътре колкото да прихване белезниците към металния прът върху тавана. Провери дали ме е закопчал, като дръпна грубо китката ми, после слезе, затръшна вратата и седна на мястото на стрелеца. Флеърти вече бе запалил двигателя и подкара бавно надолу по черния път веднага щом Лопес затвори вратата. Включи радиостанцията, запали и светлините върху покрива на автомобила, но милостиво не пусна сирената — свирна с нея само веднъж, когато приближихме тълпата, застанала в края на пътя.

Докато пъплехме между зяпачите, чиито вратове още малко и щяха да се прекършат, се опитах да се извърна и да видя превъзбудените им лица, но установих, че нямам сили да ги погледна в очите. Как ли щях да се чувствам, ако наистина бях виновен? После си дадох сметка, че всъщност се чувствам виновен, пък било то и косвено, за Сид. И за Шери.

И за онова, което е сполетяло Роза, каквото и да беше то.

Докато Флеърти пъплеше сред насъбралите се и увеличаваше скоростта, успях все пак да вдигна очи и да погледна през прозореца. Видях сърдит беззъб старец, който ме сочеше, оголил бяло-розови венци. До него стоеше дебелана с двойна гуша и ококорени помръкнали очи, която клатеше глава, заканвайки се на всички типове като мен. Имах чувството, че съм маймуна, която бесува в клетката си в зоологическата градина — тъкмо да забия поглед в мръсния под на полицейския автомобил, когато осъзнах, че съм го видял. Извърнах се и го погледнах право в очите.

Уродчето, на което се бях натъкнал във Васкес Рокс — съществото, което Йоримицу бе нарекъл с вцепеняващото име „капа“.

Изглеждаше съвсем безобидно с увиснала проскубана коса и деформираната дългнеста глава. Но когато погледите ни се срещнаха, видях в очите му остър ум, а също развеселеност и омраза.

То заподскача от крак на крак, затанцува нещо като жига и се ухили така, че блеснаха острите му като пики зъби. Бейзболната му шапка с името на „Доджърс“ се заклатушка напред-назад върху главата му, сплескана на слепоочията. Сякаш не го забелязваше никой друг, а дори и да го забелязваха, не му обръщаха внимание.

— Ей! — извиках аз, докато минавахме покрай него. Извърнах се, за да не го изпускам от поглед, докато слизаме към шосето. — Ей!

— Какво? — попита Лопес и ме погледна. — Я се обръщай напред, задник такъв! — нареди ми той.

Исках да му обясня всичко от игла до конец. Трябваше да заловят капа, а не мен. Засочих към дребничкото същество, но то се смали и се превърна в подскачаща в далечината точица.

— Какъв ти е проблемът, откаченяк? — попита Лопес.

— А, няма нищо — отвърнах аз. — Нищо.

— Тогава гледай напред и си затваряй плювалника!

Изпълних, каквото ми наредиха.

Местността беше красива, но напълно непозната за мен. Бил съм хиляди пъти по работа в Сан Бърду — едва ли има по-окаян град в Северна Америка, ако не броим може би Скрантън в щат Пенсилвания — но само веднъж съм се качвал в Биг Бейр, където снимахме през зимата реклама за „Джуиси Фрут“. Докато лъкатушихме нагоре-надолу

по хълмовете към града, се помъчих да осмисля положението, в което съм изпаднал, какво да правя и какво да обясня.

Но главата ми не раждаше нищо — ама нищо!

Усетих и че мислите ми непрекъснато ме връщат към Роза. Къде ли беше? Когато политна, тенгу грабна и двама ни — мили боже! На този кретен му поникнаха криле, той ги разпери и хоп! — излетя през прозореца. Дали Роза още беше жива? Дали тенгу не си я беше запазил за десерт? Дали не я ядеше? Или може би я чукаше? Или пък я превръщаше в бяс?

И дали това изобщо бе възможно?

Докато прехвърлях отново и отново случилото се наум, непрекъснато ме глождеше някаква мисъл. Дадох си сметка, че ме е тормозела през цялото време, но не си я бях изяснил до степен, че да задам въпрос. Сега обаче си я изясних и попитах:

— Ей — рекох на ченгетата, — а как разбрахте, че съм в хижата?

Видях, че Лопес се споглежда с колегата си, който ме стрелна с очи в огледалото за обратно виждане и сви рамене.

— Обадиха ни се по телефона — каза Лопес.

— Кой?

— Не се представи.

Рипън? Сто на сто. Или някой от приятелчетата му. Но защо? Защо просто не ме бяха очистици, защо не ме бяха оставили като Сид и Шери (а също и Джон Дългуча и неговото момиче) в доста немилостивите лапи на тенгу? Можеха като нищо да ме премахнат, но явно имаха причина да ме пощадят — трябвах им жив. Автомобилът зави рязко, белезниците се впиха с охлузените ми китки и аз разбрах, че тъкмо това е отговорът.

Аз им бях изкупителната жертва, отговорът на неизбежните въпроси за камарата от трупове по улиците, като се почне от Джон Дългуча и неговата проститутка и се стигне до Мики Марвин. Имах отвратителното чувство, че в „Рипън Ентъртейнмънт“ и сега работят с пълна пара, за да скалъпят доказателства, които по един или друг начин да стоварят върху мен всички убийства. Така де, Рипън си бе ненадминат майстор в това да пакетира и да пробутва на хората и най-невероятните сюжети. Липсваха му само Дейвид Линч в креслото на режисьора и Хенри Джеймс в Белия дом.

Нали познавах Индустрията, си представих как Рипън вероятно ще си запази всички права и дори ще превърне цялата тази каша в телевизионен филм. Дори вече си представях рекламите: „Достатъчно топло ли е? Убийствата на Солникови и Пиперкови“.

Тъкмо превъртах наум филма, когато чух как Флеърти псува и натиска рязко спирачките. Точно пред нас напреки на тесния път бе спрял голям стар кадилак с предница, опасно насочена към насрещното платно. Само на петдесетина метра имаше остър завой без всякаква видимост. Ако някой се зададеше оттам, доста трудно щеше да спре и да избегне челния удар със спрелия автомобил. В началото ми се стори, че кадилакът е изоставен, после обаче забелязах силует, надвесен над волана. Ченгетата също го забелязаха.

— Инфаркт? — каза Лопес.

— По-добре да е мъртъв — отвърна Флеърти. — Ако е заспал, ще го убия с двете си ръце.

Флеърти даде на заден няколко метра и остави бурканът върху покрива да свети и да се върти.

— Ти стой с него — каза на колегата си и слезе от колата.

Тръгна към кадилака, без да изпуска от очи пътя отпред. Лопес също отвори вратата и понечи да слезе, когато колегата му се наведе, за да надзърне през прозореца на шофьора в другия автомобил. Флеърти продължаваше да наблюдава през рамо пътя отзад, но Лопес му извика, че ще го предупреди, ако някой се зададе. Видях как Флеърти почуква по стъклото, но човекът, надвесил се над волана, не отговори. Флеърти натисна дръжката, вратата обаче не се отвори. Чух го, че пак псува. Лопес слезе от полицейския автомобил и направи една крачка към колегата си, но той му махна да стои и да ме пази. Лопес спря, оставяйки предната врата отворена. Загледа с ръце на хълбоците — малкият му пръст опираше края на кобура.

Погледнах назад точно когато Флеърти отиде бързо от другата страна на кадилака. Движението по пътя не бе оживено, но аз се учудих, че досега не е минала нито една кола и в двете посоки. Чувах се само чуруликането на птиците в гората и накъсаното пращане на полицейската радиостанция.

Флеърти натисна дръжката и на другата врата, но и тя беше заключена. От тази страна обаче прозорецът бе смъкнат наполовина, така че ченгето бръкна и напипа бутона отвътре. За да го издърпа,

трябваше да се сгъне одве и да застане настрани и аз видях как мърда устни — бълваше поредния порой псувни. Накрая явно се справи, защото се ухили и вдигна палеца на свободната си длан към Лопес. Извади предпазливо ръка и дръпна дръжката. Вратата се отвори и Флеърти се наведе към купето.

Тъкмо се пресегна към сведения над волана шофьор, когато зад завоя се чу задаващ се автомобил. Видях как Лопес се обръща и тръгва заднишком, вдигнал ръце над главата си — да покаже на автомобила да спре. Докато минаваше край мен, забелязах как очите му се разширяват. Той заклати с все сила глава, смъкна ръце и кръстоса длани, сякаш се пазеше. Извърнах се на седалката и видях как с пълна скорост се задава черен автомобил. Беше с тъмни стъкла и не различих шофьора, но усетих, че няма да има време да спре. Опитах да се притисна към предната седалка, ала прихванатите към лоста на тавана белезници ми пречеха.

Предсмъртното „Не!“ на Лопес бе заглушено от мощния трясък.

От удара подскочих на седалката, но белезниците ме върнаха също тъй бързо обратно на нея. От мястото, където металът се бе впил в китката ми, се застича тънка струйка кръв, ударих си за кой ли път главата в тавана. Пръстите на ръката, прихваната към белезниците, поизтръпнаха, усетих тъпа болка в рамото, но то явно не бе съвсем изметнато. Затова пък в очите ми капна кръв и аз разбрах, че раната на челото се е отворила.

Лопес се хвана за главата. Сигурно си представяше купищата обяснения, които безспорно щеше да се наложи да пише. След миг обаче се окопити, въздъхна тежко и тръгна като фурия с мрачно лице към шофьора на черния автомобил. Изведнъж ми хрумна, че съвсем ще я оплескаме, ако случайно от острия завой изскочи друга кола, и погледнах нервно напред.

Флеърти беше изчезнал сякаш вдън земя. Както и силуетът, сведен над волана.

— Ох! — простенах аз.

Извърнах се тъкмо навреме, за да видя как Бенкай поваля Лопес с един-единствен удар отстрани по главата. Всички врати на черната кола бяха затворени и нямах представа откъде е изникнал. Ченгето се свлече като студена бира в горещ ден. Бенкай го докосна с пръст по

врата, после го грабна под мишница и го изтегли от асфалта към гъстия шубрак отстрани на шосето — да не се пречка.

Задната врата на полицейския автомобил изскърца, отвори се и пред мен изникна косматото лице на Йоримицу.

— Коничи ва — рече ми той усмихнат и се поклони.

— Здравей — отвърнах аз.

Може и да не съм изчел от кора до кора Джеймс Клавел, но чуя ли приятелски поздрав, го разбирам и без Клавел.

19.

Докато се връщахме с кадилака в Лос Анджелис, Йоримицу ми обясни как стоят нещата. Караше един от множеството Мъже в черно, Бенкай отново беше седнал на мястото на стрелеца. Там където тенгу му бе нанесъл удара, се синееше огромна цицина, но инак той изглеждаше здрав и невредим. Двамата полицаи — и двамата в безсъзнание, полицейският автомобил и другата пострадала кола бяха зарязани наскре гората — никой не отвори нито веднъж дума за тях. Опитах се да попитам Йоримицу как какуре са организирали и са осъществили засадата, но той само махна с ръка, сякаш това бе някаква незначителна подробност. Все едно да питаш Пикасо как си чисти четките.

— Знаеш ли къде е Роза? — поинтересувах се аз.

Йоримицу се извърна на задната седалка на кадилака и ме погледна право в очите. Ъгълчетата на устните му под брадата и мустаците потрепнаха, той присви очи и ме изгледа, без да мига. Това изражение никак не ми хареса — като малък го бях виждал върху лицето на ветеринаря, когато ми каза, че се налага да умъртви кучето ми. Или върху лицето на Мани Стайл, когато ми съобщи, че повече няма да се снимам в „Солникови и Пиперкови“.

— Госпожица Мендес е изпаднала в огромно затруднение — оповести Йоримицу. — Отвлечена е от горьо-до.

— Отвлечена къде?

— Съществото, което преодоля защитата на нашата къща, за да ви нападне — онова, което се преобрази направо пред очите ви — е могъщ бяс. Кешин.

— Не беше ли тенгу? — прекъснах го аз.

Все едно знаех за какво говоря.

— Да, тенгу. Но много силен. Тенгу са планински същества, нали така? Свещените планини: Йошино, Хико, Хацузе, Атаго, не са разположени в едно-единствено царство. Разбираш ли?

— Не съм — признах си аз.

— Планините се подават от земята, нали така? Те съществуват на много равнища.

— Тоест надморски височини.

— Да, височини, но планината съществува и на земята, и в небето — две царства — по същия начин е и в Нака-цу-куни — Средната земя, в равнините, където са хората, и в Шиде-но-яма, портата към гокураку и джигоку. Отвъдните царства. Тенгу са повелители на планините, нали? А кешин, който дойде да ви отвлече, преобразен като мен, е повелител на тенгу.

— Значи е голям кретен.

— Точно така. Нямахме представа, че тук е повикано и това същество. За кратко време горьо-до са се сдобили с по-голяма сила, отколкото предполагах.

— Всички откачалки все към Калифорния се стичат — промърморих аз.

— Моля?

— А, нищо, стара шега — отвърнах аз, — не е смешна. И какво за Роза?

— Според мен вашата госпожица Мендес е била отвлечена, за да участва в обред, който ще бъде изпълнен утре вечер.

— Какво значи „обред“?

— Присъствал си вече на такъв обред. Описа ми го.

— Снимките с убийство на живо във Васкес Рокс ли? — изкрещях аз колкото ми глас държи и сграбчих Йоримицу за ръкава на кимоното. Бенкай се обърна на седалката, но Йоримицу поклати глава. — Ще я убият ли?

— Няма да е съвсем същото като онова, което си видял, но да, ще я принесат в жертва и това ще е основното в обреда.

В съзнанието ми изплува яркият спомен как са изкормили Шери. Представих си как Роза се е проснала върху скалата, а тенгу разпаря с остри нокти нежната кожа на стегнатото ѝ коремче. Пригади ми се.

— Но защо? — изграчих аз. — Щом повелителят на тенгу вече е тук...

— Да, за беда кешин вече е тук. Но съществуват и по-могъщи повелители на бесовете, които могат да бъдат повикани. Горьо-до трябва на всяка цена да призват такова същество, та присъствието им тук да е пълно и неоспоримо.

— Но защo точно сега? Какво се е случило?

Йоримицу запoвяда рязко нещо на Бенкай. Воинът се наведе, вдигна нещо от пода и ми го подаде през седалката. Брой на „Таймс“. Йоримицу прегъна страницата и ми я връчи. Поклатих глава, забелязал, че това е икономическият раздел, но сетне погледът ми беше привлечен от заглавието: „Комисията по ценните книжа и борсите одобри продажбата на «Рипън» на японците“.

— Но какво...

— Времето, когато се сключва сделката, не е избрано случайно — обясни Йоримицу. — Утре е Обон, празникът, когато японците почитат духовете на мъртвите. Именно утре Джак Рипън и „Йошитoши“ ще подпишат официалните документи. И утре вечер горъo-до ще повикат Шутен Доджи.

Вече ми се виеше свят от всички тези японски думички и имена. Хванах се за главата.

— Не разбирам — рекох.

Йоримицу си пое дълбоко въздух и чак тогава заговори:

— Шутен Доджи е най-злият от повелителите на бесовете. Дори на мен ми се вижда невероятно, че горъo-до се осмеляват да го повикат тук. Никога досега този обред не е изпълняван извън Япония. И това е показателно, че горъo-до са убедени в своето могъщество тук и вярват, че занапред ще бъдат непобедими. Шутен Доджи също участваше в последната голяма битка между горъo-до и какуре. Тя се състоя преди много столетия, но и до ден-днешен дори онези, които не вярват в мита, разказват преданието със страх и почуда. Според преданието дъщерята — още девица, на могъщия владетел Кунимаса и нейните дружки били отвлечени от бесовските сили на Шутен Доджи и били отведени в неговата твърдина навръх планината Ое. Смазан от мъка, Кунимаса повикал война Минамото но Йоримицу... — При това име отметнах рязко глава. — Да, негов адаш съм. Та го повикал и го помолил да спаси дъщеря му. Йоримицу склонил да посрещне предизвикателството и три дни и три нощи призовавал духа на великия воин Шоки, най-голям враг на бесовете, който да му даде благословията си. Йоримицу и неколцина негови другари поели с мечовете си към планината Ое. По пътя Йоримицу получил помощта на ямабуши, жреците какуре, които го упътили към крепостта на повелителя на бесовете. Пред портите смелчаците срещнали една от

дружките на момичето — перяла в потока окървавено копринено кимоно. Тя разправила на Йоримицу, че Шутен Доджи храни пълчищата си от бесове с човешко месо и че е ред на дъщерята на владетеля Кунимаса да бъде принесена в жертва. Йоримицу и хората му се промъкнали в крепостта и с помощта на духа на Шоки разгромили бесовете: обезглавили Шутен Доджи и пленили мнозина от по-нисшите они, които отвели при владетеля Кунимаса — да погинат от бавна мъчителна смърт.

— Щом този Шутен Доджи е бил убит, как ще се върне? — попитах аз.

— Това е легенда. Легендите са изтъкани от истини и полуистини, така че разказът да стане по-красив, а поука — поубедителна. Какуре казват: „Когато легенда и истина са едно, предавай легендата“. Такива като Шутен Доджи не могат да бъдат унищожени докрай, докато е жива вярата в тях. Горьо-до съществуват и вярват. Значи съществува и Шутен Доджи. Силна ли е вярата, силен ще е и повелителят на бесовете.

— А Рипън и горьо-до смятат, че са достатъчно могъщи, за да го върнат?

— Продажбата на фирмата на Джак Рипън е знакът, който те чакат. Избрали са да изпълнят обряда в първата вечер на Обон, защото тогава всички се молят на духовете на умрелите и портите между царствата се разтварят. Тогава вярата е най-силна.

— Ами Роза? — попитах пак, макар да имах чувството, че знам отговора.

— По време на заклинанията — хома, тя ще бъде принесена в жертва на Шутен Доджи. Живата ѝ плът ще бъде поднесена на току-що преродилия се повелител на бесовете.

— Сега я втасахме! — изругах аз. Вече ми идваше много. После ми хрумна нещо. — Но нали каза, че в легендата Йоримицу — онзи, другият де — е победил Шутен Доджи? И е спасил девойката.

— Точно така, възтържествувал е над повелителя на бесовете.

— И е спасил девойката.

Йоримицу се извърна и погледна през прозореца. Пътувахме по магистрала Санта Моника и приближавахме центъра на Лос Анджелис. Смогът беше толкова гъст, че едвам виждах монолитните кули Арко.

— Йоримицу! — подканих аз.

— Според легендата Йоримицу и хората му закъснели и не успели да спасят девойката. Тя била изнасилена, а бесовете изяли черния ѝ дроб. Йоримицу спасил само една нейна къдрица, която занесъл на покрусения баща. — Стори ми се, че той хлипа. Сякаш сам е виновен, нещо от този род. — Воинът предложил да се раздели с живота си като наказание, че се е провалил, но владетелят Кунимаса не искал и да чуе.

— Ама че край! — изсумтях аз.

— Да, не е в стила на Холивуд — съгласи се Йоримицу.

— Но тъкмо в него е заложена поуката.

— И каква е тя?

Йоримицу пак се извърна с лице към мен.

— Че в отколешната битка нито доброто, нито злото, нито мракът, нито светлината ще удържат окончателна победа. И в преданието, точно както и в живота, винаги има точка на равновесие и всички ние можем само да се надяваме да я намерим в постъпките си и да съхраним това равновесие.

Позамислих се.

— Ама че работа! — възкликнах след малко.

Йоримицу кимна.

— Да, от легендата няма да стане особено хубав филм — съгласи се той.

Седях сам-самичък на пода в празната стая.

След като се върнахме в къщата на какуре на Холивудските хълмове, Йоримицу ме отведе право в нея. Каза ми да съм седнел на пода и да съм медитирал. „За-зен“ беше думата, която употреби, и то с тон, който не търпи възражения.

Не съм запален по медитирането, то ме отегчава до смърт. През годините доста народ се е опитвал да ми грабне акъла с чудесата, които се постигали чрез медитация — как на човек му олеквало на душата и му ставало едно такова хубаво и ведро и други дрънканици от тоя десен. Още помня времето, когато личните мантри бяха най-големият хит в Калифорния — през седемдесетте бяха станали едва ли не задължителни като копринените ризи с пъстър десен и клошираните панталони. По едно време ходех с един фотомодел — това беше преди

епохата на „супермоделите“, макар че и тази като нищо щеше да ме прескочи, и то без да се засилва. Прехласваше се по поредния Махариши или Бхагван, или не помня вече как се казваше нейният похотлив тантурест свами и живееше заради трансценденталната медитация. Твърдеше, че благодарение на нея оргазмите ѝ били по-силни. В известен смисъл си беше права, защото медитираше и правеше йогистки упражнения, както я е майка родила, а междуременно аз зяпах, от което се надървах страхотно. За нейните оргазми не знам, но моите наистина си бяха добри. Понечих да разкажа всичко това на Йоримицу, но той само долепи пръст до устните си и прошепна „за-зен“.

И така, използвах времето, за да мисля.

Което ми бе само добре дошло — и бездруго имах да обмислям куп неща.

Преди това, докато пътувахме с колата, попитах Йоримицу какво смята да прави с Роза, а той ме погледна някак странно и се почеса по брадата точно като Тоширо Мифуне.

— Това до голяма степен зависи от теб — отвърна ми той.

— В какъв смисъл? Какво мога да направя аз?

— Точно както Минамото но Йоримицу е нападнал Шутен Доджи в неговата твърдина в планината Ое, и какуре ще нападне горьо-до.

— А знаеш ли къде са? — поинтересувах се.

— Хай. Твоят господин Джак Рипън притежава имение сред хълмовете северно от града. Горьо-до ще изпълнят обреда там.

Говореше ми за пицната извънградска вила на Изкормвача сред хълмовете на Санта Барбара. Бе строена през трийсетте години за Ървинг Талбърг и се славеше с ненадминатия си разкош. Да не говорим пък за гледката, откриваща се към океана. Всяка година в навечерието на Все светии Рипън организираше там прословутите си маскени балове, на които канеше каймака на холивудското светско общество, а напоследък гръмна новината, че е преотстъпил вилата за поредния цирк на Мадона — не знам коя си нейна сватба. Излишно е да казвам, че не съм и припарвал до имението, официално известно като Райските порти — заради гледката.

— Значи ще разрушите прословутата вила на Рипън?

— С твоя помощ — уточни Йоримицу.

Уморих се да седя на твърдия под и закрачих напред-назад из празната стая. Преброих крачките в едната посока, после и в другата. Когато ми втръсна, преброих и крачките по периметъра. Опитах се да вдигна всички числа на квадрат, но явно някъде бях объркал сметките. Продължих да крача, докато излязоха. За-зенът действаше.

Йоримицу ми бе обяснил как какуре очаквали схватката да е на живот и смърт. Горьо-до се били окопали в Калифорния по-дълбоко, отколкото те си мислели, и били повикали на помощ доста бесове. Йоримицу добави, че горьо-до ги бивало много в бой. Освен това Рипън и тайфата му безспорно очаквали какуре да ги нападнат и щели да бъдат нащрек, особено пък след като се разчуело, че съм избягал от полицията.

— И на какво разчитаме ние? — попитах аз.

Йоримицу се подсмихна някак странно. Знам, че от политическа гледна точка е ужасно погрешно, дори расистко да употребявам в описание на човек от Изтока прилагателното „непроницаем“, но да ви призная, не се сещам за по-добър начин да предам изражението върху лицето на Йоримицу.

— Шоки — отвърна той.

Сетне ми обясни, че Шоки бил прославен японски воин, страшилище за бесовете. Именно на него се е молел онзи първи Йоримицу от преданието за планината Ое. То се предавало от уста на уста повече от хилядолетие. Шоки бил нещо като дух отмъстител, „съдник на ада“, дал оброк да води вечен кръстоносен поход срещу бесовете. Нещо като японски Зоро.

— Значи Шоки е мъртъв — отбелязах аз.

Йоримицу поклати глава.

— Неправилно отношение — въздъхна той.

— Извинявай. Нещо не разбирам.

— Шоки е дух, нито е мъртъв, нито пък е жив, освен във вярата. Подобно на Шутен Доджи, и той може да бъде повикан на помощ.

— Добре де...

— Но никой от нас не може да послужи като вместилище за него.

— Защо? — поинтересувах се аз, макар и още да не бях съвсем наясно с основната идея.

— Ние не сме от тази земя. За нас Калифорния е чужбина. За да повикаме Шоки, ни трябва човек, който е свързан със земята. С духа, с

душата ѝ.

— С душата на земята ли? Тук, в Калифорния? — ахнах аз. Йоримицу кимна. — А как тогава горьо-до ще повикат духа на Шутен Доджи?

— Те си имат Джак Рипън. Той е свързан със земята. Той ще послужи за нещо като вместилище, където да се върне повелителят на бесовете.

— Кофти работа! — завайках се аз.

— Ние обаче имаме теб — каза Йоримицу.

— А?

— Ти си от тази земя. Доколкото знам, дори си калифорниец кореняк, нали?

— Да, роден съм тук, в Долината.

— Толкова по-добре! — кимна Йоримицу. — Твоят господин Рипън... — Кога ли най-после щеше да престане да ми приписва собствеността върху Изкормвача... — всъщност не е тукашен. Той е от... май от Кливланд?

Нямах представа къде е раждан Рипън, но не ми се виждаше тукашен.

— Възможно е — отвърнах аз.

— Стига да желаеш — продължи той, — би могъл да се превърнеш във вместилище, където да се превъплъти Шоки. И да действа чрез теб.

— А как точно ще стане? — поинтересувах се аз.

— Ще извършим обред. Церемонията е обвита в дълбока тайна, но инак не е сложна. Ще те помолим да се подготвиш с ханя-шинкьо. Това е ритуал за харай. За пречистване.

— Какво? Хана шигула ли? А ще боли ли?

— Не хана шигула, а ханя-шинкьо. Не, няма да има физическа болка. Трябва да изпиеш йомоги. Пелин.

— Нямам представа какво представлява — отвърнах аз.

Йоримицу погледна през прозореца на колата — търсеше думата.

— Сигурно нещо като абсент — притекох му се аз на помощ.

— Да, доста прилича на него.

Открай време съм си мечтаел да опитам абсент, който, естествено, е забранен от десетилетия, защото от него, моля ви се,

мозъкът се размеквал — не бях съвсем сигурен дали съм чакал тъкмо тези обстоятелства.

— Това ли е всичко?

Не щеш ли, изражението на Йоримицу си стана съвсем проницаемо. И направо нещастно.

— Не — отвърна той. — Има още нещо. Трябва да вярваш.

— Да вярвам в какво?

Йоримицу отново се почеса по брадата.

— И аз от доста време обмислям много внимателно този въпрос. Струва ми се, че силната вяра на какуре в Шоки ще е достатъчна, за да го повикаме на това място. Но за да се vyplъти духът в теб, се иска по-голяма преданост.

— Не знам дали ще успея да повярвам в Шоки — рекох му. — Прекалено... прекалено бързо и необичайно е. Прекалено *прекалено*.

— Ясно. Сега обаче трябва да ми кажеш, и то съвсем откровено, дали вярваш в нещо.

Спомних си как съм водил този разговор с Роза — божичко, нима е било едва предната нощ? Оттогава бяха минали сякаш векове — цяла вечност. Помислих си за Бога, за Исус Христос и религията и се усетих, че клатя глава. Помислих си и за Америка и политиката, за Холивуд и филмите, за майките, домашно приготвените сладкиши и новичките лъскави шевролети. Пак нищо!

Помислих си за Роза.

— Вярвам, че обичам Роза — казах едва чуто.

Направо не можех да повярвам, че съм го изрекъл. До този миг не го бях казвал, дори не си го бях помислял.

— Напълно сигурен ли си? — попита Йоримицу.

Кой би могъл да отговори утвърдително на такъв въпрос?

— Да — отвърнах.

— Чудесно — рече той. — Тогава може би има надежда.

Все още сновях из празната стая на какуре и си мислех за своята вяра, когато на вратата се почука. Още преди да съм отговорил, се отвори и в стаята надзърна Бенкай. Погледна ме въпросително, но не пророни и дума. И досега няхах представа дали изобщо знае английски.

Взрях се в него. Чертите му не бяха така изсечени, както обикновено, и аз, кой знае защо, се уплаших от онова, което

предстоеше да се случи. Както си стоях, в миг отново си повторих наум всичко. После кимнах и тръгнах към вратата.

— Да започваме! — подканих.

— Дадено! — възкликна Бенкай и ме потупа по гърба.

Отведе ме в малка баня на горния етаж. Направи ми знак да си сваля дрехите, което и сторих, и ми посочи напълнената вана. Неописуемо засрамен, се потопих — водата беше приятно топла. Влезе един от Мъжете в черно и запретнал ръкави, коленичи до ваната. Взе бяла кърпа и се зае да ме търка. Понечих да възроптая, казах, че мога и сам, но Бенкай се нацупи, та реших да не го правя на въпрос. Все пак си казах, че трябва да сложа някаква граница, когато онзи се опита да измие и срамните ми части, но ми се стори, че той също изпита облекчение.

След като излязох от ваната, в банята дойде друг мъж, който започна да ме бърше с огромна хавлиена кърпа. Бенкай продължи да надзирава, като от време на време сумтеше и му посочваше местата, които е пропуснал. Очаквах да дадат кимоно, с което да се загърна, но Бенкай само ме хвана за ръката и ме отведе както си бях гол-голеничък в съседната стая.

Посочи ми да седна на постелката наред пода. До мен на ниско столче се разположи старец — беше на възраст някъде между шейсет и триста години — с лъскава гола глава и бръснати вежди. Държеше в двете си ръце тънички четки, в нозете си сложи полукръг с мастилнички, в които имаше мастило в какви ли не цветове. Огледа ме от глава до пети — стори ми се, че в очите му се мярка нещо като презрение, когато стигна до срамните ми части — сетне топна едната четка в черното мастило, а другата — в кърмъзеното. След това се зае да изписва върху кожата ми японски йероглифи, като работеше и с двете ръце. Бях направо изумен от вещината, с която го правеше, тъй като всеки йероглиф с всичките му заврънкулки се получаваше безупречен. Ръцете му се движеха бързо от тялото ми към мастилничките и после обратно, сякаш го вършеше едва ли не машина. Четчиците ме гъделичкаха, но не ми беше до смях. Старецът бе започнал от точка над сърцето ми и бързо изрисува целите ми гърди и гръб с думи.

Това бе част от харай, обряда по пречистване, за който ми беше разказал Йоримицу. Той ми беше обяснил, че думите са от таен текст, наречен ханя-шинкьо, и че служат да ме отворят, да ме превърнат във вместилище за Шоки и да пропъдят злите духове, които биха могли да се изкушат да влязат в мен по същото време. Всяка част от тялото ми трябваше да бъде покрита със свещените йероглифи.

Речено — сторено. Пак ми идеше да възроптая, когато художникът захвана да изписва члена и тестисите ми, но погледнах Бенкай, който вдигна пръст, и още преди да съм усетил, старецът вече рисуваше по бедрата ми. Наложих се да се изправам, за да изографиса и задника, и краката ми отзад, и въпреки че ми стана малко студено, усетих как по тялото ми се плисва, макар и едва доловимо, сила. И аз не знам дали се дължеше на свещените слова, или просто бе самовнушение.

Художникът беше прилежен — вече към края настоя да изрисува и ходилата ми, а също кожата под мишниците и между пръстите на ръцете и краката. Погледнах се, погледнах текста върху тялото си — и възкликнах гръмогласно „Ах!“ при вида на разположената на дъга спирала от ситни-преситни йероглифи, тръгващи като лъч от средата на гърдите ми. След като добави по един йероглиф и върху клепачите ми, живописецът седна на столчето и завъртя капачетата на малките мастилници, а после оповести, че е приключил.

Бенкай ме огледа от глава до пети и кимна, както ми се стори, благоговейно. Не ме докосна, само ми показа да седна на постелката. Един от Мъжете в черно помогна на художника да си събере нещата и двамата излязоха заедно от стаята. Останахме сами с Бенкай, но никой от нас не пророни и дума.

Накрая дойде и Йоримицу, следван от десетина облечени в кимона какуре. Казах си, че някои измежду тях вероятно са Мъже в черно, но не бях сигурен. Наслагах се свещи по пода, в четирите противоположни точки от окръжност, и насядах около мен върху постелката. Йоримицу беше в широко лазурносиньо кимоно, извезано със сърма, и в тесни черни ботуши. На главата си носеше шапчица с пискюли в същия цвят, с която ми се видя смешен, макар че не бих му го казал. Държеше с две ръце дървен бокал; коленичи пред мен. На кръста му се поклащаше приказно хубава кожена ножница с втъкнат в нея меч.

— Готов ли си, Мартин сан? — попита ме той.

— Да — изпицях аз.

Йоримицу запя на японски. Думите не ми говореха нищо, но бях сигурен, че няколко пъти съм чул „Шоки“. Насядалите в кръг какуре около мен току припяваха, макар че не разбирах нищичко и от тяхната песен.

Йоримицу ми връчи чашата.

— Йомоги — поясни той. — Пий!

Хванах бокала с две ръце, както ми нареди Йоримицу. Дървото ми се стори топло и гладко, приятно на пипане. Надзърнах в чашата. В нея имаше отровназелена течност, гъста като ананасов сок, в която се въртяха някакви късчета. Миришеше тръпчиво, малко като ликьор или мастика. Вдигнах бокала към устните си и погледнах Йоримицу, който, въпреки че продължаваше да пее съвсем тихо някаква литания на японски, не ме изпускаше от очи. Братята какуре напяваха заедно с него със затворени очи — бяха се хванали за ръце и образуваха кръг около мен. Йоримицу ми кимна, но не прекъсна песента.

Вдигнах чашата към устните си и отпих.

На вкус йомоги, или абсентът, или там каквото беше, бе дори още по-горчив, отколкото на мирис. И наистина беше силен — като „Бакарди 151“ или спирт от зърно. Или разремител за боя. Нали съм си по къркането, знам ги тези работи.

Йоримицу ми беше казал, че трябва да изпия чашата на един дъх — за мен това не представляваше трудност, все пак си се славех като пияница — но щом опитах, се усъмних, че ще успея. Гъстата течност не бе особено пивка с тия късчета, дето се въртяха из нея и ми полепваха по небцето. Пригади ми се. Понечих да сваля чашата, но зърнах Йоримицу, чиито очи се разшириха. Стиснах очи и от немай-къде изгълтах остатъка от буламача.

В началото имах чувството, че си сипвам в гърлото луга — по хранопровода ми се плисна огън, който направо избухна в стомаха ми. Още докато гълтах, усетих как по кожата ми избива пот. Но се насилих да изпия до дъно течността, спомнил си какво ми е казал Йоримицу: мисли за Роза, беше ми рекъл. *Вярвай*.

Представих си лицето ѝ. И колкото и да е странно, оная гадост в бокала стана малко по-пивка. Никога не съм си падал по ликьора — като малък винаги осмуквах шоколадовата обвивка на бонбоните

„Пияни вишни“ и изплювах самата вишничка заедно с ликьора, сега обаче той сякаш ми вдъхна спокойствие, подейства ми като студена вода, плисната върху пожара в организма ми. Докато стигна дъното на чашата, йомоги вече не ми се струваше по-отвратително или силно от едно узо или самбука. Пък и вкусът, останал в устата ми, не бе чак толкова неприятен.

Като в просъница усещах, че докато пресушавам чашата, песента става все по-силна и силна. Отворих очи и видях, че какуре са се изправили и все така хванати за ръце, стоят в кръг около мен и пеят колкото им глас държи. Стаята се изпълни с нежен трепкащ светлик, но погледнах свещите и видях, че пламъкът им е неподвижен. Йоримицу бе извадил пред мен меча си — тежко сребристосиньо острие с филигранна ръкохватка от злато и нефрит. Държеше меча над главата си, с острие, насочено към мен. Понечих да се дръпна, но видях, че не мога да помръдна. Опитах се да затворя очи, когато той отново вдигна острието, за да нанесе смъртоносния удар, ала няха сили дори да трепна.

Всичко ставаше като в забавен каданс — и аз не знам дали заради замаята от абсента или от ужаса на мига. Може би по мъничко и от двете. Видях обаче как сребърното острие се дръпва назад, сетне пада напред и разсича въздуха със звук, какъвто издават жиците с високо напрежение при допира с озон. Съгледах в очите на Йоримицу пълно съсредоточаване, когато той изопна мускулите на ръцете си и замахна с меча към мен. Щом лъскавото сребърно острие се приближи, видях другите какуре отразени в огледалото на стоманата: бяха се пуснали и бяха вдигнали ръце високо, бяха отворили широко уста и крещяха в странен религиозен екстаз.

Острието просвистя край ухото ми като падащо дърво. Усетих леко подръпване отстрани на главата и видях как към пода запада къдрица. Докато тя се въртеше бавно надолу, ме издърпаха да се изправа и аз видях, че съм окъпан в лъчезарно сияние, сякаш съм се озовал в лъча на прожектор или в сребърен цилиндър. Не виждах през светлината Йоримицу, какуре или стаята, затова пък виждах вътре в самата светлина.

С нея около мен се въртяха ли, въртяха златни пръски, наподобяващи частиците в йомори. Имах чувството, че стоя напред облак вълшебна прах.

Чувах тътен, камбани и звънчета, нежното потракване на майсторски настроен кристал и блъскането на грамадански гонгове, а вихрушката от снежинки се усили. Идеше ми да подам език и да си хвана една, сякаш стоях под първия сняг, но и досега бях съвсем скован. Не можех да се помръдна, ала въпреки това при тази гледка очите ми се напълниха със сълзи.

Никога не бях виждал по-голяма прелест.

Мярнах нещо тъмно, което се стрелкаше сред точиците, реших, че това е косата ми, сетне обаче го видях по-близо до пода. Щом къдрицата падна на земята, светлината се взриви в главата ми досуц сребърни фойерверки, завъртели се като пъстра мишена, каквито има по стрелбищата.

После всичко приключи.

Примигах и усетих, че пак мога да се движа, ала не толкова бързо, че да се закрепя и да не се свлека върху плъстената постелка. Паднах, но бях най-вече изумен.

Йоримицу още държеше в една ръка меча, ала бързо ми протегна другата, за да ми помогне да седна.

— Добре ли си, Мартин сан? — попита ме той.

— Хай, окагесама де — отвърнах.

Знаех и какво означават тези думи: да, много ти благодаря. Вдигнах очи и видях усмивка, толкова широка, че не можеха да я скрият дори рунтавата брада и мустаци на Йоримицу.

— Какво бе, майна? — рекох.

Почти по същото време в съзнанието ми изникнаха и японските думи със същото значение.

20.

Все ми се искаше да погледна през рамо. Имах чувството, че някой стои точно зад мен и не ме изпуска от око. Същата мания за преследване, която ни мъчи, когато вървим след залез-слънце по улица в непознат квартал.

Но то — или по-добре да кажа *той* — беше, разбира се, само в главата ми. В буквалния смисъл на думата.

След като Йоримицу отпрати братята какуре, проведохме кратък разговор. Само на японски. Йоримицу ми засвидетелстваше огромно уважение и рядко срещаше погледа ми. Разбирах всички думи, макар и да не изрекох нито една. В смисъл, че ги изговарях не аз, а устните ми, гласът, ръцете.

Но инак говореше Шоки.

Чувствах всичко. И това бе най-странното. Все едно си се напил като тараба — а след като бях обърнал чаша йомоги, кой ще седне да твърди, че не съм бил пиан? — отцепил си се до такава степен, че рационалното в мозъка ти е отстъпило някъде отзад в главата ти, където се е превърнало в тъничък гласец, стигащ до теб като пукаща радиостанция на къси честоти. Гласецът, който обикновено ти казва: „И таз добра, и тази вечер ли ще се напиеш до смърт, задник такъв?“, и на който е толкова лесно да не обръщаме внимание, докато не се окаже прав.

Когато Шоки искаше да каже или да направи нещо, именно *аз* се превръщах в този глас. Замълчеше ли, гласът се превръщаше в него.

Много скоро Йоримицу ме — ни? — остави сами. Опитах се да подхвана с Шоки разговор наум, но така не ставаше нищо. Усетих се, че говоря на английски и на японски, без да съм сигурен коя мисъл на кого е, кой език идва пръв. Приличаше малко на боричкане, но не болезнено или неприятно, и аз се запитах дали така се чувстват и шизофрениците. Хората, страдащи от раздвоение на личността.

Виждах и разни неща. Неща, които е виждал или правил Шоки. Приказни, ужасни, невъзможни работи:

Видях тъмния палат на Ема-о в Земята на мъртвите с неговите сребърни и златни кули, инкрустирани с розов бисер и блещукащи скъпоценни камъни; лодки, които прекарват през светналото черно море духовете на покойниците до студената прегръдка на Повелителя на Смъртта.

Видях и хяки яко, Шествието на стоте бяса, които танцуват по друма на потънало в сън село, винаги на една крачка пред пълзящата зора.

Видях и ширнало се бойно поле. Десет хиляди воители в ризници, с извадени мечове, които, облени в кръв, се сражават за славата на тай-шогун.

Видях млада жена с разтворено кимоно и кожа като покрит с мед порцелан, която се бе излегнала в безкрайно поле нацъфтели хризантеми и се заливаше от смях.

И толкова много други неща!

Но колкото и да бях зашеметен и стъписан от всичко това, усещах, че и Шоки е не по-малко смаян от нещата, които знам пък аз: от дъгата над моста Голдън Гейт по заник-слънце, от величествените стоманени кули на Манхатън, видени от Емпайър Стейт Билдинг, от усещането, когато препускаш с порше кабриолет, вдигнало 200 км/ч, по магистралата Сан Диего, от бронзовата богиня със силиконови гърди, която се плацика в разпенените вълни на Малибу. Известно време си „разменяхме“ спомени, ахкахме и охкахме над невероятния опит на другия. Струваше ми се, че аз съм по-голям късметлия: Шоки бе натрупал спомени не само от един живот, а от поколения наред, които е опознал и със собствените си очи, и с очите на онези, в чиято кожа се е заселвал. Окаяният ми животец изобщо не можеше да се мери с такива чудесии, но макар и да не си разменихме мислите или характера, останах с впечатлението, че и той се чувства по същия начин: както винаги признателен, че е получил този дар — да вижда нещата от гледната точка на друг.

В крайна сметка не спечелих „битката“ за надмощие — усетих, че Шоки се оттегля някъде в дъното на съзнанието ми. Малко ми домъчня, сякаш се бях домогвал до пълната власт, но и осъзнах, че се налага той да се спотаи, ако искаме да продължим нататък. Когато най-сетне се изправих, още бях леко замаян, леко пиян, почувствах обаче и че Шоки е тук и ми помага да стана и да се закрепя на крака. Дума да

няма, беше си изнервящо, но и някак успокоително да го имам до себе си. Облякох се, тръгнах да търся Йоримицу и изневиделица си дадох сметка, че никога през живота си не съм се чувствал толкова самоуверен — толкова силен телом и духом. Дори когато бях наперено хлапе и нали си бях телевизионна звезда, имах чувството, че целият свят е в краката ми.

Хареса ми.

Йоримицу още беше тук — крачеше с ръце на гърба из коридора. Бенкай както винаги бе на една сабя разстояние.

— Ние... аз излизам — рекох му.

— Не може — спря ме Йоримицу. — Твърде опасно е!

И досега се затрудняваше да ме погледне в очите.

— Според нас... според мен всичко ще е наред — възразих аз.

Не можехме да предприемем нападението срещу горьо-до, преди да се е мръкнало.

Щеше да ни отнеме само два часа да стигнем в Санта Барбара — пак оставах три-четири часа, докато стане време да се готвим. Знаех, че Шоки изгаря от желание да поразгледа Лос Анджелис. Нямах как да съм сигурен, но ми се стори, че Шоки не е викан от доста време. Изглеждаше очарован от изобретенията на съвременния свят.

Йоримицу пак понечи да възрази, но Шоки го прекъсна със заповед на японски. Езикът ми се стори остричък, та да разговаряме на него с водача на какуре, но така успяхме да прекъснем излишните спорове. Йоримицу пребледня, ала се поклони доземи и отстъпи.

Шоки отново надделя и по инерция се пресегна към меча върху стената, аз обаче го спрях наум. Той се обърка, но бързо осъзна, че хората в Лос Анджелис едва ли се разхождат из града с мечове, поклащащи се на колана.

Най-малкото *повечето* хора.

Въпреки това усетих — поне ми се струва, че го усетих аз, — че не ми се ще да взема пистолета, който ми подаде един от Мъжете в черно. Проверих два пъти дали е сложен предпазителят и го пъхнах в колана си. Облякох и кожено яке, за да скрия оръжието. Тъкмо да тръгна към вратата и Йоримицу ме спря.

— Мартин-сама! — повика ме той и посочи лицето и ръцете ми.

Погледнах се и видях пъстрите японски йероглифи, с които бе нашарена кожата ми. Пипнах се по бузите и си спомних, че цялата ми

кожа, която се вижда, е изпъстрена с такива йероглифи.

— Не мога ли да ги измия? — попитах аз.

Йоримицу поклати силно глава, очите му се разшириха. Усетих мисълта на Шоки, че предложението ми е напълно неприемливо.

— Хмм! — казах аз. — Тогава няма да слизаме от колата, ще поразгледаме от нея.

Йоримицу явно не си умираше от щастие, но все пак нареди на един Мъж в черно да ми даде ключовете на нисан, който не биеше на очи. Двамата с Бенкай ме последваха до автомобила.

— Моля те, внимавай — предупреди ме Йоримицу.

Бенкай кимна зад него.

Аз също кимнах, ала точно тогава Шоки им каза нещо на японски. Може и да не съм разбрал правилно, но според мен им рече: „Я по-спокойно! Какво сте се разтреперили такива!“.

Щеше да му хареса в този град.

Докато се спусках от Холивудските хълмове и към самия Холивуд, се чувствах много ведър — състояние, което не ми беше особено познато, но ми бе изключително приятно. Дали това беше спокойствието, което Йоримицу ми бе обещал да усетя след за-зен? Беше чудесно.

Докато пътувахме по оживените улици, почувствах Шоки в дъното на съзнанието си — оглеждаше се любопитно. Доколкото можех да преценя, приемаше общо взето спокойно този странен нов свят. Долових, че се вълнува, особено пък ако зърнеше някоя мадама по къси панталонки и впити блуза без гръб — мен ако питате, в попътските си дни Шоки си е паднал женкар — но като цяло посрещаше нещата по-добре, отколкото щях да ги възприемам аз на негово място. Ако това изобщо беше възможно.

Всъщност и аз бях смаян колко спокойно съм посрещнал невероятните случки, разиграли се напоследък, и подозирах, че именно присъствието на Шоки обяснява до голяма степен моята невъзмутимост. Целият ми свят, всичко, което си бях въобразявал, че познавам, в което вярвах или не можех да повярвам, се бе преобразило за броени часове. Преди всичко... всичко *това* да се случи, бях заклет агностик (че и циник), който за нищо на света не би се включил в

разговор от рода на „каква зодия си“, камо ли пък да дрънка за богове, призраци и бесове. А ето че сега, без да ми мигне окото, приемах, че в мен се е заселил духът на мъртъв японски воин, и то за да помогне на древен таен религиозен орден, готвещ се за решителна битка със силите на мрака.

Стори ми се, че чувам как Шоки се смее вътре в мен, докато си ги мислех тези неща.

Още се тревожех за Роза, но и тук Шоки ми помогна. Йоримицу ме бе убедил, че няма да ѝ се случи нищо, докато не свърши обредът, на който ще призовават духа на Шутен Доджи. А от Шоки усещах решимост, по-скоро подплатена със силна убеденост и сигурност, каквито не бях чувствал никога през живота си, че Роза може и ще бъде спасена. Ала въпреки тази убеденост и сигурност слабостите в собствения ми характер, цинизмът, с който открай време възприемах света, ми натрапваха глождеци съмнения и тревога, каквито не бе в състояние да преодолее дори свръхестественото влияние на Шоки.

Помъчих се да разсея тези страхове, като се вживях в ролята на екскурзовод. Странничко си е да го правиш за самия себе си, но усещах, че на Шоки му е приятно да му описвам забележителностите в Лос Анджелис, които обикновено не ми правеха никакво впечатление. Както личеше, Шоки имаше много по-голяма свобода да се разхожда из мислите и спомените ми, отколкото аз — из неговите. И аз не знам защо — дали защото имаше по-голям опит в тези странни неща, или просто защото си беше по-силен като личност и определено бе доста по-умен от мен. Това неравновесие в отношенията ни ме притесняваше малко, но и аз от време на време надзървах в дълбоката същност на Шоки и малките късчета, които виждах, бяха или невероятни, или ужасяващи, та си рекох, че никак не е изключено Шоки всъщност да ме предпазва, като ме ограничава във възможностите да го опозная.

Колкото и да внимавах да не бия излишно на очи, по светофарите неколцина души зад воланите направо ме зяпнаха с отворени уста. Въпреки това смятах, че по време на краткото си посещение Шоки заслужава да си поживее възможно най-добре в града на ангелите. Любимата ми кръчма се помещаваше в съборетина в доста неугледен квартал край Норманди и Седма улица, затова завих надясно по Уилшир и се запътих натам. Е, районът не е от най-представителните, но си казах, че докато е тук, моят гост трябва да разгледа хубавичко и

двете страни от живота в Лос Анджелис, а тъй като пътят ни и бездруго минаваше през Бевърли Хилс, възприех това като тур за овации.

Не смятам, че Шоки бе особено смаян, докато карах по Родео Драйв. От това само започнах да го уважавам още повече, тъй като Родео Драйв не е смайвало никога и мен. Не бих живял тук, дори и да разполагах както едно време с пари. Помня някогашните купони из тежкарските къщи в Бевърли Хилс, не помня обаче да съм се кефил и на един-единствен от тях. Хората, които избират да живеят в Бевърли Хилс, си представят класата и стила така, както им диктуват единствено етикетите с цените: затова тук гъмжи от новоизлюпени богаташи и иранци, които не правят нищо друго, освен да люпят шамфъстък. Показани са в „Щуротии в Бевърли Хилс“ по-достоверно, отколкото дори моята отракана приятелка от Гилдията на киноактьорите е предположила в докторската си дисертация.

Спрях при тротоара от другата страна на улицата, точно срещу кръчма „Ромеро“. В заведението нямаше посетители, не видях и някой да се задава на пресечка разстояние, затова изскочих като тапа от колата и хукнах презглава към порутената барачка.

„Дошъл си да си угодиш на душата, мой човек“, помислих аз и се опитах да предвкуся наум един от несравнимите им мексикански специалитети с пастърма. Не съм много сигурен, но ми се стори, че и Шоки направи движение, което би могло да се оприличи на облизване. Тъкмо бях стигнал до средата на улицата, когато вниманието ни бе привлечено от писъците на някаква жена.

На стълбището на порутен жилищен блок стоеше дребничка възрастна мексиканка, нарамила цяла камара пластмасови пазарски пликосе. Двама младички латиноамериканци бяха застанали от двете й страни, а трети я бе зяпнал от най-горното стъпало. Над входа имаше очукана табела, на която пишеше „Casa del Sol“^[1], но мен ако питате, по нищо не личеше слънцето да е гряло скоро над въпросния недвижим имот.

Обърнах се и видях как двамата хулигани сграбчват жената за ръцете, а третият сочи дамската й чанта. Тя се опита да ги разгони, като същевременно задържи покупките и чантата и запази равновесие. Пликът с покупките се обърна и падна на стълбището. Една маруля се търкулна по тротоара чак до улицата и спря едва ли не в краката ми.

Още преди да съм осъзнал какво точно става, се впуснахме в действие.

Шоки хукна към стълбището (ще ми се да кажа, че имам нещо общо с онова, което се разигра от тук нататък, но да ви призная, не бях нищо повече от пасивен наблюдател вътре в собственото си тяло). Изкачи стъпалата по две-три наведнъж и отиде при хлапака най-близо, като го сграбчи за мазната, вързана на конска опашка коса. Хулиганът ревна от изненада, но още преди той и аверите му да са реагирали, Шоки го изрита в коляното и пак го дръпна за косата. Нещо изпука — я коляно, я врат — и хлапакът се свлече.

Вторият хулиган изтласка бабката от пътя си. Тя падна по стълбището, изпусна и останалите покупки и се приземи в спаружената трева. Последният от престъпниците извади от джоба си нож и се втурна надолу по стълбите. Шоки се завъртя и фрасна с отворена ръка втория хлапак под лъжичката. Той изстена и се преви одве, но Шоки сграбчи огромната сребърна тока с череп върху нея на колана му и го вдигна във въздуха.

Хулиганчето, хукнало по стълбището, явно видя какво става, но бе набрало инерция и не успя да удари спирачките. Шоки тласна приятелчето му към него, насочвайки го с все сила право към върха на извадения нож на другия хлапак. Той изпищя: ножът се заби в гърба му и върхът изскочи от другата страна, наред гърдите. Хулиганът, връхлетял отгоре с ножа, не издържа на тежестта на пронизания латиноамериканец и двамата се затъркаляха надолу по стъпалата. Чу се как костите им се чупят. Приземиха се в подножието на стълбището и повече не помръднаха, сякаш са мъртви.

Шоки се извърна към жената, която още лежеше в тревата и гледаше ужасена.

— Огенки дес'ка? — рече той.

Женицата сякаш изгуби дар слово, когато видя японските йероглифи, с които бе изрисувано лицето ми, и чу странните думи.

— Добре ли сте? — повторих аз.

Тя понечи да кимне, сетне посочи думите върху тялото ми. Докоснах бузите си с пръсти и ги погледнах. Боята явно се бе поразмазала от потта, избила след усилията ни. Дано не бе пострадал и Шоки.

— Que esta? — попита мексиканката.

С тези натръшкани окървавени хлапетии около нас нямаше за кога да обяснявам (да си рече човек, че изобщо можех да обясня нещо). Усетих, че Шоки пак се е оттеглил в главата — или в душата ми? — там, където се бе настанил.

Реших, че е време да бия отбой.

Хукнах назад към колата и отпраших възможно най-бързо. Замислих се какво ли съм причинил на онези хлапаци, дали не съм убил някого от тях. Не че ми бяха много симпатични, но бях крайно уплашен, че Шоки е надделял напълно и аз съм си останал една безгласна буква. Колкото и рицарски да бяха подбудите му.

Съвсем бях забравил за кръчмата, но когато малката барачка изчезна в огледалото, разбрах още нещо за Шоки.

Стори ми се, че съжелява, задето се е разминал с мексиканските специалитети.

[1] Къща на слънцето (исп.). — Б.пр. ↑

ЗАКЛИНАНИЕ (IV)

Незримият вятър започва да кръжи около него. Шутен Доджи усеща как той се докосва до самата му същност. Онова, което доскоро не е било нищо друго, освен размазано петно по края на мрака, сега се беше разрасло и е разцъфнало в пронизващо ярка алена светлина, от която чернилката — занданът, където той толкова дълго е бил заточен — се стопява. Вятърът го сграбчва, бръква вътре в него с дълги нокти, за да изтегли повелителя на бесовете към нажежената червена звезда на сред светлината.

Кървавите ритуали почти са приключили. Жертвите са принесени, обредите — извършени. Макар и все още да няма истински език или гърло, Шутен Доджи усеща вкуса на кръвта. Макар и да няма стомах, е заситен от нечуваните количества погълната плът и кости. Силата в него нараства, ветрищата, духащи между световите, го тласкат към портата между Горната и Долната земя и той копнее за отдавна изгубената плът и кръв, копнее отново да усети как е покрит с човешка кожа.

Звъни кристална камбанка, алената светлина става още по-ярка и дори Шутен Доджи се вижда принуден да затули многото си очи. Ето, това са последните заклинания, с които го призовават, и човешката му обвивка е почти готова да усети неговото величие — да се превърне в Шутен Доджи.

Халата отзад задухва още по-силно и го повдига към ослепителната светлина. Гласовете напяват в разнбой молитви, а разбесувалият се вятър им отвръща в контрапункт. Сега Шутен Доджи е в светлината, не може да бъде различен в нея. Алената горещина идва от неговата кръв и от кръвта на принесените в жертва хора, от която той е пил. С необузданата си топлина, с мощта и светлината си халите блъсват портата и я разтварят.

Шутен Доджи тъкмо се кани да мине през нея, когато светлината примигва. Вятърът утихва, зоващите гласове пропускат такт и замлъкват.

Портата се затръшва току пред него. Повелителят на бесовете рева ядно и души мрака, който отново започва да се спуска.

Чува друга песен, далечна, галеща слуха. Алената светлина е прорязана от черни жили и започва да помръква. Халата променя посоката си и отново го тегли назад към парчетиите мрак.

Той се устремява напред, отваря широко всичките си очи да види каквото може да се види.

Зейнала е друга порта.

Онзи вече е минал през нея.

Гневът на Шутен Доджи отстъпва място на примирението, а след миг — и на развеселеността, понеже той е осъзнал: отколешният му враг ще го чака, повикан, както и Шутен Доджи, от отвъдното царство. Така е, откакто свят светува, така ще бъде вовеки.

Той не би приел друго (не че имаше избор).

Ветрищата се завъртат, утихват, сетне пак започват да духат заедно с подетите наново заклинания. Силата се завръща, пак го тегли към портата. Валмата на мрака се разнасят, тъмната отстъпва, алената светлина блясва отново. Шутен Доджи отново е обладан от кръвожадност, нейде из Горното и Долното царство зазвънява кристална камбана.

Шутен Доджи отново се готви. Предчувствието, желанието — дори са още по-остри.

Още едно последно жертвоприношение и заветната — благословена, ала и прокълната плът — ще бъде негова.

21.

Надвечер пак се разфуча вятърът Санта Ана. Заблъска по прозорците на къщата на какуре наврѣх баира, зае се да изтрѣгва кафяви палмови листа и да ги върти из въздуха като хартиени аеропланчета. Любувах се от наблюдателницата на аления залез над океана — наситените багри бяха най-сигурен признак, че и днес замърсяването е много силно — подгонен от вълшебното проблясване на светлините в града и от спускащия се мрак. Всичко наоколо наподобяваше огромен китайски билиард: автомобилите се стрелкаха напред-назад досущ стоманени топчета, които отскачат и включват светещи мишени, улеи и допълнителни точки. Красота!

В къщата долу всички се суетяха. Влизаха и излизаха като същински легион Мъже в черно, отпрашваха нанякъде с автомобили, които не биеха на очи, и се готвеха за онова, което предстоеше. Йоримицу не ми беше казал почти нищо за нападението срещу горьодо, а и аз не го питах. Бенкай продължаваше да се навърта само на хвърлей и макар Шоки да размени с него няколко пестеливи думи, на които Бенкай отвърна с неприсъща за него словоохотливост, аз почти не му обръщах внимание. Откакто бяхме извършили свързания с Шоки обред, Бенкай и другите, дори Йоримицу сякаш не намираха сили да ме погледнат в очите дори когато говореха именно на мен. Не че можеха да се объркат: аз продължавах да си говоря на английски, докато Шоки винаги прибягваше до японския. Въпреки че ние с него се разбирахме, и досега не проумявах нищичко от японския, ако той не идваше от Шоки. Действаше ми малко — къде ти малко, много объркващо, но лека-полека свиквах.

Както си седях и се любувах на града, пак се сетих за онези апаши, латиноамериканците, които бяхме натупали (или убили?) при мексиканската кръчма. Мисълта за тях ме тревожеше, но дали можех да си позволя подобни чувства при онова, което ни предстоеше? Макар и да не бях наясно с подробностите от нападението срещу горьодо, съзнавах, че никой няма да се вживява в ролята на маркиз Куинсбъри

или пък на шогуна на Хоншу. Всички какуре бяха прекарвали поне известно време в медитация, както разбрах, размишлявали върху смъртта. Смаян, узнах, че никой не се притеснявал особено от нея — явно от доста време се готвеха за предстоящата битка — аз обаче със сигурност бях уплашен до смърт. Не че щях да бия отбой — на карта все пак бе заложен животът на Роза, може би не само животът ѝ — но не бе по силите ми да се примиря току-така с положението.

Опитах се да го обсъдя с Шоки, ала установих, че ми е трудно да се свържа с него. Той очевидно също се подготвяше духом — с чий ли дух, с моя или с неговия? — и не желаше да бъде безпокоен. Все пак наруших за кратко уединението му със своите страхове: притеснявах се и какво сме сторили на латиноамериканчетата, и какво предстои да причиним на оная паплач около Рипън. Усетих, че той отвръща с учудване какво толкова съм седнал да се вайкам за типове, способни да нападнат една старица, и със стоманена решимост за предстоящия сблъсък. Би трябвало да се досетя, че Шоки, който според моите представи не беше живо същество, изобщо не се страхува от смъртта. За същество, кръстосвало надлъж и шир Земята на мъртвите, нямаше нищо ужасно в това да преминеш в отвъдното. Шоки не бе подвластен в съществуването си на такива тленни неща като плътта и кръвта, той зависеше единствено от една по-ефимерна, а оттам и не толкова осезаема сила като колективната вяра.

Би трябвало да почерпя спокойствие от него, но не би. Би трябвало да намеря утеха в самата мисъл, в наглед безспорното доказателство, че не всичко свършва с тленния човешки живот. Можех да се осланям, разбира се, и на това, че съм бил дарен с най-безценния от всички дарове: възможността да надзърна в отвъдното, там, където няма забрава.

И все пак не знаех дали вярвам безрезервно. Бях сигурен, че вярвам в Роза, и знаех, че тъкмо тази вяра ме крепи.

Колкото до останалото: бях убеден, че нощта ще ми даде всички отговори.

Поехме на север заедно с Йоримицу, Бенкай и един от Мъжете в черно, който караше. С нас тръгна още една кола — новичък лексус, същият като нашия, ако не се брой цветът — която вървеше отпред. В

нея имаше още четирима какуре и нашият шофьор гледаше да не изоставаме повече от един автомобил разстояние. Карахме сравнително бавно към Санта Барбара. Вече се беше мръкнало и пътят не бе много натоварен. Вятърът се беше усилил и току тласкаше колата. Всеки път, когато това се случеше, Бенкай, който седеше отпред до шофьора, го поглеждаше с присвити очи, но Йоримицу като че не се притесняваше особено.

И Бенкай, и Йоримицу бяха облечени в кимона и бяха въоръжени с по два бойни меча — буши. Йоримицу очакваше и аз да си сложа кимоно и макар да опитам, се почувствах ужасно тъпо, та предпочетох все пак костюм като на Мъжете в черно: черни дънки и фланелка и черни обувки, които сякаш се разтегнаха, за да са ми точно по мярка. Бяха нещо средно между пантофи и гуменки. Усетих, че на Шоки му е малко неудобно от тази премяна — очите му останаха в кимоно — но накрая прояви разбиране.

Аз също получих меч.

Йоримицу ми го поднесе, когато стана време да тръгваме. Самият той не го докосна, просто остави в нозете ми дълго лъскаво ковчеже от абанос, сетне го отвори и се поклони дълбоко. Вътре, сред листенца от хризантеми, лежеше мечът.

— Хм, а не може ли да ми дадете пистолет? — попитах го аз. — Глок? Инграм? С тия чудесии ме няма никакъв.

Йоримицу поклати глава и наведе брадичка — да съм вдигнал меча.

Махнах предпазливо малко от цветчетата, за да намеря ръкохватката. Мечът беше за чудо и приказ. Ръкохватката беше от злато и бисер с инкрустирани върху тях йероглифи и светкавици. Стоманеното острие беше безупречно и лъснато до блясък, така че светеше като чисто сребро. Нервното ми отражение върху него само разваляше това съвършенство.

Мечът беше дълъг към метър — метър и трийсет и сякаш тежеше цял тон.

— Наистина е много красив — отбелязах аз, — но не ме бива да разрежа дори коледната пуйка, без да оплескам всичко. Това тук не е работа за мен, поне така ми се струва.

На преден план излезе Шоки. Извади меча от ковчежето и замахна с него над главата си. Познаваше го, беше го държал и преди.

Това бе не просто меч, това беше *мечът*: казваше се кусанаги-ноцуруги, страшилището на бесовете, което ги косеше наред. Бе изкован не за друг, а за самия Суса-но-о, бога на бурите, съвършеният му метал бе каляван десет хиляди пъти, така че сега можеше да направи на прах и необработен диамант. Съвършеното му равновесие бе радост за всекиго, който го хване в ръка, наточеното му острие — страховита смърт за всекиго, който излезе насреща му. Направо пееше, докато Шоки сечеше с него въздуха, а цялата светлина в стаята сякаш се втурна да прегърне чистата му сребърна прелест.

Шоки ми подаде меча, но той тупна с трясък на земята.

Йоримицу се смръщи, когато острието се заби в твърдото дюшеме. Опитах се да го изтегля с две ръце, но къде ти — оръжието тежеше, сякаш е от камък, а аз в никакъв случай не съм младият крал Артур. Наложих се да го издърпам Шоки и този път, преди той да се оттегли, стиснах с все сила оръжието с две ръце и успях да го вдигна едва ли не до кръста си. Държах го право пред себе си, досущ огромен метален член. И аз не знам как не се запревихах от смях.

— Чудничко! — възкликнах.

Йоримицу ми се стори малко притеснен, но не каза нищо. На кръста му се поклащаха неговите два меча.

— Няма ли да получа и ножница? — поинтересувах се аз и посочих неговите.

— Не може да бъде вкаран в ножница — обясни ми той.

Понечих да попитам защо съм получил само един меч — не че си умирах от желание да ми дадат още един, пък и нямаше да се справя — когато Шоки ми отговори. Да си въоръжен с два меча било бушидо, така правели единствено самураите. Той уважавал дълбоко бушидо, но предхождал кодекса с доста години. Не бил самурай, бил само и единствено Шоки. И открай време бил въоръжен само с един меч.

Докато пътувахме, се наложи да оставим и моя, и другите мечове в багажника. Те може и да са оръжието на истинските воители, но какво да се прави, не се побират в съвременните луксозни автомобили. Шофьорът обаче беше въоръжен с картчница и докато пътувахме, Бенкай я крепеше на сгъвката на ръката си. И досега Йоримицу не ми бе изложил плана, та щом подминахме Таузънд Оукс, си рекох, че сигурно не е зле да попитам.

— Ще се бием — отвърна ми той.
— Това го знам и сам — рекох му, — но как ще проникнем вътре? Сигурно има някаква стратегия, нали?
— Ще нападнем — каза той.
— Добре де, ами ако ни причакват?
— Твърде вероятно е.
— Тогава как ще проникнем?
— Ще се бием — знаеше си той своето.
Усетих как някъде в дъното на съзнанието ми Шоки кима.
Страхотен план, няма що, рекох си наум.

Всъщност какуре бяха обмислили нещата малко по-внимателно, отколкото го изкарваше Йоримицу. Така и не разбрах дали ми се прави на смирен, на непроницаем, или просто си придава важности — макар че в никое друго отношение не ми се е струвал надут.

Наближаваше единайсет часът, когато подминахме табелата с името на Санта Барбара в началото на града. Нащърбената месечина мъждукаше едва-едва, затова пък се виждаше вездесъщото сияние на Лос Анджелис, а по ясения черен небосвод блещукаха рой звезди. Бяхме смъкнали стъклата на прозорците и усещах соления въздух на пристанището на Санта Барбара, навремето прелестен естествен залив, отдавна съсипан и осквернен от редиците нефтени сонди от сива стомана, щръкнали сред вълните като ръждиви губерки върху синя възглавничка. След като се изкачихме на баира, съгледах в далечината червени и бели светлинки, мигащи върху сондите. Нощем дори те не изглеждаха чак толкова грозни.

Следвахме по магистралата колата пред нас почти до централната част на града. Санта Барбара е мокрият сън на богаташа, тръгнал на пазар: в центъра е пълно с какви ли не засукани ресторантчета и бутици с астрономични цени. Всъщност точно такава ми е мнението за всички „тузарски“ градове, където върху табелата на всеки втори магазин се мъдри „уникати“ или „експонати“, където всяка очукана дрънкулка е пробутвана за антика с подобаващата цена и където, ако не си фрашкан с пари и не си красив като киноактьор, се държат с теб като с последния боклук. Дума да няма, тук е ужасно лъскаво и точно тук трябва да дойдеш, ако си тръгнал да си купуваш

марков сапун или свещи с мирис на френско грозде, но пак тук непрекъснато се озърташ да не би ченгетата да те спрат и да те тикнат зад решетките, ако начаса не покажеш златна кредитна карта на „Американ Експрес“.

По пътя с две платна поехме към хълмовете в края на града. Изкачихме един баир, спуснахме се в нещо като ждрело и Йоримицу посочи наляво. Понаведох се да погледна през прозореца и на най-високото било видях светлини. Различих голяма бяла къща, ала бяхме много далеч, за да видя и подробностите.

— Вилата на Рипън ли? — попитах аз.

Йоримицу кимна. При тази гледка усетих как Шоки се размърдва в дъното на съзнанието ми и инстинктивно посяга към ръкохватката на меча, но него го нямаше. Бенкай стисна картечницата, дори шофьорът се прокашля.

В подножието на хълма, където бяха владенията на Рипън, шосето се разклони: основният път продължи нататък по ждрелото, а вторият път — само с едно платно, залъкатуши нагоре по баира. Колата пред нас зави по второстепенния път към имението, ние обаче не я последвахме. Погледнах към Йоримицу, но той пак се направи на важен — в тон с кимоното.

Шофьорът подкара бавно по пътя, който криволичеше по баира, и от това напрежението в автомобила стана още по-голямо. Когато отново погледнах Йоримицу, той бе затворил очи и мърдаше устни — или медитираше, или се молеше без думи. Отпред Бенкай бе стиснал картечницата толкова силно, че кокалчетата на ръцете му чак бяха побелели, а шофьорът забарабани припряно с пръсти по волана, но Бенкай изсумтя ядосано и го спря. Бях смаян колко спокоен се чувствам, само дето малко ме присвиваше под лъжичката, и го отдадох на Шоки, макар че в момента не чувствах никакви признаци на живот от страна на моя „гост“. Ако не бях толкова невъзмутим пред лицето на ожесточения сблъсък, нещо, което съвсем не ми е присъщо, хич и нямаше да разбера, че Шоки е тук.

Шофьорът отби от пътя и пое по черна просека, която, ако не знаеш, че минава оттам, изобщо няма да я забележиш. Автомобилът заподскача и застана, от стърженето на колесника ми настръхна косата и ме побиха тръпки, точно както щеше да стане и с човека, който щеше да закара колата на поправка в автосервиза и да получи сметката.

Спряхме веднага щом се скрихме от главния път. Бенкай и шофьорът скочиха от колата и изтичаха при багажника, а ние с Йоримицу слязохме бавно от задните врати. Беше доста тъмно, но все пак видях, че сме спрели на място, откъдето черният път се изкачва под стръмен наклон нагоре към билото. Нямаше начин лексусът да се справи с такъв терен. В тъмното от тази страна не виждах владенията на Рипън, нито пък върха на баира, но дотам имаше най-малко половин километър и след като Бенкай и шофьорът разтовариха абаносовото ковчеже с меча, се замолих да не се налага да се катерим пешком.

На молбата ми отвърна дрезгав вик на японски, разнесъл се откъм шубрака. Сега вече Бенкай също държеше меч, но го свали, когато откъм храстите изскочиха двама какуре. Размениха няколко думи с Йоримицу, аз обаче се мъчех как ли не да вдигна с две ръце меча от ковчежето, затова не им обърнах внимание. Още щом го докоснах, и усетих как ме пронизва електричество — беше Шоки. Вдигнах меча във въздуха и за миг ми се стори, че пак ще го изпусна, ала това чувство бързо се стопи. Оръжието ми тежеше, но не както преди. Установих, че ми е по-лесно, ако опра края на острието върху рамото си, сякаш съм праметнал на него пушка. Насмалко да си отсека ухото: погледнах рязко надясно, защото оттам се чу тътенът на двигател, и реших да закрепя върху рамото си меча откъм плоската страна.

Йоримицу ме повика по име и ми показа да го последвам в гъсталака. Там ни очакваше открит черен джип. Какуре, който ни бе докарал дотук, се метна зад волана, а Бенкай ми махна да се кача отзад.

Докато заобикалях джипа, видях обезглавени трупове.

И четирите бяха облечени в черно, но в униформа, по-различна, отколкото на какуре. И никой не беше с дълга коса, както мъжете на Йоримицу. Главата на всеки бе отрязана доста старателно — всъщност колкото повече се вирах, толкова повече се убеждавах, че не е никак старателно — и бе положена върху гърдите на жертвата. Предположих, че е направено с меч. Въпреки че силният вятър Санта Ана брулеше дърветата, във въздуха пак се носеше гадната смрад на кръв, а над труповете вече кръжаха с жужене какви ли не насекоми.

— Горьо-до? — прошепнах аз.

Йоримицу кимна. Видях, че се усмихва — зъбите му светнаха.

Побиха ме тръпки.

Йоримицу ме последва отзад на ланд ровъра, а Бенкай, както винаги, зае мястото на стрелеца отпред. С нас дойдоха и двама от какуре, които явно бяха очисти́ли горьо-до — метнаха се на страничните стъпала и се хванаха за дръжките. Шофьорът даде на заден, излезе от шубрака и подкара нагоре по стръмния черен път. Не включи фаровете, макар че балдахинът на кичестите дървета затулваше мъждивия светлик на тъничкия полумесец и направо се чудя как той вижда пътя. Дори и джипът да имаше ресори, те изобщо не се усещаха от тежестта на шестимата пътници — и аз не знам как, докато изкачвахме изровения път, не ни окапаха зъбите, не си натъртихме задниците и не си изпотрошихме кокалите. Понякога пътят между огромните дънери на дърветата се стесняваше дотолкова, че мъжете на страничните стъпала трябваше да се навеждат, ако не искаха клонците да им отнесат главите.

Някъде по средата на склона пътят стана по-равен и гладък, по едно време дори излязохме на полянка и аз видях светлините на владенията на Рипън горе. Стори ми се, че чувам някакво бучене, но не знаех откъде идва — дали от къщата или някъде от главата ми. Стрелнах с очи Йоримицу, който погледна към къщата и кимна.

— Започнало се е — рече ми.

Сетих се за Роза и усетих как пак ме присвива под лъжичката. Стиснах още по-силно меча. Това явно накара Шоки да излезе по-близо до повърхността и да ме успокои. Подейства ми така, сякаш бях обърнал един бърбън.

— Дали да не побързаме? — попитах аз.

— Има време — отвърна Йоримицу.

Пак навлязохме в непроходимата дъбрава и шофьорът намали скоростта. Мъжете отстрани скочиха от стъпалата и затичаха редом с джи́па. Бенкай се изправи и се подпря с една ръка на предното стъкло, а с другата стисна картечницата.

— Какво има? — прошепнах аз.

Шоки го чу пръв и се изправи с насочен меч. Бенкай бе почти толкова бърз като него: насочи дулото към звука. Започна като свистене, сякаш пада бомба, а щом се приближи, се превърна в писък.

Сянката се стрелна от небето — чернееше се в нощта. Блеснаха две жълти очи, Шоки замахна с меча, а след миг и Бенкай изстреля

един картечен откос. Сянката смени внезапно траекторията си и се шмугна встрани от джипа. Сетне се обърна с кикот, пресегна се с две лапи, сграбчи единия какуре, скочил от страничните стъпала на джипа, и го отнесе в мрака. Човекът пищеше като обезумял.

Всички стиснахме оръжието и зачакахме повторно нападение, но наоколо цареше тишина. Подир миг тя бе разцепена от свистене и Шоки вдигна меча. Сянката отново се стрелна от небето и се насочи право към джипа. Този път не свърна, но Шоки насочи острието, скочи от ланд ровъра и излая някаква заповед. Другите начаса го последваха.

Изкорменият труп на отвлечения Мъж в черно тупна точно напред капака и смаза джипа отпред. От двигателя бликна гейзер вряла вода и нагорещено масло. Въздухът се изпълни с миризмата на кръв и горяща плът.

После бесът ни връхлетя отново. Този път тихо — летеше досами земята като самолет, който не го ловят радари, и си личеше къде е само по жълтия блясък в очите.

Това стигаше.

Шоки се завъртя и падна на коляно точно когато страшилището посегна да сграбчи Йоримицу. Тъкмо когато вдигна с остри нокти шапчицата върху главата на водача на какуре, Шоки замахна нагоре с меча и завъртя китка. Чудовището изпищя и запляска като обезумяло с набраздени от вени криле, за да се изплъзне от огромния меч или най-малкото да изтръгне ръкохватката от ръцете на Шоки.

На куково лято!

Шоки се изправи в цял ръст, замахна надолу с меча и отблъсна гърчещия се бяс към земята. От огромната рана в търбуха му рукна някаква тъмна течност със сярна миризма, от която тревата мигом се спаружи. Бенкай и другите бързо се присъединиха към схватката и се запретнаха да съсичат беса. Той продължи да пищи и стене, да се гърчи, докато не бе надробен на мънички парченца. Но дори и тогава успя да вдигне уродливо главище и да блъвне нещо върху един от Мъжете в черно. Бесовската слюнка уцели какуре по бузата, която веднага се стопи. Мъжът се разпищя, но Бенкай тутакси скочи връз него, стиснал късия меч в ръка. С върха на острието изрязва засегнатото място върху кожата. По лицето на ранения бликна кръв, но той поне престана да пищи.

— Какво беше това? — попитах аз и забих меча на Шоки в насечения на късчета бяс, който продължаваше да се гърчи.

Шоки понечи да се оттегли отново, но след като зададох въпроса, усетих, че пак се е приближил до повърхността, и още преди Йоримицу да е изрекъл отговора, го чух в съзнанието си.

— Шикоме — поясни Йоримицу и от Шоки разбрах, че това е поредният от множеството бесове повелители и слуги на горьо-до.

Наплютият какуре се стисна за бузата и пак застана. Бенкай се надвеси над него, ала и на мъждивата светлина видях, че от едната страна цялото лице на човека е почерняло. Клетникът отново се бе свлякъл на колене и трепереше или може би се гърчеше. Йоримицу и другият Мъж в черно отидоха при него, аз ги последвах. Човекът беше обронил глава и я бе заровил под мишницата си. Бенкай се пресегна и като го сграбчи за косата, извърна лицето му, за да го огледа. Йоримицу поклати глава и погледна Бенкай, който на свой ред извърна очи към мен.

Аз не разбрах, затова пък Шоки схвана за какво става дума. Без да се колебае и миг, отиде зад проснатия на земята какуре и вдигна меча.

Замахна само веднъж, главата на горкия мъж се търкулна от раменете му и тупна с лицето надолу в тревата. Още няколко мига тялото му стоеше изправено, а от шията бликаше кръв, после и то се свлече в прахта.

— Божичко — простенах, загледан надолу.

Кръвта още се стичаше от тежкия меч в ръката ми. Йоримицу отиде да огледа какво е останало от джипа. Трупът на какуре, пуснат от небето, беше станал на въглен от нагорещения двигател и струйките пара, които и досега се виеха над капака. Йоримицу затвори очите на мъртвия си другар и за миг подържа длан върху лицето му.

— Хайде! — рече той и погледна към владенията на Рипън. — Да вървим.

За огромна моя изненада изкачихме баира без други произшествия. Беше стръмно, но не се затруднихме. От време на време Йоримицу спираше и ми напомняше, че вече не е в първа младост, но въпреки това настояваше да бързаме и той да върви отпред. Останах с впечатлението, че чака тази вечер от много отдавна, едва ли не цял

живот, и е преизпълнен с решимост да крачи отпред, да води. Бенкай пазеше отзад.

На билото пътеката ни изведе на широка морава зад вилата на Рипън. Тук-там имаше цветни лехи и множество метални скулптури — дори в тъмното разпознах изкривените източени линии на статуя от Джакомети — но от мястото, където стояхме, до къщата нямаше никакво прикритие. Огромната триетажна постройка бе окъпана в светлини, едно от крилата бе озарено от синкавото отражение на плувния басейн. Сега, когато вече виждахме къщата, бученето в главата ми като че ли се усили и аз усетих, че Шоки се старае още повече да ми помогне да го заглуша.

— Сега какво? — попитах аз.

Йоримицу разтърка слепоочията си с върховете на пръстите. Запитах се дали и той долавя бученето.

— Сега чакаме — рече той.

— Какво?

— Шутен Доджи — пророни Йоримицу.

„Ха!“, казах си наум.

Колкото повече чакахме, толкова по-силно ставаше бученето. Накарах Шоки да ми помогне да го заглуша, а Йоримицу направо държеше главата си с ръце. Но Бенкай и оцелелият Мъж в черно сякаш не бяха засегнати.

— Какво е това? — попитах Йоримицу.

Той едвам вдигна глава. Видях в очите му болка.

— Горьо-до отварят портата между царствата. Щом я отворят докрай, ще се опитат да минат през нея.

— Защо не ги нападаме?

— Скоро — каза той. Сграбчи китката на Мъжа в черно и погледна часовника му — беше суотч — сетне кимна. — Скоро.

Не знам кое се случи по-напред — не е изключено да е станало и едновременно: най-неочаквано бученето се усили неимоверно и през един от големите задни прозорци във вилата на Рипън излетя тяло.

— Хай! — каза Йоримицу — още се държеше с една ръка за главата.

С другата стискаше меча. Предвождани този път от Бенкай, и четиримата се втурнахме през моравата към къщата.

Щом наближихме, виковете и дрънченето на стомана се засилиха. Отново се чу как се троши стъкло: от френските прозорци водещи към площадката от вишнево дърво около басейна започнаха да изскачат мъже. Двама от тях — бяха облечени в черно, единият бе какуре, другият горьо-до — се биеха с мечове. Едната ръка на какуре висеше безжизнено покрай хълбока му, а с другата той отбиваше яростните удари на наемника на Рипън, който го изтласкваше все повече към ръба на басейна. Бяхме далеч и не можехме да му помогнем, но въпреки това Бенкай се завтече към тях. Тъкмо когато горьо-до се готвеше да нанесе смъртоносния удар, Мъжът в черно пусна меча и в ръката му сякаш от дън земя се появи кама, която той заби в корема на противника си, сетне го преметна през рамо и го хвърли във водата. Без да губи и миг дори да си поеме дъх (да не говорим пък, че едната му ръка практически беше обездвижена), Мъжът в черно грабна меча и се втурна през счупената врата обратно в къщата.

— Само така! — насърчих го аз.

Шоки се присъедини към мен.

Вътре цареше невъобразима олелия: мъже и бесове се бяха вкопчили в битка на живот и смърт и прелестно обзаведените вестибюли на Рипън бяха потънали в кръв. Някъде в къщата сегиз-тогиз проехтяваше и картечен откос, но всички воители какуре и горьо-до се сражаваха с мечове.

Бенкай също се втурна вътре и се притече на помощ на ранения Мъж в черно, който се бранеше от дребничък триок бяс, нападащ го, стъпил върху една маса в просторната трапезария. Съществото се въртеше като дервиш и размахваше остри като бръснач нокти. Беше обезоръжило какуре, но Бенкай се нахвърли изотзад и с един замах на меча отсече краката на масата. Бесът подскочи във въздуха и се вкопчи в лампата с копринен абажур. Ала преди да е започнал да се върти отново, Бенкай пак замахна и го разполови. Бесът се разпищя, а скапаните му вътрешности плъснаха върху пода. Бенкай на бърза ръка го накара да млъкне, като заби смъртоносно оръжието в главата му и я прониза.

Усещах, че Шоки не го свърта да се включи в битката, но Йоримицу сложи ръка върху рамото ми, за да ме спре, и Шоки отстъпи назад. Бенкай се втурна към нас, като замахваше с меча към горьо-до,

изпречили се на пътя му. Нямах представа откъде са се взели всичките тези Мъже в черно, накрая обаче отсъдих, че появата им се обяснява с несекващата суетня в къщата на какуре през деня. Докато бях вървял през осеяната с трупове морава, се питах колцина ли вече са жертвани, за да стигнем дотук.

Йоримицу кимна на Бенкай, който ни поведе през трапезарията, сетне по просторен коридор. Влязохме в огромен вестибюл близо до предния вход на вилата и се натъкнахме на поредното единоборство. Бенкай начаса се спусна срещу най-близкия горьо-до и с един удар на меча му разпра търбуха чак до пъпа. Вниманието ми бе привлечено от особено мъчителен писък: от вратата към съседната стая се показва един воин какуре, който залитна и се свлече едва ли не в нозете на Йоримицу. Падна по гръб, отметнал ръце над главата си. Насред гърдите му зееше рана, голяма колкото пъпеш. След миг през вратата с рев нахълта рогат бяс — същият двуметров негодник, когото бях видял във Васкес Рокс да убива Шери — от устата му висеше нещо червено и мокро, а по брадата му се стичаше кръв. Само ни видя и ни се нахвърли.

Йоримицу вдигна меча, ала Шоки го изпревари. Йоримицу изкрещя „Не“, но твърде късно. Бесът също замахна с меча си. Шоки му го изби и го запрати върху картината на Мондриан върху стената, която се цепна. После се наведе, завъртя се на пети и замахна към краката на беса. Той обаче отскочи, изтръгна меча си от стената и го насочи към главата на Шоки.

Той се търкулна по гръб и избягна удара. После изрита с все сила беса по коляното. Кракът му се пречупи надве. Съществото се опита да се подпре на меча като на патерица, за да не падне, ала Шоки пак замахна с оръжието и бесът се наведе и се надяна на острието, което се заби в плътта му. Опита се да се изправи, но Шоки с лекота срязва ахилесовото сухожилие на здравия му крак. Чудовището се вкопчи в глезена на Шоки и се помъчи да го повали, ала поредният удар с меча отсеке ръката му с дълги нокти. Съществото изпищя гневно, в този момент обаче Йоримицу заби късия си меч в шията му, точно под брадичката. Върхът на острието излезе от другата страна на главата на беса и щръкна, сякаш беше трети рог.

— Ама че работа! — възкликнах аз, докато гледах как очите на страшилището помръкват.

— А сега да побързаме! — подкани Йоримицу. — Скоро ще разберат, че си тук.

Не схванах съвсем точно какво има предвид, но още щом той изрече тези думи, и бученето се усили. От болка Йоримицу се преви надве и добре че беше Бенкай, който ме хвана, за да не падна. Въздухът сякаш бе изпълнен с електричество, от което настръхнах целият и ме присви под лъжичката. Шумът стана още по-силен, докато не заприлича на тътена на срутваща се стъклена планина. Усетиха го дори другите, които се биеха, защото в миг сякаш всички застинаха по местата си. Бенкай се възползва, за да промуши двамина горьо-до, сетне битката беше възобновена. Погледнах Йоримицу, който се изправи пряко сили.

— Шутен Доджи — рече той. — Дошъл е.

22.

Последвах Йоримицу, който тръгна нагоре горе по стълбите, а Бенкай ни пазеше отзад. Стъпалата и антрето бяха осеяни с тела и на какуре, и на горьо-до, живи и мъртви. Макар и никога дотогава да не бях стъпвал във владенията на Рипън, знаех безпогрешно накъде да вървя: електричеството във въздуха сякаш бе осезаемо, засилваше се и когато приближихме Шутен Доджи, като че започна да ни тласка и насочва. На едно място в коридора имаше чупка и след като завихме, ни връхлетя цяла фаланга горьо-до. Шоки само това и чакаше — нахвърли им се, скоро на помощ му се притекоха и Йоримицу, и Бенкай и стените се обагриха в червено. Когато вече нямаше къде да се развърти с меч, Шоки пусна в действие юмруците и краката си: чупеше наред кости и вратове. Последният оцелял горьо-до побягна ужасен, но Шоки го хвана отзад и започна да го души с ръка. Вратът на беса изпука като кутийка газирана вода, когато я отваряш, той напълни гащите и се загърчи в предсмъртни мъки.

Йоримицу дойде и ми подаде меч, който Шоки бе изпуснал по време на битката. Погледнах кръвта по ръцете си — божичко, каква касапница беше около нас! Бях ранен на пет-шест места, но Шоки, естествено, не бе и усетил. *Мен* обаче ме болеше: от раните по краката и ръцете ми се стичаше кръв. Кокалчетата на пръстите ми бяха отекли и кървяха, струваше ми се, че един от пръстите на краката ми е счупен. Едвам удържах тежкия меч. Видях, че и Бенкай е ранен на няколко места — най-сериозна изглеждаше раната върху лявата му буза, където кожата висеше досуц лошо залепен тапет, затова пък Йоримицу бе здрав и невредим.

— Натам — казах и посочих двойната врата в дъното на коридора.

Беше повече от очевидно, че горьо-до са охранявали именно нея. Вдигнах ръка и усетих колко силно е електричеството, струящо откъм тази врата. Очаквах Шоки отново да вземе връх, когато обаче той не го стори си поех дълбоко въздух и тръгнах по посока на електричеството,

като отново метнах меча на рамо. Йоримицу и Бенкай ме следваха по петите. Не знам след кого смятаха, че вървят — дали след мен или след Шоки, макар че, както ми се струваше, това в момента нямаше никакво значение.

Когато приближихме вратата, посоката на електричеството се обърна и то се възправи като стена срещу нас. Бенкай бе изостанал на доста крачки, а аз имах чувството, че вървя срещу ураганен вятър. Йоримицу като че ли се справяше по-добре, но и той бе възпиран от течението и се видя принуден да смъкне рамене и да извърне лице. На мен ми беше по-леко да се придвижвам, въпреки това вървах бавно, сякаш стъпвах в мочурище или плувах в меласа. Успях криво-ляво да хвана дръжката на бравата, но толкоз.

Наложи се Шоки да отваря вратата.

Още щом прекрачих прага и силата, която ни бе възпирала, отслабна. Огромното помещение бе осветено от стотици мигащи свещи, наредени покрай стените. Беше толкова голямо, че в него преспокойно можеше да има и киносалон, и аз си дадох сметка, че това всъщност е личният киносалон на Рипън. Седалките и екранът бяха махнати, но аз видях малкото прозорче на прожекционната в дъното. Стените бяха изрисувани нагъсто със ситни японски йероглифи, които продължаваха спираловидно и по пода и тавана. Шоки, разбира се, можеше да ги разчете и аз разбрах, че това са обредни заклинания, отправени към Шутен Доджи. Шоки побърза да извърне поглед, да не би те да ме покварят.

Съзаклятниците горьо-до бяха насядали насред залата, заобиколени от втори кръг свещи. Сред шестимата души в кръга разпознах Олдъс и двамата паралии от Васкес Рокс.

В средата гол-голеничък лежеше Джак Рипън, тялото му от главата до петите беше покрито с въртоп от йероглифи.

Аз обаче знаех, че сега това е Шутен Доджи.

Той се гърчеше на пода, до него бе оставен лъскав меч. Личеше си: бесът все още не може да се примири, че трябва да се въплъти в тялото на Рипън (и защо да си кривя душата, с известно задоволство забелязах колко основателни са слуховете, че Рипън не е особено надарен). Рипън ме погледна — видях, че ме е познал и ме мрази, но все още не е господар на новата си човешка форма. Наредените в кръг горьо-до се притиснаха още повече един към друг, за да го предпазят в

този миг, когато той беше уязвим, но никой от тях не бе въоръжен и аз усетих как Шоки става все по-кръвожаден.

Чух някакъв шум зад себе си, обърнах се и видях, че Бенкай и Йоримицу се бият в коридора с поредната орда горьо-до, предвождана от дребничкия капа, когото вече бях срещал два пъти. Устоях на изкушението да се върна и да им помогна, защото съзнавах, че точно сега е моментът да видя сметката на Рипън и на беса, който го е обладал. Усетих, че Шоки е на път да надделее, когато вниманието ми бе привлечено от жален глас.

— Марти!...

В ъгъла на помещението седеше Роза — краката и ръцете ѝ бяха вързани като на пуйка, която ще пекат. Изглеждаше мъничка и уплашена, още беше в разкъсаното кимоно, което ѝ бяха дали какуре. Гледаше унесено, явно беше упоена, но колкото и уплашена да беше ми се усмихна. Не видях да е ранена и веднага се запътих към нея.

И сбърках.

Шутен Доджи ме нападна с меч в ръка. Шоки беше бърз, но не достатъчно. Извади меча навреме, за да отбие най-силния удар, ала бесът прониза с острието си лявото му рамо. Усетих как Шоки се смръщва, когато Шутен Доджи изтегли грубо меча от рамото му. Имах чувството, че всеки момент ще умра, толкова силно ме заболя, макар че чух дрезгавия вик на Роза. Точно тогава обаче Шоки се върна.

Шутен Доджи завъртя меча като крило на вятърна мелница, после започна да го размахва яростно и Шоки се видя принуден да премине в отстъпление. Сега бесът държеше по-къс и лек меч, който му позволяваше по-голяма свобода на движенията. Шоки се замъчи да отбие сипещите се един подир друг удари — още на два пъти бе пронизан в лявата страна, откъдето шуртеше кръв. От миризмата ѝ бесът съвсем се настърви и тъкмо това му изяде главата: налетя на сложените в редица свещи.

Шоки тутакси се възползва и се хвърли в шеметна атака. Огромният меч в ръцете му се превърна в светкавица. Един от съзаклятниците горьо-до се опита да се хвърли в нозете му и да го събори, Шоки обаче се завъртя в полукръг и още във въздуха разполови лицето на негодника. Предвождани от Олдъс, другите побързаха да се оттеглят в един ъгъл.

Шоки обаче не се предаде — продължи да налита, всичко наоколо бе огласяно от дрънченето на стомана, удряща се в стомана. Докато отстъпваше, Шутен Доджи пак се препъна, Шоки само това и чакаше — връхлетя му и отрязва късче изрисувана кожа от горната част на бедрото му. Бесът изтърва острието, падна и зави като агне, което колят, но когато Шоки вдигна меча за смъртоносния удар, Шутен Доджи насочи към него члена си и обля очите му със струя топла пикоч.

Шоки замахна наслуки с меча и отстъпи назад, като бършеше урината по очите си. Бесът бързо се окопоти, скочи на крака и пак връхлетя с главата напред. Наведе се рязко, когато Шоки удари с меча, което струва на Рипън няколко кичура присадена коса, и му се нахвърли, изтласквайки го чак до задната стена на кинозалата. В мелето двамата нахълтаха в пишно обзаведен кабинет с огромни прозорци, гледащи към задната морава във владенията на Рипън, където се биеха множество мъже, но човек не можеше да каже кой има надмощие.

Шоки още стискаше огромния меч и налагаше с тежката ръкохватка беса по лицето, ала бе прекалено тясно, за да се развърти. Шутен Доджи го задраска по очите и се опита да го покоси с няколко удара в слабините и кръста. Шоки успя да му се отскубне и извади Рипън от равновесие, като се вкопчи в ходилото на беса и го изви с все сила. Костта изпука като съчка и бесът отново ревна, същевременно обаче зарита със свободния си крак и халоса Шоки отстрани по главата. Сетне го зарита и по ръката, докато накрая той не изтърва меча. Стрелна се да го вдигне, ала Шоки бързо дойде на себе си и изрита меча, който се плъзна по пода и се пхна под един кожен диван. Шутен Доджи се спусна подире му, като тътреше извито ходило, но Шоки го хвана за ранения крак и го изви още веднъж толкова жестоко, че от мургавата кожа на глезена на Рипън се подадоха късчета кост.

Раненият бяс ревна с цяло гърло. Този път, без да се мае, Шоки сграбчи Шутен Доджи за ранения крак и завъртя тялото на Рипън над главата си — досущ витло на самолет. Бесът си удари с трясък главата о стената, върху боровата ламперия остана размазано кафяво петно. Шоки продължи да го върти във въздуха, сякаш беше чукохвъргач и се готвеше за опит, с който да спечели олимпийския медал, и накрая го метна към огромните прозорци. Докато летеше във въздуха, бесът

пицеше като попарен, после изхвърча през стъклото, разбило се на безброй кристални късчета. Шоки хукна към прозореца и успя да види как бесът се претъркулва от балкона и тупва един етаж по-долу, върху дъсчената площадка около басейна, чиито дъски от екзотично дърво се нацепиха от силния удар на трески. Шоки прескочи само с едно движение перилата на балкона и приклепна, готов да скочи петте метра, делещи го от басейна.

Щом се приземи и се извърна към противника си, усети, че в кръста му е опрян метален прът. Шутен Доджи бе изтръгнал една от пръчките на оградата около басейна и я бе насочил като копие. С втория мощен удар разкъса кожата на Шоки и го прониза. Той се опита да се отскубне, но бесът видя, че има преимущество, и забучи металния кол още по-надълбоко. Воинът се опита да сграбчи с две ръце пръта и да го извади, ала Шутен Доджи замахна встрани и събори Шоки в дълбоката част на басейна.

Замъчих се да изплувам на повърхността и се нагълтах с хлорна вода. Усещах болка в хълбока, където още беше забит прътът, но единственото за което мислех беше въздухът. Прътът ме натисна надолу, по едно време обаче се измъкнах и докоснах с пръсти дъното, после се изстрелях задъхан обратно на повърхността и подадох лице над водата.

Но още преди да съм си поел въздух, колецът ме застигна, фрасна ме отстрани по главата и пак ме запрати на дъното. Причерня ми — или това бе просто моята кръв във водата — ала с триста мъки успях да не припадна. Пак изхвъркнах като тапа на повърхността и си поех въздух, но и този път Шутен Доджи ме фрасна и ме потопи.

Опитах се да изляза на повърхността, ала прътът ме ръгаше в гърдите и ме държеше под водата. Помъчих се да се гмурна и да му избягам, но само отмалях още повече. Все не успявах да го отместя или да го натисна с все сила откъм другия край, за да го избия.

„Шоки — помислих си отчаян, — къде се запиля, по дяволите!“

Не знам кой го направи — дали той, но когато съвсем ми причерня, се отскубнах някак от пръта и пак излязох на повърхността да си поема въздух. Щом пробих кожата на водата, видях Рипън — Шутен Доджи де — който се хилеше срещу мен; мъничкият му червен член бе надървен. Отново затърсих Шоки, от него обаче нямаше и следа в дълбините на съзнанието ми. Тъкмо тогава съгледах ръцете си

— японските йероглифи по кожата ми се бяха размили. Прокарах длан по лицето си и я погледнах — цялата беше в мастило.

— Ох, да му се не види! — изругах.

Шутен Доджи явно бе надушил, че Шоки вече го няма. Започна да си играе с мен, да ме побутва напред-назад с върха на пръта и да подскача — заливаше се от смях. Костите в надробения крак на Рипън потракваха, но това явно не пречеше ни най-малко на беса да танцува. Чувах как около нас ехти дрънченето на стомана, усещах нетърпима болка в хълбока си, но ме беше страх да откъсна и за миг очи от беса. Подозирах, че сега, когато Шоки си бе отишъл, другото вече няма особено значение. Без него какуре бяха обречени.

Шутен Доджи ме фрасна с поредния груб удар отстрани по главата и пак ме запрата с пръта под водата. Опитах се да стигна с плуване края на басейна, та бесът да не ме стига, той обаче пак ме изтласка в средата и ме заудря силно по главата и гърдите. Кръвта около мен се въртеше ли въртеше и образуваше във водата прелестни начупени шарки. Усетих как главата ми се замайва и повръщам вода, когато бесът за кой ли път ме тикна под повърхността.

Спаси ме случайният късмет — всъщност само такъв ме е спохождал. Пак се понесох към края на басейна. Шутен Доджи ме направляваше с върха на кола — явно смяташе да приключи с мен веднъж завинаги. Усетих как потъвам и убеден, че този път вече няма да имам сили да изскоча на повърхността, се пресегнах да хвана спасителния пояс с формата на Доналд Дък, който плаваше из водата. Не го напипах, затова пък погрешка сграбчих маркуча на филтъра.

Вкопчих се в него, когато Шутен Доджи пак ме затика под водата. Не забелязваше, че е стъпил на другия край на маркуча.

Видях как изпуска кола и залита към ръба на басейна. Ръцете му отскочиха нагоре, усмивката върху лицето му помръкна. Бесът се олюля напред, сетне назад и тъкмо си възвърна равновесието, когато се опита да пренесе тежестта си върху ранения крак.

А той не можеше да я издържи.

Цопна по корем във водата. Докато шляпаше с ръце и крака, видях как мастилото върху кожата му се размива и оцветява хлорната вода. Шутен Доджи се опита да се добере до ръба на басейна и да се измъкне, докато буквите не са се изличили напълно, аз обаче грабнах пръта, ударих го по главата и го дръпнах обратно в басейна.

Когато той отново се показа на повърхността, видях пред себе си сгърченото от болка сърдито лице на онзи дърт грозник — Джек Рипън.

— Що не го духаш! — изкрещя ми Рипън.

Аз го ръгнах с кола по устата. С все сила. Той пак потъна, а когато се показа, плюеше вода. Пак го изръгах. Още по-силно. Сетне още пет-шест пъти, докато лицето му не се превърна в кървава пихтия и заедно с водата той не започна да плюе и зъби.

Запляска с ръце и със здравия си крак и пак хлътна надолу. Показа се отново за малко и тъкмо да го халосам, когато пак се скри под повърхността.

Чак когато видях как пляска със счупен крак по водата ми хрумна, че макар и да притежава басейн с олимпийски размери, Рипън не знае да плува.

Метнах пръта встрани и инстинктивно се насочих към него. По едно време главата му се подаде, той пак се нагълта с вода и аз видях ужаса в очите му. Мастилото по бузите му се бе размазало и с петната и изпъкналите очи Рипън приличаше на нарисувана със сажди маска на негър върху лицето на бял комик от някогашен расистки Холивуд.

Още бях доста далеч, когато Рипън успя да се вкопчи с една ръка в пояса с формата на Доналд Дък. Той за миг потъна под него, но пак изскочи на повърхността заедно с Рипън — сякаш за да го повози. Рипън си пое въздух, ала веднага повърна вода и стомашен сок. Поясът не беше нито особено здрав, нито особено стабилен, за да издържи на тежестта му. Видях как той пак си поема бързо дъх, преди да се скрие под повърхността. А когато се показа, вече бях на хвърлей от него.

Отново си пое отчаяно малко кислород и запляска с ръце, за да ми избяга. Замахнах и се пресегнах да го хвана. Той се вкопчи за кой ли път в Доналд и когато отново потъна, птицата остана да се носи над главата му. Рипън успя някак да я прегърне с две ръце, преобърна я наопаки и заби брадичка в гумата. Пак започна да се дави и да плюе вода, този път обаче се закрепил над повърхността.

Дори не ме гледаше, беше отпуснал буза върху гумения пояс, бе затворил очи и хриптеше отчаяно, за да си поеме дъх. От натрошения му крак течеше кръв, която се носеше подире му и образуваше из басейна малки въртопи, осветени от лампите по дъното. Носеше се и се виеше на шарки, но те може би бяха само в съзнанието ми. Видях

Шери и Сид, Джон Дългуча и неговото момиче. Дори Мики Марвин със смрадливата пура.

Видях Роза.

Протегнах ръка и издърпах рязко запушалката върху вентила на пояса.

Изкормвача веднага чу съсъка. Пак запляска с ръце, от което въздухът в пояса само заизлиза по-бързо. Опита се да запуши вентила, но бе толкова паникьосан, че съвсем сплеска пояса.

Доналд шльопа върху водата като изпортено суфле.

Изкормвача се разпищя, ала така и не се разбра какво иска да каже, защото се нагълта с вода. Докато пляскаше с ръце и крака успя на няколко пъти да си подаде главата. Веднъж дори се вкопчи в ръката ми. Аз не се помръднах, не го шляпнах през пръстите, не се отскубнах.

Накрая той се пусна сам.

И аз не знам за колко време се е удавил. Стори ми се доста дълго. Но само в някои отношения. Накрая Рипън просто престана да се опитва да се спаси. Понесе се по водата с лицето надолу, точно като Уилям Холдън в „Булевардът на залезите“. Когато трупът се насочи към мен, заплувах бързо по гръб към края на басейна, но без да изпускам удавника от очи.

За всеки случай.

Когато стигнах стълбичката, изведнъж забелязах колко тихо е наоколо. Вече не се чуваха мечове, дрънченето им бе отстъпило място на чуруликането на птиците и цвъркота на щурците и цикадите. Стори ми се, че дочувам врява в къщата, но не я виждах от мястото, където бях застанал. Извърнах се към счупените прозорци, откъдето бяха изхвърчали Шоки и Шутен Доджи, ала не забелязах никакво движение.

После видях, че по площадката около басейна към мен тича Роза. Изглеждаше съсипана, кимоното приличаше на мръсна дрипа, но не помня някой някога да ми се е струвал по-красив.

— Ей! — извиках аз, когато тя се приближи до басейна и се надвеси над мен. — Често ли идваш тук?

Тя се усмихна и оголи огромни жълти зъбища. Розовата ѝ кожа се сбръчка направо пред очите ми и отдолу се показва червеното люспесто лице на тенгу, който умее да се преобразява. Вдигна ръка с огромни нокти и аха — да ме удуши, когато над нас прокътят картечен откос. По туловището на беса цъфнаха няколко назъбени дупки, от

които на гейзер шурна тъмна кръв. Чудовището ревна от болка и се обърна да посрещне нападението отгоре.

Видях Роза — този път истинската — стоеше на балкона, опряла картеницата върху парапета. Изстреля още един дълъг откос, прокара втора редица кръвави дупки по плътта на беса. Върху гърба на тенгу поникнаха криле, които запляскаха лудешки, сякаш той всеки миг щеше да политне във въздуха. Видях как мускулите на дебелиите му крака се наливат и изопват — бесът приклепна, за да отскочи. Точно когато ходилата му се отлепиха от земята, забелязах с периферното си зрение някакво движение малко по-нататък.

Бенкай изкрещя като ангел на отмъщението и замахна с меч, проблеснал като съвършена дъга. Според мен тенгу дори не го усети. Главата му се търкулна от раменете и цопна във водата зад мен. От врата на чудовището шурна пенеста чернилка. Туловището запристъпя, после залитна назад.

Последното, което помня, са крилете на беса, които още пляскаха — стрелнаха се към мен и ме натиснаха под водата.

23.

Първото, което видях, бе четинестото лице на Сид Тайтелбаум, надвесено над мен.

— Знам, че това не е раят — изграчих аз.

— Възможно най-хубавата стая в болница „Седарс“ — рече ми той.

— Бре, бре, бре! — зацъках аз. — И кой плаща?

— Ти не бери грижа за това. Сметките са покрити.

— Ей — намеси се по-тих глас, — често ли идваш тук?

Примигнах един-два пъти и накрая видях като през мъгла Роза, която стоеше в долния край на леглото. Опитах се да вдигна глава, установих, че боли, после разбрах, че вратът ми е в гипс.

— Добре ли съм? — поинтересувах се и се помъчих да се видя.

От ръката ми излизаше нагъната като змийче тръба, друга водеше под завивките по посока на чатала ми.

— Не знам — усмихна се Роза. Дойде при мен и ме хвана за ръката. — Как се чувстваш? Помниш ли нещо?

Докато изричаше думите „помниш ли“, стисна с все сила ръката ми. Схванах тънкия намек.

— Е, не съвсем. Откога съм тук?

— От около осемнайсет часа. Наложил се да ти направят малка операцийка на хълбока. Където са те наръгали.

— Не помня — рекох, вторачен в очите ѝ. Тя ми кимна и ме потупа по ръката. — Още съм замаян.

— То оставаше да не си — намеси се Сид. — Имал си доста тежка нощ. Всъщност седмица, доколкото разбрах от Роза.

— Да бе — потвърдих аз.

Какво, по дяволите, ставаше тук?

— Сигурна съм, че ще си спомниш всичко — каза Роза. — Как си ме спасил от ония типове от якуза, които ме отвлякоха, и как си помогнал да изобличим Джак Рипън и неговите филми, при снимките на които се извършват истински убийства.

— Помогнал съм какво? — изкрещях аз.

— Абе тегли им една майна — рече Сид. Погледна ме доста угрижено. — Дали да не повикаме лекар?

— Би ли отишъл ти, Сид? — рече Роза.

Изчака го да излезе от стаята.

— Тя е дълга и широка — подхвана Роза. — Но засега по-добре се прави на ударен. Просто „помни“, че си съдействал на японската полиция да разкрие връзката между „Небесно псе“ и „Усмехнатото хлапе“, и когато си се докопал до онези типове, те са ме отвлекли.

— Японската полиция ли? Какви ги...

Точно в този момент Сид се върна с един от лекарите. Детективът и Роза излязоха да почакаат в коридора, докато лекарят ме преглеждаше и ми обясняваше накратко какво е състоянието ми. Най-сериозна била раната в хълбока ми. Бил пострадал и бъбрекът, но съм щял да се възстановя. Инак съм имал само леки драскотини и ожулвания. Щели да ме изпишат след три-четири дни.

Роза се върна сама, но преди да съм успял да я питам нещо, Сид надзърна от коридора.

— Ще приемеш ли още двама посетители? — попита той.

Погледнах Роза, тя кимна.

— Ама разбира се — казах аз, — тъкмо ще е по-весело.

Сид влезе, следван от двама японци. Сториха ми се някак познати.

— Добър ден, Мартин сан — подхвана по-възрастният.

Двамата се поклониха лекичко.

— Хм — изпелтечих аз.

— Сигурно позна, Марти, инспектор Йоримицу и детектив Бенкай — притече ми се на помощ Роза.

— Инспектор кой?...

— Радвам се, че ви виждам по-добре — поде Йоримицу.

Беше обръснат до блясък, косата му бе подстригана късо. Бенкай също се бе обръснал, макар че върху бузата му се мъдреше голямо парче марля, а ръката му висеше на превръзка. И двамата бяха в строги сиви костюми и вратовръзки и си умираха от притеснение.

— Да — казах и едвам се сдържах да не се засмея. — А вие, детективе, как сте?

— Не мога да се оплача — отвърна Бенкай и се усмихна.

— Днес следобед се връщаме във Фукуока — поясни Йоримицу, — но първо искахме да се сбогуваме и да ви благодарим за съдействието по случая „Рипън“. Помощта ви се оказа неоченима. Жалко само, че заради нас получихте такава сериозна рана.

— Винаги на вашите услуги. — Точно в този момент изведнъж ми светна какво се е разиграло в басейна. — Рипън...

— Мъртъв е — намеси се Сид. — Лекето му с леке! Представяш ли си: беше фрашкан с пари и пак го влечаха далаверите. И то не с кого да е, а с японската мафия, моля ти се! Получи каквото си заслужаваше. Благодарение на Йоримицу.

— Йоримицу ли?

— За жалост се наложи да го застрелям.

— Да застреляш? Рипън?

— Във вилата на Рипън — вметна Сид. — Бам, и готово!

— Без майтап?

— Добре ли си, Марти? Виждаш ми се замаян.

— Според мен му дойде много, още не се е окопитил — намеси се и Роза. Да е жива и здрава! — Мисля, че трябва да си почине.

— Разбира се, госпожице Мендес, права сте — отвърна Йоримицу. — Ей сега си тръгваме.

— Надявах се да си побъбрим още — казах аз. — Изживяхме заедно такива... такива интересни мигове.

— Уви, това ще почака. Но съм сигурен, че в бъдеще пак ще ни се отвори случай да си поговорим.

— Ще чакам.

Йоримицу се поклони на всички поред и излезе от стаята, следван по петите от Бенкай. Някак не го възприемах без меча, но докато вървеше към вратата, той ми показа с палец, че всичко е наред.

Останах с впечатлението, че Сид иска да поговорим още малко; вероятно имаше куп въпроси без отговори — за него не знам, но аз определено исках да попитам някои неща, ала Роза му показа с ръка да си тръгва. Самата тя бе отпратена от медицинската сестра, която сложи нещо приказно и силно в системата.

След броени секунди вече къртех.

Наистина си имаше много въпроси, които чакаха своя отговор, да не говорим пък за официалните показания, които трябваше да давам в полицейското управление на Лос Анджелис, на Санта Барбара и Сан Бернардино. За късмет ние двамата с Роза разполагахме с достатъчно време в болницата, за да порепетираме и да уточним всичко до най-малките подробности. Освен това си бях и нещо като герой, та ченгетата — дори онези типове от Сан Бърду, които се опитаха да ме окошарят заради убийството на Сид — проявиха разбиране.

Всъщност не друг, а Йоримицу измисли нашата съшита с бели конци версия, но тъй като ние до един я повтаряхме като курдисани, всички се хванаха на въдицата. Разправяхме, че Рипън е създал „Небесно псе“, за да снима порнофилми и филми, където актьорите наистина са убивани, и да ги продава на паралиите в Далечния изток. Така се е сдушил с ония непрокопсаници от якуза, които всъщност дърпали конците в „Йошиитоши“, и чрез тях си въртял далаверите за милиони. Аз съм ги разкрил покрай Джон Дългуча и после покрай Роза, които се тревожели за момичетата, убити по време на снимките на въпросните филми. Докато съм разследвал „Небесно псе“ съм се запознал с Йоримицу от полицията в Кюшу, който без излишен шум разследвал тук същия случай. Устроили са ми засада и са ми лепнали убийството на Сид, а после Йоримицу ме е измъкнал от лапите на ченгетата в Сан Бърду. След като съм се натъкнал на доказателства срещу Рипън, Роза била отвлечена, за да ме изнудват с нея, но ние двамата с Йоримицу сме я освободили и сме очистили Рипън, а заедно с него и типовете, окопали се във вилата му в Санта Барбара. Изобличили сме хората на якуза, осуетили сме сделката между „Усмихнатото хлапе“ и „Йошиитоши“ и това е довело до избухването на страхотен скандал в Япония, хвърлящ сянка и върху „Йошиитоши“. Дори се мълвяло, че не е изключено да падне и правителството. По време на схватката във владенията на Рипън са ме ранили и така съм се озовал в болницата. Просто и ясно.

Разбрахте ли сега?

Ченгетата обаче не се хванаха толкова лесно. Онези хубостници от Сан Бърду вдигаха пара най-вече заради нападението в стил „камикадзе“ срещу двама от техните хора. Йоримицу обаче изтъкна, че не сме имали друг избор, ако сме искали да освободим Роза. Попитаха и мен за това — само свих рамене и повторих същото, както и

Йоримицу. Той предостави неоспорими доказателства, че Рипън е свързан с „Небесно псе“ и якуза, така че накрая всички останаха доволни. В общи линии.

— Ами всички онези трупове във вилата на Рипън? — попитах Роза, когато останахме сами. — Бесовете и горьо-до, и какуре?

— Не се безпокой. Какуре избиха до крак горьо-до и изнесоха труповете. Изгориха бесовете в пожара, избухнал във вилата на Рипън.

— Виж ти, да се не начуди човек! — възкликнах аз. Роза беше съгласна с мен. — Но пак не е толкова странно, както това, че ти стреляше с картечница.

— Бенкай свърши мръсната работа — изчерви се тя.

— Но къде си се научила да стреляш така? Ако опрат до мен, дори няма да знам как се маха предпазителят.

— Ако работиш по улиците на Лос Анджелис, научаваш какво ли не — обясни Роза. — Трябва да ме видиш някой път с бръснач или белезници.

Чак дотам не се стигна.

Иска ли питане, около историята се вдигна страхотна шумотевица. Смъртта на Рипън разтърси града досущ земетресение от седма и половина степен по Рихтер. Бях на сигурно в болничната стая — между другото полицаите от Фукуока се измъкнаха по терлици — но когато ме изписаха, онези добичета от медиите вече ме причакваха. В болницата им се изплъзнах, ала щом се опитах да се прибера вкъщи се оказа, че съм под обсада. Влязох в апартамента колкото да си взема някоя и друга дрешка и парите на Джон Дългуча от хладилника. После двамата с Роза пренесохме нелегално мангизите през границата и си отживяхме в един мексикански курорт на морето. Наливахме се с долнопробна бира, тъпчехме се с лютивви манджи и се чукахме до припадък върху мръсния пясък.

След три дни медиите ни надушиха и довтасаха.

Щом се прибрах, намерих вкъщи цяла камара телеграми и съобщения. В половината се изказваха най-искрени благодарности, че с моя помощ Рипън е предал богу дух, другата половина съдържаха предложения за роли. По едно време вече си мислех, че едва ли не всички искат да получат правата върху моята автобиография: кабелните и ефирните телевизии, дори (голям майтап!) „Усмихнатото хлапе“. Цифровите изражения на сумите бяха зашеметяващи. Една от

кабелните телевизии бе започнала да върти по три пъти на ден „Солникови и Пиперкови“, видеокасетите със сериала се грабежа като топъл хляб.

Както личеше, публиката все не можеше да ми се насити.

Накрая дадох интервю единствено на Дъг Хюс от „Варайъти“. Имах и по-добри предложения, но си рекох, че съм му длъжник. Той успя да продаде дори онова старо интервю, което беше взел за книгата си. А издателство „Рандъм Хаус“ грабна ръкописа и плати за него луди пари.

Имах предложения от всички големи агенции, но накрая отказах на всички до една. Звъннах на Кендъл Арло от гилдията на киноактьорите и я попитах не иска ли тя да се занимава с предложенията. Отпърво момичето не можеше да повярва на ушите си, но после се запали. Сега-засега съм единственият ѝ клиент, но петнайсет на сто от мен — най-малкото в момента — е повече, отколкото тя печелеше в Гилдията. И да знаете каква е оправна — пазари се като дърта циганка.

След големи душевни мъки реших отново да се впусна в Индустрията. Понякога дори не ми се вярва, но напоследък се нагледах на неща, които никак не са за вярване. Знам, зарекъл съм се никога повече да не играя в киното, сега обаче се чувствам нов човек. Сега вече възприемам света по съвсем различен начин, той ми се струва изпълнен с много повече чудеса. Макар и да разбрах, че има много по-големи ужасии от онова, от което съм се страхувал някога, ми беше показано, че съществуват и приказни неща, за каквито дори не съм дръзвал и да мечтая. Чувствам се по-силен, по-смел, зареден с нова енергия.

Дявол го взел, дали пък у мен не е останало нещичко от Шоки! Всъщност сигурен съм, че е останало. Но понякога се питам дали не съжالياва за онази пастърма в мексиканската кръчма.

Срещаме се с Роза, но не съм сигурен за съвместното ни бъдеще. Тя строи нов „Нощен приют“: по-голям и по-хубав, разбира се, и пак води своите благородни битки. Знам, винаги ще я обичам, но имаме и черни общи спомени, които понякога застават между нас. Вероятно трябва да поизчакаме, за да видим как ще се развият нещата.

Завчера благодарение на Кендъл Арло подписах с „Фокс“ договор за нов сериал. Разказва се, естествено, за частен детектив, та

ще играя сам себе си: поредния детектив непукист, който обикаля из гадните улици на Лос Анджелис. Освен другото съм и изпълнителен продуцент, което не значи абсолютно нищо, освен че ще прибера още малко пари за оказаната чест. Защо пък не!

Онези във „Фокс“ залагат много на сериала и защо да си кривя душата — моите очаквания са не по-малки. Вълнувам се като гимназист.

Тъкмо подписахме договорите и ето че онези хубостници от отдел „Връзки с обществеността“ ме спипаха — да сме си поприказвали. Трябвало и аз да допринеса с нещичко за лансирането на новия сезон. Моят сериал беше гвоздеят в предстоящия сезон и рекламаджиите искаха да завъртят всичко около него. Виждах, че се притесняват, и когато видях какво са избрали за лайтмотив на рекламната кампания, разбрах защо. В началото се вкиснах, после обаче ми се стори остроумно и им казах, че става. Следващата седмица започваме снимките на рекламните клипове.

В тях ще бъдат включени кадри от всички нови сериали. Та стигнахме и до моя „принос“: ще стоя на някакъв плаж в Малибу, прегърнал две сладурани по бикини, и ще гледам с многозначителен поглед в стоманените очи. Камерата ще ме даде в едър план и аз ще задам въпроса, който моите заклетни поклонници очакват толкова отдавна да чуят отново:

— Достатъчно топло ли е?

ЗА АВТОРА

Джей Ръсел е роден през 1961 г. в Ню Йорк. Следва в Университета Корнел и в Университета на Южна Калифорния, където получава докторска степен по комуникации. В Лос Анджелис работи в частна детективска агенция и като редактор. Негови разкази са излизали в различни антологии и в списанията „Миднайт Графити“ и „Сайънс Фикшън Риви“. През 1993 г. отива да живее с жена си в Лондон. „Небесни псета“ е първият му роман.

Издание:

Джей Ръсел. Небесни псета
Американска. Първо издание
ИК „Бард“ София, 1999
Коректор: Петя Величкова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.